

KA2 parteneriat în domeniul educației adulților – proiectul „**CUVÂNTUL EMOȚIILOR**”

Nr. de referință: 2019-1-RO01-KA204-063537

CARTEA EMOȚIILOR

Produs în proiectul Erasmus+ : „COLABORARE EUROPEANĂ PENTRU A ÎMBUNĂȚI COMPETENȚELE ADULȚILOR CARE ÎNGRIJESC COPII PREȘCOLARI ȘI DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE“

INSTITUȚII PARTENERE :

ASOCIAȚIA EU-RO-IN , ROMANIA - coordonator

AYUNTAMIENTO DE ALZIRA, SPANIA

AILE VE SOSYAL POLITIKALAR ANKARA IL MÜDÜRLÜĞÜ, TURCIA

POLARIS S.R.L.S., ITALIA

Mobilizing Expertise AB, Suedia

Necmettin Erbakan Üniversitesi, Turcia

AGIFODENT, SPANIA

Acest proiect a fost realizat cu sprijinul Comisiei Europene

**Aceasta publicație reflectă doar opiniile autorului,
iar Comisia nu poate fi responsabilă pentru utilizarea ei și nici pentru conținut**

CARTEA
EMOȚIILOR

Volum coordonat de: ***Ph. D. Elena Anghel, Asociația EU-RO-IN***

Revizuit și editat de: ***Elena Anghel și Eugen Duma***

Corectura text în română: ***Raluca Pricop***

Coperta broșurii a fost realizată de: ***Elena Anghel și Raluca Pricop de la Asociația EU-RO-IN, IAȘI, ROMÂNIA***

Traducerea textelor din engleză în română:

- ***Iacob Ada***
- ***Makoviețki Ioana***
- ***Pricop Raluca***
- ***Zaur Alexandra***

Data apariției: ***2020***

Locul apariției: ***Iași***

Perspective contemporane în educarea inteligenței emoționale a copiilor mici

Author Prof.Dr. Anghel Elena, Asociația EU-RO-IN, Romania

Societatea, familia și școala nu sunt întotdeauna pregătite să abordeze problematica înțelegerii și comunicării emoționale, deși descoperirile științifice (Mayer și Goleman, 1995) arată că dezvoltarea inteligenței emoționale ajută la formarea unor indivizi sănătoși ,însă un aspect important este faptul că problemele emoționale la omul de astăzi sunt mai numeroase. Iată de ce, UNESCO a demarat în 2002 un program mondial de promovare a educației emoționale în 140 țări .

Daniel Goleman ,în celebra sa lucrare „Inteligența emoțională” , apărută în 1995 în SUA, arată că nu întotdeauna un înalt nivel al IQ (Intelligence Quotient) asigură unui individ succesul în viață. Ceea ce influențează în mare măsură destinul unui om, afirma el, este însă Inteligența emoțională (Emotional Intelligence) care include conștiința de sine, autocontrolul, arta de a asculta, de a rezolva conflictele și coopera, zelul, perseverența și capacitatea de automotivare ,realizând totodată legătura dintre sentimente, caracter și moralitate. Putem spune că avem două minți: una care gândește și una care simte .Aceste două moduri de cunoaștere interacționează pentru a crea viața noastră mintală. Dihotomia dintre „inimă ” și „minte” este o distincție des întâlnită în gândirea populară, dar între cele două trebuie să existe o armonie pentru ca individul să poată trăi normal. Cu toate acestea ,cele două facultăți sunt semiindependente, fiecare reflectând o operațiune distinctă, dar conectată la circuitul creierului. Așadar, Inteligența emoțională este legată de concepte precum iubire, empatie, spiritualitate și nu are legătură cu coeficientul de inteligență pe care îl știm cu toții (IQ). Cuvântul „emoție” își are rădăcina în termenul ”motere” ceea ce în limba latină înseamnă **a mișca**. Centrii emoționale au apărut în trunchiul cerebral sau creierul primitiv ,de la care pornind s-a format neocortexul cu circumvoluțiunile cerebrale care formează straturile superioare ale creierului. Neocortexul a creat strategii și planificări pe termen lung, făcând posibile cultura, arta și civilizația, dar totodată a permis dezvoltarea legăturii dintre mamă și copil, lucru ce stă, după **Goleman**, la baza unității familiei și dezvoltării speciei umane. Creșterea volumului cortexului a determinat totodată complexitatea vieții emoționale, dar cu toate acestea creierul emoțional și-a păstrat o putere apreciabilă asupra restului creierului, inclusiv asupra centrilor gândirii.

Inteligența emoțională reprezintă aptitudinea de a identifica, evalua și controla propriile emoții, dar și pe cele ale persoanelor din jur. Acest tip de inteligență rezidă din capacitatea de a te cunoaște și înțelege pe tine și de a-i cunoaște și înțelege pe ceilalți.

Inteligența emoțională se bazează pe anumite aptitudini potențiale înnăscute, cum ar fi:

- Sensibilitatea emoțională
- Memoria emoțională
- Capacitatea de procesare emoțională
- Capacitatea de învățare emoțională

Aceste caracteristici înnăscute pot fi cultivate și dezvoltate de-a lungul vieții sau, din contră, pot fi degradate, acest lucru depinzând foarte mult de modul în care suntem crescuți și educați în copilărie și adolescență. Datele neurologice și înțelegerea structurilor creierului sugerează că ar exista multe oportunități pentru a forma obiceiurile emoționale ale copiilor, cât și ceea ce putem face pentru a ne stăpâni impulsurile emoționale, pentru a ghici sentimentele ascunse ale celuilalt, ori cum să tratăm cu tact o relație. Lecțiile emoționale pe care le învățăm acasă și la școală, în copilărie, formează într-un anumit fel circuitele emoționale, făcându-ne mai mult sau mai puțin adaptabili emoțional.

S-a constatat că omul are emoții fundamentale (de „baza”) cum ar fi : frica, dezgustul, tristețea, teama, surpriza, bucuria, anticipare, acceptul, mânia, dar are și emoții derivate din acestea: respect , dezamăgire, remușcare, dispreț ,agresiune ,optimism, iubire, supunere. Toate aceste emoții sunt modelate prin educație și cultură de-a lungul vieții și astfel ne

formăm conduita emoțional-expresivă, care include diverse expresii emoționale: mimică, gesturi, pantomimică, tonul și intonația, schimbările de natură vegetativă etc. Evoluția afectivității este determinată și de imitarea atitudinilor sau emoțiilor celor din jur de către copil, dar și de transferul trăirilor afective. Acest transfer poate fi prin contiguitate (o stare afectivă provocată de un obiect care se asociază cu alte obiecte va determina ca starea afectivă să se răsfrângă și asupra acelor obiecte sau ființe) sau prin asemănare (dacă o persoană determină o stare afectivă, această stare se va răsfrânge și asupra altor persoane asemănătoare). Formarea trăirilor afective la copii implică faptul că la 2 luni apare plăcerea, la 3-6 luni râsul, la 4-5 luni frica, iar la 8 luni, bucuria. Dacă aceste prime trăiri afective sunt fluctuante și vagi, începând cu 1 an viața afectivă începe să se organizeze, orientându-se spre persoane și obiecte și se învață expresiile emoționale specifice grupului. La 18 luni se învață gelozia, iar la 2 ani se învață agresivitatea determinată de opoziția față de adult, care e înlocuită progresiv de stări afective pozitive determinate de trebuința de a fi iubit și de a coopera cu celălalt. Între 3 și 6 ani viața afectivă a copilului se diversifică, se nuanțează, iar prin joc se manifestă capacitatea de simulare a unor trăiri afective. La 3 ani apare sentimentul de vinovăție, la 4 ani cel de mândrie, iar în jurul vârstei de 6 ani apar rușinea și prestigiul. Începe să apară controlul voluntar al emoțiilor. Odată cu intrarea în școala primară, copilul își dezvoltă procese afective complexe și superioare, cum ar fi: curiozitatea intelectuală, admirația, sentimentul datoriei, responsabilitatea, patriotismul etc.

Deoarece există o distincție între *inteligența emoțională ca potențial înnăscut* și *inteligența emoțională ca potențial dezvoltat de-a lungul vieții*, putem demara un proces educațional de educare a *inteligenței emoționale*. În acest sens, trebuie să avem în vedere că există trei abilități importante care compun inteligența emoțională și care pot fi educate încă din copilăria mică, și anume :

1. *Înțelegerea emoțiilor*

Se referă la capacitatea de a identifica și denumi corect stările emoționale, atât proprii, cât și pe cele ale celorlalți, dar și la capacitatea de a face discriminări fine între intensități diferite ale aceleiași stări emoționale, în special ale celor mai "subtile"- de exemplu, starea de nervozitate a unei persoane, care poate fi mai mult sau mai puțin evidentă pentru ceilalți. Este vorba, în fapt, despre dezvoltarea capacității de a „citi” starea emoțională a celorlalți dincolo de modul în care aceștia se manifestă verbal sau comportamental. Această abilitate începe să se dezvolte mai ales după 4-5 ani, după ce, din punct de vedere neurologic, copilul a atins pragul de maturitate necesar pentru a înțelege ce gândesc alte persoane din perspectiva lor personală („teoria minții”).

2. *Exprimarea emoțională*

Include manifestarea emoțiilor prin comportamente non-verbale(mimica, gestică etc.) și verbale(utilizarea cuvintelor potrivite, tonalitatea și prozodia limbajului, modularea limbajului pentru a exprima corect starea emoțională etc.).

3. *Autoreglarea emoțiilor*

Constă în dezvoltarea capacității de autocontrol a emoțiilor, astfel încât comportamentul copilului să fie adaptat la cerințele vieții sociale. Autocontrolul înseamnă abilitatea de a inhiba sau de a modifica starea emoțională în funcție de context. Această este o abilitate care se îmbunătățește odată cu vârsta și care începe să devină vizibilă treptat abia după 5-6 ani, odată cu maturizarea lobului frontal al creierului responsabil de acest lucru.

Deși este determinată genetic și are o puternică bază în funcționarea neurobiologică a creierului, dezvoltarea inteligenței emoționale poate fi influențată de factorii de mediu din copilăria mică, odată cu dezvoltarea limbajului și a abilităților de socializare ale copilului. Predispoziția genetică este „cultivată” prin modul în care adulții din preajma copilului știu să stimuleze adecvat dezvoltarea competențelor emoționale, de comunicare și de socializare ale copilului.

Adulții pot educa abilitățile emoționale și inteligența emoțională a copiilor descriindu-și cu acuratețe propriile stări emoționale și etichetându-le verbal corect, precum și explicând copiilor ce simt și ce anume le-a generat acea stare emoțională (de exemplu, „mă simt trist pentru că...” sau „sunt puțin nervos pentru că mă deranjează...”). Mai pot face asta citindu-le povești și analizând trăirile personajelor și consecințele comportamentelor lor în diverse situații, copiii pot fi ajutați să înțeleagă mai ușor relația cauză-efect în plan emoțional. Totodată, este foarte important ca adulții să fie cât mai naturali și veritabili în comportamentul lor și să nu mimeze sau să își mascheze stările emoționale adevărate, ca de exemplu să manifeste bucurie sau încântare atunci când nu simt acest lucru. Un comportament falsificat induce în eroare copilul, îi poate genera frustrări și poate duce la formarea unui „eu” fals, cu efecte psihologice negative pe termen lung. Mai mult, adulții sunt ei înșiși model prin felul în care își controlează emoțiile, astfel că un bun exemplu de autocontrol este cea mai bună lecție de dezvoltare a inteligenței emoționale. Prin modul în care reacționează ei înșiși la emoțiile celor din jur și la diverse situații de viață, aceștia oferă copiilor lor modele de „coping”, mai mult sau mai puțin eficiente, pe care copiii le vor aplica la situațiile lor de viață viitoare. Dintre adulți, cadrele didactice ocupă un rol important în educarea inteligenței emoționale a elevilor. Abilitățile pe care cadrele didactice ar trebui să le vizeze în formarea elevilor sunt:

- Percepția și expresivitatea emoțională/cunoașterea emoțiilor;
- Abilitatea de a identifica și exterioriza adecvat sentimentele, capacitatea de a recunoaște sentimentele atunci când apar și de a le elimina dacă nu ne convin;
- Conștiința de sine, conștientizarea propriilor sentimente, construirea propriului „sistem de lucru”;
- Adecvanța emoțională-abilitatea de a identifica și încadra propriile sentimente și ale altora și comunicarea acestora;
- Utilizarea emoțiilor în mod constructiv;
- Abilitatea de a permite emoțiilor să te conducă spre esența problemei;
- Abilitatea de a folosi propriile sentimente în procesul de luare a deciziilor;

- Automotivarea-emoțiile ne fac mai puternici sau mai neputincioși.

Psihologul american Daniel Goleman propune cursuri pentru o așa-numită „alfabetizare emoțională” în vederea formării competenței emoționale și sociale a copiilor. Aceste cursuri au ca principale obiective și avantaje: conștientizarea de sine emoțională (recunoașterea diferenței dintre sentimente și acțiuni, îmbunătățirea recunoașterii propriilor emoții); stăpânirea emoțiilor (stăpânirea stresului, mai puțină izolare și anxietate, exprimarea mâniei într-un mod adecvat, o mai bună toleranță la frustrare); utilizarea emoțiilor în sens productiv (mai mult autocontrol, responsabilitate, concentrare), empatie (citirea emoțiilor celuilalt, ascultare mai atentă a celuilalt și sensibilitate mai mare față de acesta); abordarea relațiilor interpersonale (talent în comunicare, atenție față de semenii, preocupare și amabilitate, împărtășire, colaborare și ajutor, democrație în tratarea celorlalți).

Din cauza faptului că nu se insistă pe dezvoltarea acestor abilități emoționale atât de importante și vitale, în școli apar o multitudine de fenomene, și anume: bullying-ul, rezultate proaste la învățătură în ciuda potențialului intelectual existent, lipsa de încredere în forțele proprii, stima de sine scăzută, cazuri de suicid, frustrare, prejudecăți, resentimente. În majoritatea familiilor și școlilor actuale nu se pune accentul și nu se acordă atenție acestui aspect al dezvoltării copiilor, drept pentru care copiii se confruntă cu multe dificultăți, inclusiv cu lacune în dorința lor de explorare, învățare activă, curiozitate, experimentare. Studiile spun că dacă nevoia emoțională, de atașament nu este îndeplinită, toate celelalte inițiative de cunoaștere ale copilului sunt înăbușite; în acest mod evoluția acestora având foarte mult de suferit. De fapt, tot conținutul informațional care este livrat copiilor, este filtrat prin sistemul emoțional, afectiv al acestora. Iată de ce educația emoțională e atât de importantă entru un

copil; ea poate duce la dezvoltarea, în viitor, a capacității pe care o numim inteligență emoțională, pe baza acumulării experienței sociale corespunzătoare consecutiv conștientizării trăirilor afective. Doar în acest mod va fi posibil să se ajungă la stabilitatea vieții afective și predominanța unor sentimente superioare, condiții care vor semnifica atingerea maturității afective la orice ființă umană.

Bibliografie generală :

1. Allport ,Gordon -Structura si dezvoltarea personalitatii „Editura didactică și pedagogică, Bucuresti,1981
2. Chelcea S.,Cifrul vietii psihice ,Editura stiintifica si enciclopedica ,bucuresti,1978
3. Elias, Maurice; Tobias, Steven; Friedlander, Brian, 2002, **Inteligența emoțională în educația copiilor**, Curtea Veche, București.
4. Fodor, Iulia, 2009, **Inteligența emoțională și stilurile de conducere**, Lumen, Iași.
5. Goleman, Daniel, 2001, **Inteligența emoțională**, ed. Curtea Veche, București.
6. Goleman, Daniel; Boyatzis, Richard, 2007, **Inteligența emoțională în leadership**, Curtea Veche, București.
- 7.Golu,M.,Dinamica personalitatii,Editura Geneza,Bucuresti,1993.
- 8.Pop, Mirela, 2014, **Homeopatie în psihoterapie**, Herald, București.
9. Roco, Mihaela, 2004, **Creativitate și inteligența emoțională**, Polirom, București.
10. Stefanoi, Petru, 2009, **Teoria fericirii în asistența socială**, Lumen, Iași.
11. Stein, Steven; Book, Howard, 2007, **EQ. Forța inteligenței emoționale**, Polirom, București.
12. Torradadella, Paz, 2009, **Inteligența emotională la locul de muncă**, ALL, București.
- 13.Zlate, Mielu, 2006, **Fundamentele psihologiei**, Universitaria, București.

STRATEGII ȘI TEHNICI EFICIENTE DE ÎNVĂȚARE PENTRU ADULȚII CARE EDUCĂ COPII PREȘCOLARI ȘI DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE

Autor :Plesca Daniela, Asociația EU-RO-IN, România

Trăim într-o lume în care ne confruntăm cu o mulțime de probleme, în care stresul își pune amprenta nu doar asupra adulților, ci chiar și asupra tinerei generații dar, și mai grav, asupra copiilor. Astfel, rolul nostru, al adulților/educatorilor/părinților trebuie să fie și mai pregnant, fiind nevoiți să găsim resurse diverse pentru a-i putea salva pe acești copii de emoții disfuncționale și de comportamente dezaprobativ.

Comportamentul social și emoțiile copiilor se dezvoltă odată cu fiecare etapă de vârstă și chiar din primele clipe ale vieții, copiii intră în interacțiune cu părinții, cu frații, cu alți membri ai familiei—adulți sau copii. Apoi, experiențele se multiplică cu cele de la grădiniță/școală și din comunitate, de felul în care acestea sunt percepute, depinzând în mod semnificativ succesul copiilor la școală și în viață.

Prin activitatea din grădiniță/școală, copiii învață nu numai despre regulile sociale și modul de interacțiune cu ceilalți, ci și despre manifestarea adecvată a emoțiilor. Își dezvoltă competențe emoționale referitoare la trăirea, exprimarea, înțelegerea și recunoașterea emoțiilor și ceea ce este foarte important, faptul că dobândesc unele strategii de reglare emoțională adecvate vârstei, necesare pentru gestionarea corectă a emoțiilor negative, în consecință, o adaptare mai bună la cerințe. Copiii învață despre emoții și modul în care pot fi gestionate corect în contextul interacțiunilor sociale, prin practicile de socializare utilizate de către educatoare și părinți. Așadar, competențele emoționale și cele sociale se influențează reciproc.

Copilul cu tulburări emoționale, cu cerințe educative speciale, este copilul deficient sau aflat în dificultate, care se confruntă cu probleme de cunoaștere și învățare, de comunicare și interacțiune, senzoriale și fizice, sociale, comportamentale și emoționale. Toate acestea nu-i permit copilului o existență normală sau valorificarea în condiții obișnuite a potențialului intelectual și atitudinal de care acesta dispune și induce un sentiment de inferioritate ceea ce accentuează condiția sa de persoană cu cerințe educative speciale.

Pentru a integra acești copii, o componentă esențială este dezvoltarea competențelor emoționale și sociale. Modalitatea cea mai eficientă de integrare este jocul. Este forma prin care ei pot să-și exprime propriile capacități. Prin joc, copilul capătă informații despre lumea în care

trăiește, intră în contact cu alți copii, cu obiecte din mediul înconjurător și învață să se orienteze în timp și spațiu.

O tehnică importantă pentru dezvoltarea socio-emoțională a copilului este aceea de a iniția jocuri prin care copilul să identifice emoții, trăiri și sentimente. Nu doar că învață care sunt acestea, dar, în timp, reușește să și le identifice singur și să le recunoască și la cei din jurul lui.

Jocuri care se pot desfășura cu copiii, cu scopul de a preveni anumite probleme emoționale:

Joc: Butonul magic al emoțiilor

Materiale necesare: Un buton confecționat din plastic.

Desfășurarea jocului: Spunem copilului că am găsit într-un loc special un buton magic. Acesta are puterea de a-l ajuta când este furios sau supărat pe cineva. Tot ce trebuie să facă în acele situații este să spună cum se simte (de exemplu: mă simt furios!), să apese pe el, și apoi să aștepte un minut, timp în care butonul își face efectul magic și emoția care îl supără scade. Când furia (sau supărarea, tristețea) scade, butonul magic va face astfel încât să îi apară în minte o idee despre ce se poate face pe viitor când va mai apărea acea emoție negativă.

După ce i se trezește curiozitatea copilului, îl întrebăm în ce situații ar vrea să îl folosească. Se face o probă a butonului. Pentru început i se amintește copilului să apese butonul ori de câte ori vede că este trist sau furios. De câte ori apasă butonul, îl încurajăm să spună cum se simte și stăm alături de el până se liniștește. După un timp se poate renunța la buton, spunându-i că butonul magic este atât de puternic, încât trebuie doar să se gândească la el, că el își va face efectul cu aceeași putere.

Rezultate: Pentru copii obiectele concrete sunt un suport foarte util în dezvoltarea unor deprinderi. Cu ajutorul acestui buton, copilul învață să își exprime emoțiile, să își amâne reacțiile de moment și să poată experimenta noi feluri de a reacționa la furie, supărare și stres. Practic, noi doar învățăm să vorbim pe limba lor și folosim o soluție potrivită vârstei lor pentru a-i ajuta atunci când au nevoie.

Joc: Detectivul emoțiilor

Materiale necesare: Imagini cu emoții sau măști

Desfășurarea jocului: Unul dintre copii va mima o emoție pe care o va alege dintr-un cufăr, luând o postură și făcând gesturi cât mai expresive. Celălalt este detectivul și va trebui să ghicească despre ce emoție este vorba, în 2 minute. Mimează fiecare copil câte 3-4 emoții. Dacă copiii au reușit să ghicească emoțiile se pot declara adevărați detectivi ai emoțiilor.

Rezultate: Copiii vor deveni mult mai conștienți de dificultatea reală de a recunoaște emoțiile celorlalți, de multe ori comunicarea emoțiilor este un proces complicat. Jocul merită să fie făcut de mai multe ori și poate fi folosit și în grupuri de copii sau adulți. El este ca un fel de antrenament pentru recunoașterea cât mai bună a emoțiilor. Indiferent ce facem, transmitem emoții celor din jurul nostru, și la rândul nostru primim emoții de la ei. Recunoașterea emoțiilor celuilalt este o componentă a inteligenței emoționale, despre care mulți spun că ne ajută în viață chiar mai mult decât inteligența.

Joc: Dacă aș fi o floare...

Materiale necesare: Imagini cu diferite animale, flori, păsări, culori.

Desfășurarea jocului: Se întreabă copiii rând pe rând, următoarele întrebări, dându-le timp să se gândească la fiecare. Iată ce întrebările: - Dacă ai fi o floare, ce floare ai fi? - Dacă ai fi o pasăre, ce pasăre ai fi? - Dacă ai fi o culoare, ce culoare ai fi? - Dacă ai fi un animal, ce animal ai fi? - Cum se simte floarea (pasărea, floarea, etc) pe care ai ales-o tu? Unde se află ea? - Ce floare ți-ar plăcea să fii? - Dar mama ce floare ar fi? Dar tata? Dar fratele? (sau alte persoane importante pentru el).

Rezultate: Acest joc ne dă ocazia să observăm ce imagine are copilul despre el însuși și despre unii membri ai familiei.

Aceste informații sunt foarte prețioase, pentru că ne arată ce crede cu adevărat copilul despre unele persoane. Acest joc poate fi făcut cu oricare membru al familiei sau cu prietenii, fiind o modalitate excelentă de cunoaștere reciprocă și de dezvoltare a inteligenței emoționale.

CUTILE FERMECATE CU EMOȚII

Jocul permite copiilor să achiziționeze prerechizitele necesare conștientizării trăirilor emoționale. Sprijină copiii în dobândirea cunoștințelor care le permit să transmită în mod automat mesaje cu conținut emoțional.

Competența generală: competențe emoționale

Competența specifică: conștientizarea emoțiilor, exprimarea emoțiilor, etichetarea corectă a emoțiilor.

Obiective: - să identifice și să conștientizeze emoțiile trăite;

- să asocieze o etichetă verbală, expresiei emoționale din desen;

- să asocieze trăirile emoționale cu un anumit context.

Materiale: două cutii, cartonașe cu emoții (bucurie, furie, tristețe, teamă).

Procedura de lucru: Se pun într-o cutie toate cartonașele cu emoții pozitive, iar în cea de-a doua pe cele cu emoții negative. Se cere fiecărui copil să scoată din cele două cutii câte un cartonaș, astfel încât să aibă în mână un cartonaș cu o emoție pozitivă (bucurie) și una negativă (furie, tristețe, teamă). Se cere fiecărui copil să identifice denumirile emoțiilor de pe cartonașe și să se gândească la o situație în care s-a simțit bucuros, respectiv o situație în care a simțit tristețe/teamă/furie. Observații: Prin această activitate copiii:

- învață să identifice corect emoțiile proprii și etichetele verbale corespunzătoare;

- încep să se familiarizeze cu contextul de apariție al emoțiilor, ceea ce facilitează identificarea consecințelor trăirilor emoționale.

PĂLĂRIA MAGICĂ PENTRU SOLUȚII

Jocul permite copiilor să exerseze prerechizitele necesare rezolvării de probleme. Ajută copiii să dobândească ulterior strategii de rezolvare de probleme specifice vârstei.

Competență generală: competențe sociale, competențe emoționale.

Competență specifică: rezolvarea de probleme, identificarea etichetelor verbale ale emoțiilor.

Obiective: - să înțeleagă faptul că un comportament are consecințe asupra emoțiilor

persoanelor implicate; - să identifice posibile cauze ale reacțiilor emoționale; - să privească o situație din mai multe puncte de vedere.

Materiale: scenete, ilustrații, două păpuși.

Procedura de lucru: Sceneta va fi interpretată cu ajutorul păpușilor. Li se vor adresa copiilor întrebări, pornind de la conținutul scenetei, pentru a identifica consecințele comportamentelor. Copiii vor fi rugați să își pună „pălăria magică” pentru a se gândi la consecințe pe baza ilustrațiilor. Vor fi amestecate imaginile și, folosind „pălăria magică”, copiii se vor gândi la ordinea corectă a imaginilor. Copiii vor fi solicitați să se gândească și la alte situații în care copiii ar putea să ajungă să se simtă furioși. („De ce ar mai putea fi furioși copiii?”). Se va cere copiilor să propună apoi soluții pentru situațiile prezentate.

Observații: Prin această activitate, copiii învață să aplice cunoștințele despre emoții în contextul rezolvării de probleme. Această activitate permite copiilor să exerseze pașii rezolvării de probleme.

ARATĂ CUM TE SIMȚI!

Competența urmărită: Recunoașterea emoțiilor proprii

Obiective: Sa reacționeze, mimand emotia corespunzătoare situației.

Sa aleaga siluete cu chipul corespunzător emoției respective.

Desfășurarea activității: Copiii se așează în semicerc și sunt anunțați că vor desfășura un joc, în care vor arăta cum se simt... Educatoarea le șoptește, pe rând, la ureche: „Arată cum te simți!”

CUM MĂ SIMT, CAND AUD...

Competența urmarită: Recunoașterea emoțiilor proprii.

Obiective: Să asocieze diferite zgomote, melodii cu emoții. Să denumească emoțiile pe care le simte în momentul în care asculta un anumit zgomot sau melodie.

- Desfășurarea activității:

Copiii le este solicitat să asculte cu atenție diferite sunete, zgomote, melodii și să arate prin mimica feței așa cum se simt. După fiecare zgomot, sunet, melodie, se verbalizează emoțiile pe care le-au simțit. Copiii vor audia zgomote din natură, sunete produse de instrumente muzicale, melodii ritmate și melodii cu tempo rar.

JOCUL MĂȘTILOR

Competența urmarită: Recunoașterea emoțiilor proprii

Obiective: Să identifice, privindu-se în oglindă, emoția pe care o simte în momentul respectiv.

Să deseneze o mască cu emoția pe care a exprimat-o, privindu-se în oglindă.

Desfășurarea activității: Copiii sunt așezați la mese, fiecare având câte o oglindă. Activitatea debutează cu prezentarea „hărții emoțiilor” și denumirea fiecărei emoții.

Copiii sunt rugați să exprime fiecare emoție dintre cele patru de pe hartă și să se privească cu atenție în oglindă. După aceea, primesc contururile măștilor și sunt rugați să deseneze pe aceasta, emoția pe care o doresc.

Copiii au posibilitatea să deseneze mai multe măști, să se joace cu ele și să le schimbe între ei.

SPUNE CUM SE SIMTE!

Competența urmărită: Recunoașterea emoțiilor celorlalți

Obiective:

- Să identifice emoțiile de bucurie, tristețe, furie, teamă.

- Să exprime emoția observată

‡Desfășurarea activității:

Educatorea așază în fața copiilor, aleatoriu, toate fotografiile și le solicită să le privească cu atenție. Pe rând, fiecare va închide ochii și va lua o fotografie, apoi o va privi și va raspunde la întrebarea : „Cum se simte copilul din fotografie?”

Aceștia vor denumi emoția exprimată de copilul din imagine și vor imita și ei aceeași emoție. Jocul se desfășoară până se epuizează toate fotografiile.

În încheierea activității, copiii primesc câte o fotografie și sunt rugați să o așeze pe panou, lângă chipul care sugerează aceeași emoție.

DE VORBĂ CU PERSONAJE DIN POVESTI!

Competența urmărită: Recunoașterea emoțiilor celorlalți.

Obiective: - să identifice emoțiile, în funcție de contextul redat de personaje; - să așeze silueta personajului lângă chipul ce exprimă aceeași emoție.

Desfășurarea activității: Copiii sunt așezați în semicerc, pe covor, având vizibilitate la „scena de teatru”, unde se vor prezenta mai multe personaje din povești.

Personajele se prezintă, pe rând, ca în exemplul următor: „Sunt iedul cel mic și sunt foarte trist că lupul mi-a mâncat frățiorii!”; „Sunt ursul păcălit de vulpe și sunt suparat pentru c-am rămas fără coadă!”

CUM SE SIMTE URSULEȚUL?

Competența urmarită: Recunoașterea emoțiilor celorlalți

Obiective:

- Să denumească corect emoția exprimată de ursuleț;
- Sa identifice o situație în care se simte la fel.

Desfășurarea activității:

- Educatoarea prezintă copiilor „chipurile” din „harta emoțiilor”.
- Fiecare copil își alege un „chip”, fără să vadă ce a ales.
- Aceasta pune apoi în fața lor trusa puzzle, iar aceștia trebuie să îmbine bucatelele de puzzle, pentru a obține ursulețul.

Emoția exprimată de ursuleț trebuie să fie aceeași cu emoția de pe chipul ales la întâmplare. În timp ce copiii lucrează, educatoarea dialoghează cu ei, stimulându-i să identifice situații în care s-au simțit la fel ca și ursulețul.

PĂDURARI ȘI URȘII

Competența urmărită: Reglarea emoțională

Obiective: - să își stapânească veselia, atunci când sunt provocați să râdă;

- să îi amuze pe ceilalți colegi prin mimică și gestici.

Desfășurarea activității: Copiii se împart în două grupe: grupa urșilor și grupa pădurarilor.

„Pădurarii” stau dispersați în sala de grupă și mimează tăiatul lemnului cu toporul.

La semnalul educatoarei, „urșii” intră în pădure. „Pădurarii” înlemnesc de spaimă, rămânând nemișcați și cu fața speriată de venirea urșilor.

Fiecare „urs” își alege un „pădurar”, pe care trebuie să îl facă să râdă, dar fără să îl atingă și fără să-i vorbească, numai prin mimică și gestică. Jocul este câștigat de pădurarul care a rezistat cel mai mult și nu a râs.

CE E BINE ȘI CE E RĂU?

Competența urmărită: Reglarea emoțională

Obiective: Să observe reacțiile celor două personaje; să identifice acele reacții ale personajelor, care li se par mai potrivite; să dea alte soluții pentru situația respectivă.

Desfășurarea activității: Li se prezintă copiilor cele două personaje confecționate și mânuite de educatoare. Ei sunt doi prieteni, cărora copiii le vor alege câte un nume pentru fiecare. Cei doi prezintă diferite situații prin care au trecut împreună, spre exemplu: când au împărțit o ciocolată; când s-au certat din cauza unei cărți de povești și au rupt filele acesteia etc. După prezentarea prin dramatizare a întâmplărilor, cele două personaje se implică într-un dialog cu copiii. În timpul dialogului se identifică câteva situații dintre cele prezentate iar copiii sunt solicitați să dramatizeze situația respectivă.

Interacțiunile dintre participanți permit autocontrolul conduitei, comportamentului, înlăturarea pornirilor negative, dominante. Apar situații problematice care favorizează înțelegerea complexă a situației și determină cooperarea, participarea activă a tuturor partenerilor în găsirea soluțiilor.

Acest articol se vrea a fi un sprijin pentru adulți/părinți în învățarea unor atitudini și comportamente necesare și esențiale în creșterea și educarea armonioasă a copiilor, în dezvoltarea lor emoțională și socială și în construirea unei relații sănătoase și funcționale cu copiii lor. Informațiile oferite părinților pornesc de la prezentarea elementelor de bază în dezvoltarea psihologică a copiilor, a cauzelor și factorilor ce determină sau întrețin problemele în comportamentul copiilor, tehnici și metode de gestionare, cât și recomandări ce pot să ofere un sprijin celor care doresc să-și îmbunătățească abilitățile, cunoștințele și comportamentele de educare. Copiii învață comportamentele din interacțiunea cu cei din jurul lor, iar beneficiile acestor interacțiuni pot să apară, dacă părinții și toți cei implicați în creșterea și educarea copiilor își găsesc răspuns și își rezolvă dificultățile pe care le au în gestionarea anumitor comportamente ale copiilor sau vor învăța să optimizeze dezvoltarea cognitivă, socială sau emoțională a copilului.

Rolul de părinte implică foarte multe cunoștințe și abilități necesare zi de zi. Problema este că aceste cunoștințe și abilități nu sunt înăscute și nici nu apar atunci când devii părinte. Pentru a sprijini copiii în a învăța atitudini și comportamente funcționale cu scopul menținerii sănătății emoționale și sociale a acestora, este necesară implicarea tuturor celor care interacționează cu copilul – părinți, profesori, colegi, media.

Posibile cauze care determină probleme emoționale în comportamentul copiilor:

Genetica – temperamentul și reactivitatea emoțională a copilului.

Cunoscând temperamentul copilului putem ca adulți, părinți și educatori/profesori, să ne adaptăm propriul comportament la nevoile copilului și să îl sprijinim în formarea și dezvoltarea acelor abilități și competențe care îl fac funcțional acasă, la școală și în timpul liber.

Reactivitatea emoțională este definită ca intensitatea la nivel fiziologic cu care o persoană răspunde emoțional la stimulii din jur. Diferențele de reactivitate emoțională se manifestă prin următorii indicatori comportamentali: - tipul de reacție emoțională - intensitatea reacției emoționale.

Copilul învață din modul în care părinții reacționează emoțional în diverse contexte: - învață în primul rând modalitatea în care părinții lui fac față unor emoții și va folosi aceste experiențe în situațiile în care se confruntă chiar el cu emoții similare.

În al doilea rând, reacțiile emoționale ale părinților reprezintă pentru copil o sursă de informații despre propriul comportament. Copiii au nevoie de exprimarea directă, în cuvinte, a aprecierilor pozitive din partea părinților! “Sunt mândru de ceea ce ai făcut!”, “Pentru mine, desenul tău este cel mai frumos!”.

Exprimarea emoțiilor negative ale părinților prin cuvinte urâte adresate copilului este una dintre cele mai dăunătoare experiențe de viață pentru copil. Copilul va ajunge să se perceapă ca fiind incapabil, fără resurse și lipsit de valoare și în consecință nu va avea nicio motivație să învețe comportamente pozitive, dezirabile. Afirmatiile de genul “ești un prost!”, “nu ești bun de nimic!” sau afirmațiile de învinovățire – “cum ai putut să faci asta?”- au consecințe negative, severe asupra sănătății emoționale a copilului și asupra imaginii de sine a acestuia.

Tehnici eficiente - recomandări pentru părinți:

Copiii învață comportamentele funcționale, pozitive când părintele le remarcă și le apreciază.

Este important ca părinții să se implice în activități de joc și relaxante cu copiii, activități preferate de copii, în care ei se simt confortabili și pe care ei le aleg. Astfel, copilului îi transmite mesajul că este suficient de important pentru ca o persoană adultă să petreacă timp cu el. Mesajul central este că ei sunt persoane valoroase și iubite de către ceilalți, indiferent de comportamentul lor: - „Te iubesc” – o expresie care conferă confort, absolut necesară între copil și părinte.

Așadar, pentru a se preveni instalarea la copii a unor probleme emoționale, adulții/părinții trebuie să ia în considerare următoarele recomandări: abordarea unui ton serios atunci când copilul ne povestește ceva important pentru el; stabilirea contactului vizual cu copilul de la același nivel (ridicarea copilului sau coborârea adultului). Oferirea de laude și încurajări pentru cele mai mici eforturi făcute de copil sau a unor oportunități de a lua decizii și asistarea copilului în realizarea alternativei alese sau îndreptarea atenției și ascultarea copilului atunci când vrea să ne vorbească sunt contexte care favorizează formarea unei relații sănătoase cu copilul dumnevoastră.

- Exprimați clar ce așteptați de la copil. Ascultați ceea ce vă comunică copilul!
- Ascultați copilul când acesta vă povestește despre ceea ce-i place, despre preocupările sau problemele lui.
- Nu întrerupeți ceea ce vă spune copilul. Oferiți copilului posibilitatea de a ști că punctul lui de vedere, ideile sale sunt importante. Așezați-vă la nivelul copilului! Stabiliți contact vizual cu copilul atunci când vă vorbește sau îi vorbiți. Faceți diferența între persoana copilului și comportament. Amintiți-vă că scopul identificării comportamentului negativ al copilului este de a-l ajuta să își îmbunătățească comportamentul. Evitați blamarea copilului și concentrați-vă pe

corectarea comportamentului. Fiți clar cu copilul în ceea ce privește: - comportamentul cu care nu sunteți de acord; -comportamentul pe care doriți să-l facea în locul comportamentului nepotrivit. Exemplu: “spală-ți fața cu apă!” în loc de “ești murdar!”

Observați-vă comunicarea nonverbală! Participați la jocuri alături de copii! Zâmbiți-le cât mai frecvent cu putință copiilor!

- Câteva idei simple le pot ajuta să folosiți în mod natural cuvintele care exprimă iubirea.

Despre emoțiile copiilor și managementul emoțional.

- Cum învață copiii despre emoțiile lor? Abilitatea copiilor de a-și recunoaște, înțelege, accepta și exprimă emoțiile într-un mod adecvat (fără să-i rănească pe ceilalți) este un bun predictor al sănătății mentale a copilului, a stării lui de bine emoționale și sociale.

Reziliența emoțională este abilitatea copilului de a face față într-un mod sănătos emoțiilor de zi cu zi, de a fi empatic și atent la nevoile celorlalți, de a-și gestiona emoțiile și de a se adapta sănătos la situații de stres și experiențe neplăcute sau care îi crează disconfort.

Copiii învață exprimarea emoțională prin:

- Observarea comportamentelor părinților, a celorlalți copii sau ale unor personaje din povești și desene animate.
- Imitarea comportamentelor celorlalți: de exemplu, un copil învață să-și verbalizeze emoția pe care o simte “sunt bucuros!”sau “sunt trist!”, dacă observă că părintele exprimă și el în cuvinte emoțiile.
- Consecințele pe care le are exprimarea verbală a emoției: de exemplu, un copil poate fi descurajat să își mai exprime emoțiile când părintele invalidează emoția copilului (de pildă, îi spune:” lasă nu mai fi supărat! ce tot plângi, că te-am lovit ușor!) sau ignoră.

Recunoașterea și acceptarea emoțiilor

În primul rând, este esențial să îți accepți emoțiile diferite cum ar fi emoțiile de bucurie, tristețe, teamă, furie ca fiind normale și sănătoase.

- Când părinții exprimă emoții în cuvinte într-un mod adecvat (“sunt bucuros/ă”, “sunt trist”, “sunt furios”), copiii învață că exprimarea emoțională este normală și sănătoasă.

Emoțiile copilului nu sunt bune sau rele, ele exprimă un mod de relaționare cu contextul prezent. Ceea ce simțim este determinat de modul în care percepem și interpretăm realitatea în jurul nostru!

Exprimarea emoțiilor într-un mod potrivit/adekvat.

Copiii au nevoie să învețe cum să-și exprime într-un mod adecvat emoțiile, ce cuvinte, expresii sau acțiuni să folosească în exprimare. De asemenea, copiii au nevoie să știe care sunt modalitățile neadekvate de exprimare a emoțiilor, cum este tipatul, folosirea unor cuvinte urâte sau comportamente agresive (aruncă obiecte, sparge, lovește etc.).

Ajută copilul să-și exprime verbal emoțiile.

Întreabă copilul cum se simte în diferite contexte.

Acordă atenție copilului când îți împărtășește ceea ce simte sau ceea ce a făcut. Oprește-te din ceea ce faci în acel moment și privește-l.

Spune în cuvinte ceea ce ți-a spus copilul pentru a-i transmite mesajul că ai fost atent și că înțelegi ceea ce simte sau a simțit. “Imi spui că te simți bucuroasă când ai fost lăudată de profesoara de balet pentru cum te-ai mișcat la oră, nu?”, sau “îmi spui că te-ai întristat când Maria ți-a vorbit urât, nu?”.

Ignorarea și negarea emoțiilor copilului îl poate învăța că ceea ce simte nu este important și va învăța să nu-și mai exprime emoțiile. Astfel, scade foarte mult șansa părintelui de a-l ajuta pe copil.

Ajută-l pe copil să fie atent la emoțiile celorlalți. “Cum crezi că s-a simțit George când a terminat de construit castelul?”

Apreciază și recompensează exprimarea adecvată a emoțiilor

Observați și exprimați verbal aprecierea față de modul în care copilul își exprimă emoțiile.” Apreciez faptul că atunci când te-ai înfuriat, ți-ai luat o pauză ca să te liniștești!” spune copilul în cuvinte ceea ce apreciezi pentru a ști cum este adecvat să îți exprimi o emoție. Învață copilul să recunoască și să modifice exprimările neadekvate ale emoțiilor.

Primul pas în modificarea acestor comportamente este recunoașterea și acceptarea emoției care a determinat comportamentul neadekvat: “observ că ești foarte supărat și furios când Matei îți ia jucăria!”. Al doilea pas este să îi spui copilului să se oprească din ceea ce face și de ce (“când îl lovești pe Matei, îl doare”, “Oana este tristă când țipi la ea”). Al treilea pas este să îi spui copilului ce să facă în locul comportamentului neadekvat: “Oprește-te din țipat. Ai nevoie să te liniștești și apoi vorbim despre ce dorești.” Creează context care facilitează starea de bine a copilului.

Managementul emoțiilor

- Adaptarea copiilor în situații în care reacționează emoțional negativ este o abilitate necesară zi de zi. Alte abilități sunt cele de rezolvare de problemelor, schimbarea atitudinii față de situație, atitudinea pozitivă față de sine, căutarea sau solicitarea ajutorului, relaxarea, distragerea;
- Recompensați copilul atunci când rezolvă adecvat o situație problematică (de exemplu când copilul găsește o soluție de a se juca cu prietenul lui cu aceeași jucărie care inițial crea dificultăți);
- Învăța copilul să aibă o atitudine pozitivă față de propria persoană. Îl putem ajuta pe copil să își formeze o atitudine pozitivă prin mesajele pe care i le comunicăm: aprecierea pozitivă a efortului de a rezolva o situație, aprecierea a ceea ce a realizat și discutarea despre cum ar reacționa sau rezolva diferit problema într-o altă situație. Învățați copiii să folosească gânduri utile sau funcționale “pot să fac asta!”;
- Învăța copilul strategii de management al stresului. Copiii au nevoie să învețe ce pot să facă, sunt stresati sau se simt oboseți, cum să se relaxeze sau să se simtă confortabil.

Strategii: a asculta o muzică plăcută, a face o plimbare, a vorbi cu cineva, a face exerciții de relaxare, pot fi învățate și exersate de către copii. Încurajează comportamentul de solicitare a ajutorului de către copil!

Bibliografie:

1. Goleman Daniel, *Inteligența emoțională*, trad.: Irina Margareta Nistor.- Ed.a 3-a,- București: Curtea Veche Publishing, 2008.
2. Anne Băcuț - *Jocuri pentru copii de la o zi la șase ani*, Editura Teora, 2008.
- 3.M. Elias, S. Tobias, B. Friedlander - *Inteligența emoțională în educația copiilor*, Editura Curtea Veche, București, 2002.
4. Ștefan A., Catrinel&Kallay Eva, (2007) *Dezvoltarea comportamentelor emoționale și sociale la preșcolari*, Ed.A.S.C.R. Cluj-Napoca.
- 5.D.Petrovei, A.Botiș, D.Tudose, S.Constandache (2008): *Vârsta preșcolară:ghid pentru părinți*, (pag.6- 59), București.

METODE DE EDUCARE ȘI INTERVENȚIE PENTRU COPIII DE VÂSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE ȘI CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT

Autor :Plesca Daniela, Asociatia EU-RO-IN, România

La vârsta școlară mică se remarcă o structurare a trebuințelor, intereselor, preferințelor și apoi a aptitudinilor ca urmare a descoperirii de către copil a importanței lor pentru obținerea de rezultate cât mai bune în activitate.

Un rol deosebit de important pentru evoluția copilului îl au, pe de o parte, dezvoltarea interrelațiilor sociale și caracteristicile acestora, iar pe de altă parte, recepționarea rezonanțelor în structura personalității a noii experiențe și îmbogățirea cunoștințelor.

Există o serie de copii în sistemul educațional care prezintă probleme emoționale și tulburări de comportament.

Au fost încercate o serie de metode de intervenție la acești copii, dintre care cea mai cunoscută este modelul controlului comportamental bazat pe teoria lui B.F.Skinner. Acesta credea că unii copii nu se nasc cu un comportament „rău”, ci îl învață ca răspuns la mediu. De aceea, ce a fost învățat poate fi și dezvățat.

Semne de tulburări emoționale la copii

Atunci când copiii prezintă simptome de tulburări emoționale pe o perioadă extrem de lungă, ele afectează într-o mare măsură performanța lor educațională. Această incapacitate de a învăța nu poate fi atribuită unor cauze intelectuale, senzoriale sau de sănătate. Copiii care suferă de orice fel de tulburare emoțională nu pot dezvolta sau continua relații cu ceilalți colegi sau tutori. Chiar și în situații absolut obișnuite, starea lor de spirit și activitățile sunt nepotrivite, deoarece ei simt tristețe și o dispoziție neadecvată de cele mai multe ori. Ei dezvoltă un sentiment de fobie legată de chestiuni proprii sau de școală.

Copiii care suferă de tulburări emoționale sunt, de cele mai multe ori, uneori impulsivi și manifestă comportament violent, îndreptat atât asupra propriei persoane, cât și asupra altora. Ei sunt, în general, anxioși și au deficit de atenție. Aceștia nu respectă regulile în sălile de clasă și perturbă adesea activitățile în desfășurare.

Copiii dezordonați emoțional nu se pot adapta la activități de rutină. Ei au o stima de sine scăzută, ceea ce-i predispune să absenteze mai des de la școală. Obiceiurile lor alimentare se schimbă, ceea ce duce la creșterea bruscă în greutate sau la pierdere. Somnul este, de

asemenea, afectat și neregulat. Unii copii au exces de energie pe care o consumă prin activități extenuante. Schimbarea rapidă de dispoziție de la o senzație de bucurie extremă la una de depresie severă este o trăsătură comună. Metodologia de predare obișnuită nu poate fi aplicată copiilor cu tulburări emoționale prea mari. Abordarea educației speciale trebuie redeschisă pentru a descuraja reacțiile nedorite și pentru a încuraja comportamentul dezirabil.

Pentru a înțelege copiii cu probleme emoționale și cu tulburări de comportament, trebuie să răspundem la două întrebări:

1. Care sunt comportamentele tipice ale acestor copii?
2. Ce anume le cauzează?

Comportamente tipice:

- nevoia de a controla
- furie/mânie nepotrivită cu situația
- violență
- neîncredere în autoritate
- depresie/apatie
- tendințe autodestructive

Comportamente autodestructive:

- abuz de substanțe
- provocare de bătăi
- fuga de acasă

Comportamente pasiv-agresive – au trei componente:

1. Copilul este de acord să urmeze instrucțiunile.
2. Nu face ceea ce trebuie să facă.
3. Acest pattern este repetitiv, nu un incident particular.

Nu toți copiii care prezintă probleme emoționale/tulburări de comportament vor prezenta toate aceste simptome, ci doar o parte din ele.

Există două cauze majore ale tulburărilor de comportament:

1. *Fiziologice*: copiii au o tulburare fiziologică ce determină disfuncțiile comportamentale.

Unii copii sunt bolnavi mintal datorită unui defect din naștere sau a unei traume cerebrale datorate unei boli sau unui accident. Aceștia au nevoie de consiliere și de un plan de modificare comportamentală pentru a-și controla comportamentul.

2. *De mediu*: comportamentul copilului este învățat ca și rezultat al comportamentului celorlalte persoane din mediu.

Dacă copilul nu are o tulburare fiziologică, atunci comportamentele-problemă sunt învățate.

Factori care pot determina comportamente problemă:

- unul sau ambii părinți sunt iresponsabili, imaturi;
- abuz fizic, mintal, sexual;
- consum de droguri de către părinți;
- traume psihologice;

Principii în abordarea copiilor cu tulburări de comportament:

Răbdare și profesionalism:

Fără îndoială, copiii cu probleme emoționale/tulburări de comportament pot fi obraznici, impertinenți, agresivi sau chiar periculoși.

De aceea este nevoie de foarte multă răbdare și profesionalism în abordarea lor. Trebuie să ne amintim de ce se comportă acești copii astfel. Trebuie să nu luăm atacurile lor verbale în mod personal și să ne amintim că noi reprezentăm autoritatea, iar ei nu respectă autoritatea și nu au încredere în noi. Trebuie să le câștigăm încrederea în timp și acest lucru durează.

Consistența:

Este important să fim consecvenți cu acești copii și să creăm un mediu predictibil pentru ei. Structura este importantă pentru că de obicei mediul extrașcolar al acestor copii este foarte haotic. Dacă în școală creăm un mediu predictibil și structurat, ei se pot relaxa.

Interesul pentru elevi:

Programele de control al comportamentului sunt eficiente, dar ele nu ar funcționa dacă nu există acest ingredient esențial, dacă învățatorul nu este interesat de elev, dacă nu crede în el, dacă nu îi pasă de ce se întâmplă cu acesta. În același timp, elevului trebuie să-i pese, să creadă în învățător și să-l intereseze să se schimbe. Dacă acest tip de relație este stabilit, atunci modificarea comportamentală poate avea loc.

Simțul umorului:

Unul din darurile cele mai de preț pe care le putem avea este capacitatea de a face haz de necaz. Multe probleme pot fi evitate prin apelul la umor, chiar și într-o clasă cu copii care prezintă probleme emoționale și de comportament. Dacă învățătorul are un dezvoltat simț al umorului, acesta îi poate învăța pe elevi să se amuze de diverse situații din viața de zi cu zi, în loc să ia totul prea în serios.

Ca și învățători, avem un rol foarte important în viața unui elev, ca un adult care îi înțelege, căruia îi pasă de ei și dorește ca ei să aibă succes. Noi suntem cu ei, 4-5 ore pe zi, 5 zile pe săptămână, pentru o perioadă de aproximativ 8 luni și jumătate. Aceasta ne oferă o oportunitate importantă de a influența viața lor, de a-i schimba uneori mai mult decât o poate face orice adult.

Evitarea burn-out-ului (epuizării)

Un învățător care este interesat de elevi și care este apreciat de aceștia poate ușor să ajungă la epuizare dacă nu este atent. Câteva cauze ale burn-out-ului sunt: pierderea profesionalismului, implicarea prea mare în problemele elevilor, a lăsa munca să interfereze prea mult cu viața personală și cu părerea altor cadre didactice și administrative.

a) Pierderea profesionalismului

Uneori, învățătorul poate să iasă din rolul său de cadru didactic/autoritate și să ia, personal, atacurile verbale ale elevilor. Acest lucru se poate întâmpla ușor pentru că acești elevi au intenția de a te face să te simți atacat de multe ori. Dacă ei ne pot face să ne comportăm ca un egal de-al lor, ei au senzația că dețin controlul și că noi nu avem dreptul să le spunem ce să facă și ce nu. Atacurile verbale zilnice și amenințările frecvente pot epuiza pe oricine. De aceea este bine să se apeleze la consilierul școlar pentru ca aceste probleme să fie discutate.

Pe lângă acest lucru este important să reținem că acești copii au probleme, iar agresivitatea lor este direcționată spre autoritatea pe care o reprezentăm noi ca învățători și nu spre persoana noastră în particular.

b) A te implica prea mult

Este foarte ușor să se ajungă la o astfel de situație pentru un profesor/învățător care este dedicat soluționării problemelor acestor copii. Este dificil pentru un învățător care de ani de zile a încercat să „salveze” un copil, să-l vadă „eșuând” în final, ajungând la probleme cu poliția sau la exmatriculare. Este important să reținem că vom reuși cu unii elevi, pe când pe alții nu-i vom putea ajuta și, indiferent ce vom face, nu vom reuși să-i schimbăm, ba chiar s-ar putea ca ei să ajungă într-o situație chiar mai rea decât sunt în prezent. De asemenea, este important să ne ancorăm în succesele pe care le-am înregistrat și nu în eșecuri.

c) Munca și viața personală

Munca de învățător poate interfera cu viața personală în cel puțin câteva moduri:

- Sentimentul că trebuie să controlăm mereu situațiile.
- Revărsarea frustrărilor și furiei pe propria familie.
- Tratarea propriilor copii ca și când ar avea și ei probleme/tulburări de comportament.
- Controlul situației

Una dintre cele mai importante realizări într-o clasă de elevi cu probleme emoționale sau cu tulburări de comportament este aceea de a menține controlul asupra situației în

condițiile în care ei încearcă mereu să saboteze acest lucru. Dar atunci când părăsim școala, partenerul de viață s-ar putea să aibă dificultăți dacă menținem această atitudine și în familie. Poate mulți dintre noi am auzit de la familie, prieteni, următoarea frază: „Nu mai ești la școală!”. Este important să putem lăsa „nevoia de control” deoparte atunci când plecăm din școală.

□ Revărsarea furiei și frustrării pe alții

Este destul de dificil să lucrezi cu elevi care te „rănesc” și te frustrează prin cuvinte urâte și insulte în fiecare zi. Chiar dacă încercăm să ne menținem profesionalismul, se poate să avem din când în când senzația că „toată lumea este împotriva noastră”. Acest sentiment ne rămâne de multe ori și după ce ajungem acasă, nu este așa de ușor să-ți reprimi toate frustrările când, după ce în fiecare zi ai de-a face cu acești copii. O sugestie ar fi petrecerea a cel puțin o jumătate de oră fără familie, înainte de a ajunge acasă, pentru a reuși să ne comutăm atenția de la problemele de la școală.

□ Proprii copii

Proprii copii nu au probleme emoționale/tulburări de comportament (poate sunt și astfel de cazuri...). În multe situații este ușor să uităm că proprii copii nu au probleme emoționale. Copiii nostri au nevoie de iubire și disciplină din partea noastră ca părinți, nu ca și învățători. Profesionalistul trebuie să rămână la școală. Acasă suntem părinți. Pentru a diminua comportamentul neadecvat/agresiv, se impun și alte **măsuri**:

- sistemul pedepselor și recompenselor - Goldstein - (trebuie să se aplice imediat după ce acțiunea a avut loc, să fie clar motivată și să fie semnificativă pentru elevi);
- utilizarea efectului de catharsis - Freud - (adică reducerea tensiunii emoționale prin descărcări manifestate pe canale acceptate social. Cu alte cuvinte, descărcarea pornirilor agresive prin acțiuni substitutive, sport, teatru, etc.);
- antrenamentul empatic - Norma Feshback - (se poate realiza prin intermediul unor jocuri de rol între elevi, urmate de repetarea acestora, dar cu schimbarea rolurilor între parteneri);
- coabitarea - mijloc de reducere a comportamentului agresiv (organizarea unui concurs pe clase);
- învățarea socială - Bandura - (importante sunt modelele sociale cu care copilul vine în contact și pe care tinde să le imite: din familie, din colectivul clasei, din mass-media și din grupul de prieteni);

În concluzie, rolul nostru este de a-i învăța pe elevi noi comportamente de răspuns la mediul școlar, să-i învățăm că deși comportamentul lor s-ar putea să funcționeze acasă, acesta nu este acceptabil la școală și trebuie să și-l modifice.

Activitate practică

PROIECT DE CERCETARE – copil de vârstă școlară mică care prezintă probleme emoționale

Copiii sunt extrem de impresionabili iar modul în care sunt tratați determină comportamentul lor. În mare măsură, comportamentul copilului la vârsta școlară mică, felul în care copilul se comportă este puternic influențat de ceea ce simte, vede și aude în propriul cămin.

Copiii care provin din familii unite și afectuoase sunt de obicei mult mai apti să tolereze, să-i accepte pe cei din jur, să se bucure, să dăruiască. Experiența lor pozitivă îi determină să creadă că lumea este, în general, un loc agreabil și că te poți încrede în ceilalți.

Pe de altă parte, copiii care vin din medii în care sunt frecvent pedepsiți și în care se simt nefericiți, pot manifesta prudență și suspiciune în ceea ce privește situația în care se află- cea de elev.

Cu asemenea copii, cum este și fetița pe care o voi numi Ioana și al cărei demers de cunoștere îl voi prezenta în continuare, trebuie să fim atenți, răbdători, să le dăruim multă căldură sufletească și să le transmitem un sentiment de stabilitate.

Demersul de cunoștere a oferit oportunitatea de a identifica ce anume perturbă copilul, de a-l cunoaște îndeaproape, de a-l înțelege și de a-l ajuta să-și limpezească gândurile, emoțiile, atitudinile, acțiunile.

În același timp, demersul de cunoaștere a urmărit reducerea problemelor emoționale sau de comportament, îmbunătățirea adaptării la școală și în familie, îmbunătățirea stimei de sine.

1. Metodologia cercetării

Experiențele de viață ale școlarului mic sunt determinante pentru respectul de sine. Copilul învață în special din ceea ce trăiește. Modelele sociale și comportamentale ale persoanelor din jurul său își pun amprenta pe modul lui de reacție și făuresc baza pentru imaginea de sine, așteptările sale și respectul față de sine.

De aceea, întrebările care au stat la baza cercetării sunt:

- Cum influențează atitudinea părinților imaginea de sine a copilului?
- În ce măsură contribuie atmosfera din familie în a ajuta copilul să facă față cerințelor impuse de adaptarea la școlaritate?
- Pot fi identificate prin desen tulburările emoționale și de comportament?
- Este consilierea școlară un mijloc care sprijină un copil să se adapteze corect la realitatea școlară?

1.a.Premise:

Ioana are un temperament melancolic, este un copil interiorizat, nehotărât, retras, nesigur, este neîncrezătoare în forțele proprii, visătoare, foarte sensibilă și foarte tăcută.

Ochii ei mari au de ceva timp o privire tristă, parcă vor să afle răspunsuri, dar nu știu pe cine să întrebe și, mai ales, ce să întrebe. Are emoții puternice, greu exprimabile. Trăiește mult mai intens decât până acum insuccesele de la școală, nu are niciodată curajul să abordeze singură o temă, chiar dacă i se pare accesibilă, simte acut nevoia unor încurajări, tinde să se subaprecieze și să renunțe din start la depășirea oricărui obstacol.

Școlarizată la 6 ani, Ioana a avut dificultăți de adaptare. Are o capacitate redusă de înțelegere, nu este capabilă să facă judecăți rapide, să stabilească conexiuni între cunoștințe. În timpul lecțiilor nu are inițiativă, nu manifestă independență, se lasă greu antrenată.

Lucrează însă sistematic, ritmic, vine cu temele făcute, chiar dacă nu întotdeauna corect, este o elevă conștiincioasă și perseverentă, depunând eforturi vizibile în a face față cerințelor învățării. Este foarte încântată atunci când reușește să se autodepășească și răspunsurile ei sunt apreciate de ceilalți.

Comunică din ce în ce mai greu cu colegii, în recreații stă deoparte și privește jocurile celorlalți, fără a participa direct. Nu-i place să fie în centrul atenției, se teme că nu va satisface așteptările. În spatele acestor comportamente am intuit existența unei mari insecurități, o imagine de sine vag conturată și imaturitate psihoemoțională.

2.Obiective

Demersul de cunoaștere a urmărit:

- identificarea dificultăților de adaptare la mediul școlar;
- reducerea problemelor emoționale sau de comportament;
- îmbunătățirea adaptării la școală și în familie;
- construirea unei imagini de sine pozitive.

3.Metode:

Demersul de consiliere a inclus:

- observarea stării emoționale și a comportamentului copilului;
- discuții cu Ioana și cu mama acesteia;
- interpretarea desenelor;
- lucrul cu metafora;
- tehnici de relaxare pentru reducerea anxietății.

REZULTATELE CERCETĂRII

a) Desenul familiei

Desenul familiei, pe care fetița l-a realizat, evidențiază valorizarea imaginii materne (mama este desenată în stânga paginii, prima, domină desenul, tatăl, fiind așezat ultimul). Deși fratele ei este foarte mic de statură și ca vârstă, în desen se observă o supradimensionare a acestuia. Discutând cu ea, am constatat că este nemulțumită de atitudinea părintoare pe care o are mama față de fratele ei. Se simte la Ioana o ușoară formă de gelozie pentru fratele ei care, după părerea ei, beneficiază de mai multă grijă și dovezi manifeste de dragoste din partea mamei. Personajele sunt împrăștiate pe foaie, poate fi un semnal de alarmă că familia nu este unită.

În desen, Ioana comunică foarte bine prin culorile pe care le-a folosit. Mama este colorată în portocaliu și roșu, iar așezarea în pagină, alături de culori, evidențiază că aceasta este percepută ca o ființă autoritară, dinamică, ofensivă, care își impune întotdeauna voința.

Culoarea verde pe care a folosit-o pentru colorarea portretului tatălui denotă pasivitate, defensivă, reținere. Pentru desenul fratelui a folosit combinația verde-roșu, care afirmă îndrăzneală, încăpățănare, mișcare. Ea s-a colorat în albastru și negru, combinații ale speranței și regretului, ale instabilității și abandonului. Culoarea neagră, folosită pentru păr, poate semnifica o formă tăcută de revoltă (mai ales că părul ei e șaten deschis).

Ceea ce frapează în desenul familiei este lipsa palmelor și a labelor picioarelor. Am dedus că fetița simte dezechilibrul, lipsa de armonie dintre părinți și că trăiește sentimente de inadecvare la situație, insecuritate și lipsă de autonomie.

b) Metafora „Tufei de trandafir”

Într-o altă discuție m-am folosit de metaforă. Am utilizat imaginarea unei tufe de trandafir, tehnică descrisă de Iolanda Mitrofan în “Psihopatologia, psihoterapia și consilierea copilului”, pag. 115-116.

I-am sugerat să închidă ochii și să-și imagineze că este o tufă de trandafir. A avut loc următorul dialog:

D: - Ce fel de tufă de trandafir ești tu? Ești o tufă mare sau una mică?

I: - Sunt o tufă mică.

D: - Ești groasă sau subțire?

I: - Sunt subțire.

D: - Ai flori? Cum sunt ele? Sunt multe sau puține?

I: - Am doar câteva flori, nu am multe. Am flori mov.

D: - Ai boboci?

I: - Nu.

D: - Ai frunze?

I: - Puține.

D: - Ai spini?

I: - Da.

D: - Rădăcini ai? Cum sunt ele?

I: - Sunt subțiri.

D: - Unde te afli? În grădină? În parc? În oraș?

I: - Sunt într-o grădiniță.

D: - În jurul tău sunt și alte flori sau ești singură?

I: - Sunt doar eu.

D: - Este ceva în jurul tău ca un gard?

I: - Este un gard micuț.

D: - Are cineva grijă de tine?

I: - Vine un copil. Vorbește cu mine.

D: - Copilul seamănă cu fratele tău?

I: - Nu.

D: - Cum e vremea?

I: - E soare și e cald.

D: - Îți place să fii o tufă de trandafir?

I: - Daaa.

D: - Ai vrea să fii altă floare?

I: - Nu, îmi place să fiu trandafir.

D: - Dacă cineva ar rupe acest trandafir mov, cui ai vrea să fie dăruită floarea?

I: - Mamei și bunicii.

D: - Ai vrea ca ceilalți din familie să fie flori, alături de tine?

I: - Daaa.

D: - Ce flori ai vrea să fie?

I: - Mama aș vrea să fie o zambilă roșie, tata să fie o lelea galbenă și bunica o păraluță roz.

D: - Dar fratelui tău îi plac florile?

I: - Nu știu.

D: - Lui ce floare crezi că i s-ar potrivi?

I: - Nu știu.

Lucrul cu metafora a evidențiat puternica dorință de comunicare pe care o are fetița, lipsa curajului în a iniția convorbiri cu cei din jur, timiditate, anxietate, o ușoară gelozie față de fratele mai mic.

Ioana se vede o tufă mică de trandafir, fără boboci, fără frunze, cu rădăcini subțiri, ceea ce reliefează lipsa de încredere în forțele proprii, înclinație spre pesimism, tristețea interioară.

Simte nevoia acută de protecție. Prin marcarea spinilor și a gardului înconjurător în metaforă, anunță că nu are suficiente mijloace de a comunica și de a se apăra de cei din jur.

A ales să fie o floare de culoare mov, ceea ce simbolizează delicatețea, sensibilitatea accentuată, prezența unor sentimente puternice, dar puțin manifestate.

Este foarte apropiată de bunică, pe care o vede simplă și prietenoasă- *părăluță* și pe care o dorește alături de ea, exprimându-și această dorință prin utilizarea culorii roz, culoare a blândeții, a gingășiei, a tandreții.

De asemenea, își dorește o relație strânsă cu mama sa, pe care o vede puternică și autoritară. Totul legat de mamă, emană forță și dominație – mama apare în legătură cu culoarea roșie- *zambilă roșie*. Pe tată îl iubește cu liniște și calm, este sigură de sentimentele pe care acesta le are față de ea, se simte în siguranță alături de el - *lalea galbenă*.

Este nelămurită în privința sentimentelor pe care le are față de fratele său, răspunsurile referitoare la acesta, fiind evazive. Nu este foarte dornică să-și împartă spațiul cu acesta - nici pe cel fizic, nici pe cel din inima mamei.

Din discuțiile purtate, a reieșit că Ioana consideră că mama îi acordă mai multă atenție fratelui, că stă mai mult cu el, că trece mai ușor peste greșelile lui, fără să-l dojenescă, în timp ce pe ea o critică frecvent.

c) Tehnici nonverbale de comunicare

Am avut o discuție cu mama Ioanei și, după ce i-am explicat mesajul pe care fetița l-a transmis prin intermediul desenului familiei și prin răspunsurile la situația-metaforă a tufei de trandafir, mama a înțeles că fetița simte dezechilibrul, lipsa de armonie în relațiile dintre părinți și că trăiește sentimente de inadecvare la situație, lipsă de autonomie, resimte criticile de acasă ca pe o formă de eșec, ceea ce o împiedică să se valorizeze, să își construiască o stimă de sine pozitivă.

Mama a acceptat să participe la o întâlnire cu fiica în care să lucrăm tehnici nonverbale de comunicare. Le-am spus să-și transmită pe rând, mai întâi cu ajutorul privirii, apoi cu al mâinilor sau cu al altor părți ale corpului, diferite stări afective, consemnul fiind de a recunoaște fiecare ce-i transmite cealaltă.

Cele mai multe stări au fost recunoscute corect. Mamei i-a plăcut foarte mult când fetița a transmis „bucurie”, iar fetiței, când mama a transmis „dragoste”.

Printre stările pe care le-au exprimat nonverbal s-au numărat cele de: fericire, recunoștință, mulțumire, generozitate, încântare, descurajare, îngrijorare, dezamăgire.

Ioana, care la începutul întâlnirii era timidă și reținută, devenise la sfârșit veselă, degajată și foarte volubilă.

Părinții nu trebuie să uite că și copiii pot avea momente de neliniște, de îngrijorare, de nesiguranță sau de tristețe, de neîncredere în propriile puteri sau de incertitudine, în astfel de momente fiind cu atât mai important ca ei să fie lângă copiii lor, să-i sprijine, să aibă încredere în ei, să-i asculte și să-i încurajeze.

Mama a înțeles că e necesar să dezvolte cu fiica sa o relație caracterizată prin îmbrățișări, zâmbete, strângeri de mână și încurajări.

d) Metafora “Vaporașului”

Dorind să testeze modalitatea prin care poate gestiona o situație de stres, i-am propus un exercițiu de vizualizare:

D: - Închide ochii și imaginează-ți o mare pe care plutește un vaporaș. Este o mare extrem de liniștită. Departe, în zare, se vede un nor negru. Norul acesta, dacă ar veni, ar aduce o furtună puternică. Însă, norul poate să plece mai departe.

Imaginează-ți că tu ești acest vapor și norul s-ar putea apropia de tine. Acum începe să bată ușor vântul. Poți să-ți imaginezi asta?

I: - Da, sunt un vapor singur pe o apă mare.

D: - Vântul bate din ce în ce mai tare, a început și ploaia. Ce face apa mării?

I: - Apa lovește vaporul.

D: - Și ce face vaporul?

I: - Stă tot pe apă.

D: - Și dacă valurile vor fi și mai mari, ce face vaporul?

I: - Vaporul pleacă la mal. Nu vrea să-l prindă furtuna.

D: - Tu ești vaporul. Rămâi să lupți cu marea agitată și ploaia puternică?

I: - Nu.

D: - Și ce faci? I: - Plec acasă.

D: - Poți să ajungi la mal?

I: - Vine un vapor mare și mă ajută să ajung acasă.

D: - Uite că norul cel negru nu vine la vaporaș. Se duce mai departe și vaporașul a scăpat de furtună.

I: - Și plutește liniștit (Ioana a răsuflat ușurată.).

Răspunsurile Ioanei arată că se simte speriată în fața situațiilor necunoscute și caută să se refugieze sub protecția mediului familial. Apare „acasă”, repetat, ca idee de liniște, de protecție, de sprijin.

e) Desenul „Casă, persoană, copac”

Analiza desenului „Casă, copac, persoană” evidențiază alte detalii despre relația cu familia. Casa, care în desenele copiilor reprezintă emoțiile lor din punct de vedere social, este așezată în partea dreaptă a foii, ceea ce poate indica natura relației cu tatăl său și denotă că este în căutarea unui sprijin, a unei siguranțe.

Ușa și ferestrele mici care apar în desen evidențiază reticență, timiditate, discreția pe care le are în toate acțiunile întreprinse. Mânerul așezat în partea dreaptă a ușii arată dorința de schimbare a unei situații legate de social.

Copacii desenați într-un desen reprezintă copilul. Ioana a desenat doi copaci și întrebată fiind dacă acei copaci sunt numai ai ei, a răspuns că unul este pentru fratele său, ceea ce poate însemna un început în a-și accepta fratele și o încercare de a construi o relație armonioasă cu acesta.

Trunchiurile copacilor sunt lungi, cu coroane subdimensionate, lipsiți de rădăcini, cu frunze puține și abia schițate. Și coroana și trunchiul sunt desenate dintr-o linie continuă, arătând o motivație și o cooperare în procente reduse.

Acest aspect demonstrează că fetița resimte încă inadaptația, este indecisă, puțin cooperantă. Coroanele celor doi copaci sunt închise, asta putând să însemne că, deocamdată, relațiile ei cu cei din jur sunt timide, nu dorește să comunice foarte mult, preferă să își țină încă închis spațiul de acces, simte nevoia de a se proteja de cei din jurul ei. Ramurile sunt doar schițate, detaliu care poate reflecta faptul că Ioana nu reușește să dezvolte relații sociale.

Așezarea copacilor în partea stângă afirmă încă o dată cât de mult se raportează la mama ei, reliefându-se atașamentul față de aceasta.

CONCLUZII

Copiii sunt ca niște seismografe sensibile care înregistrează și trăiesc intens chiar și cele mai mici neînțelegeri dintre părinți.

Răspunzând la întrebarea „Atmosfera din familie contribuie în a ajuta copilul să facă față cerințelor impuse de adaptarea la școlaritate?”, putem conchide că părinții, alături de cadrele didactice, trebuie să-l ajute pe copil să-și dezvolte o imagine de sine pozitivă.

O relație caracterizată prin îmbrățișări, zâmbete, strângeri de mână, încurajări, săruturi are foarte multe șanse de a persista în timp și de a se dezvolta, comparativ cu o relație care se caracterizează prin critici, țipete, jigniri, lipsa atingerilor fizice/afectivității sau a încurajărilor. Nu este vorba de a-ți răsfăța copilul ci, modalitatea în care comunică în cadrul relației părinte-

copil. Pentru o comunicare eficientă părinte-copil sunt necesare mai multe lucruri din partea părinților, mai ales: efort, răbdare, mesaje clare și concise, atenție, afecțiune, timp, respect și încredere.

Atitudinea părinților influențează imaginea de sine a copilului. Rolul imaginii de sine este major în alegerea valorilor, scopurilor, în integrarea și organizarea vieții psihice.

Desenele copiilor nu sunt doar un act de creație, ci mesaje care transmit tot ceea ce copilul nu poate exprima verbal. Ele constituie o cale foarte potrivită de evaluare a personalității în formare a copilului și a problemelor sale emoționale, precum și a relațiilor cu familia, a nivelului de anxietate existențială, a capacităților și a dificultăților sale de a se adapta la mediul social. Observarea desenului familiei a permis cunoașterea sentimentelor reale pe care fetița le simte față de ai săi, situația în care ea se plasează în cadrul familiei sale, relațiile dintre membrii familiei și impactul lor asupra Ioanei, din perspectiva acesteia.

Elemente precum dimensiunea personajelor, plasarea lor pe pagina desenată, culorile utilizate, distanțele dintre membrii familiei au constituit elemente de identificare și diagnosticare a problemelor cu care se confruntă eleva, dar și factori de suport pentru o discuție relevantă, atât cu fetița cât și cu mama acesteia, de conștientizare și chiar de optimizare a raporturilor perturbate din familie.

Demersul de cunoaștere și consiliere a ajutat-o pe Ioana să-și obiectiveze frustrările, dar și să aibă acces la resursele și abilitățile ei interioare, a ajutat-o să se adapteze corect la realitatea școlară.

Discuțiile ulterioare au ajutat-o să înțeleagă că mama o iubește în egală măsură ca și pe fratele ei și că fratele ei, fiind mai mic, are nevoie de sprijinul și dragostea sa, că poate fi mai blândă, mai afectuoasă, mai înțelegătoare, atât cu cei de acasă, cât și cu colegii. Chiar dacă continuă să aibă relații destul de sărace cu colegii, să manifeste inhibiții și dificultăți de comunicare cu ceilalți, Ioana a început să inițieze modalități de petrecere a timpului liber, să aibă relații mai bune cu mama și fratele, să fie mai deschisă.

Cercetarea a pornit de la ideea că toți ne dorim să contribuim la creșterea unor copii sănătoși și echilibrați mental și emoțional. Un element esențial prin care un copil ajunge la acest echilibru este modul în care se dezvoltă social și emoțional. Vârsta preșcolară și școlară mică este momentul din viața lor în care copiii au nevoie de noi, adulții, să învețe cum să relaționeze cu ceilalți cu respect față de nevoile lor și ale celorlalți, cum să rezolve diverse situații sociale cu care se confruntă zi de zi, cum să trăiască sănătos emoțiile de tristețe, frică, teamă, furie, fără să-i rănească pe ceilalți.

Copiii învață în funcție de ce facem noi adulții, educatori, părinți, alți membrii ai comunității și mai puțin, din ceea ce spunem. Copiii observă și imită comportamentele noastre, avem în consecință o mare influență asupra comportamentului copilului. Acțiunile noastre îi ghidează copilului dezvoltarea socială și emoțională și îi asigură cadrul formării încrederii în sine.

Pentru identificarea precoce a copiilor cu probleme emoționale manifestate în contextul școlar este necesară elaborarea unor instrumente eficiente de selecție. Odată cu recunoașterea rolului emoțiilor în determinarea adaptării școlare adecvate, intervențiile cu scopul prevenirii insuccesului școlar, intervenții bazate pe facilitarea aptitudinilor copiilor de a înțelege emoțiile și de a utiliza adecvat funcțiile acestora, capătă o semnificație majoră.

Elaborarea unei baterii de instrumente validate și standardizate pe populația românească ar constitui nu numai un pas important în depistarea precoce a problemelor de adaptare școlară, ci – prin detaliile privind caracterul dezadaptării – bateria ar putea constitui și baza încercărilor de prevenție și intervenție.

Bibliografie

1. Cosmovici, Andrei- *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași, 1996
2. Ghica, Vasile - *Ghid de consilieri și orientare școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998
3. Mitrofan, Iolanda - *Psihopatologia, psihoterapia și consilierea copilului*, Colecția Alma Mater, Editura Sper, 2001
4. Verza, Emil, Verza Florin Emil - *Psihologia Vârștelor*, Editura Pro Humanitate, București, 2000
5. Vrajmaș, Ecaterina - *Introducere în Educația Cerințelor Speciale*, Universitatea din București, Editura Credis, 2004
6. Vosniuc, Rodica - art. *Cunoașterea personalității copilului prin intermediul desenului*, Revista Învățământului Preșcolar, nr. 1-2, București, 1998
7. Ticușan, M. - *Metode de cercetare în psihopedagogie*, Editura Psihomedica, Sibiu

METODE PE CARE LE POT UTILIZA ADULȚII CARE ÎNGRIJESC COPIII PREȘCOLARI ȘI DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE CE PROVİN DIN FAMILII MONOPARENTALE SAU DEZORGANIZATE

Autori : Mirna Ibañez i M. Angeles Solano , ALZIRA, SPANIA

1. INTRODUCERE

În primul rând, pentru a înțelege mai bine că pot exista dificultăți emoționale în familiile dezorganizate, trebuie să clarificăm ce înseamnă cuvântul disfuncțional. Academia Regală spaniolă (RAE) definește disfuncțiile ca un impediment în funcționarea unui organism sau în funcția sa corespunzătoare. Atunci când această etichetă se aplică familiei, se referă la acea familie care nu își îndeplinește funcțiile. Prin urmare, în general, o familie disfuncțională este una care nu poate oferi ceea ce este necesar pentru ca copiii să crească sănătoși (atât fizic, cât și emoțional) și fericiți.

2. CUM ESTE O FAMILIE DEZORGANIZATĂ?

Familia este considerată baza societății, este platforma prin care oamenii înțeleg de la o vârstă fragedă că fac parte dintr-un sistem. Cu toate acestea, uneori, această structură devine un scenariu de conflicte care nu sunt abordate în mod corect. Consecința imediată este că fiecare persoană uită rolul pe care trebuie să îl joace în cadrul familiei, astfel încât aceasta se rupe.

Între membrii familiei există întotdeauna diferențe, dar acesta nu este un motiv suficient pentru a vorbi despre o structură disfuncțională, ci atunci când aceste probleme nu sunt abordate în timp, conflictul este agravat, ceea ce duce la lipsă de respect reciproc și chiar la violență mentală și/sau fizică. Aceste comportamente perturbatoare conduc la probleme emoționale la copii.

3. CARACTERISTICILE UNEI FAMILII DEZORGANIZATE

3.1 Confuzie a rolului în cadrul familiei: Membrii familiei nu își asumă în mod responsabil rolul. Această confuzie a rolurilor, fie că este vorba de copii, părinți sau ambele părți, poate duce la probleme grave de comportament, părinți care nu sunt responsabili de educarea

copiilor lor se vor simți neprotejați, de asemenea, nesupunerea unui copil mai în vârstă va genera faptul că frații sau surorile mai mici consideră că acest comportament este normal.

3.2 Violența în nucleul familial: fie emoțional, verbal, fizic sau sexual.

3.3 Alcoolismul și dependența de droguri: Într-o casă în care există conflicte, există o șansă mai mare ca unul sau mai mulți dintre membrii săi să cedeze dependenței de droguri.

4. SONDAJ PENTRU A CUNOAȘTE SITUAȚIA UNEI FAMILII

Instrucțiuni: Alegeți o opțiune pentru fiecare dintre următoarele întrebări și verificați rezultatul la final.

1. Cât de des vorbești cu familia?

- a) În fiecare zi
- b) O dată sau de două ori pe săptămână
- c) Rareori
- d) Niciodată

2. Exprimarea afecțiunii face parte din viața ta de zi cu zi?

- a) Întotdeauna
- b) Uneori
- c) Rareori
- d) Niciodată

3. Poti sa faci o conversație fără să te certți?

- a) Fără probleme
- b) Cu ușurință
- c) Rareori
- d) Imposibil

4. Membrii își acceptă reciproc defectele și știu cum să le facă față?

- a) Fără probleme
- b) Cu ușurință
- c) Rareori
- d) Imposibil

5. Cât de des împărtășiți preocupările dumneavoastră familiei?

- a) În fiecare zi
- b) O dată pe lună
- c) Rareori
- d) Niciodată

6. De câte ori vă întâlniți pentru a sărbători un eveniment de familie?

- a) O dată la 2 luni
- b) O dată la 6 luni
- c) O dată pe an
- d) Niciodată

7. Deciziile care afectează familia sunt luate împreună?

- a) Întotdeauna
- b) Uneori c) Rareori
- d) Niciodată

8. Înfruntarea și adversitatea sau problemele în familie, care este reacția dumneavoastră?

- a) Solidaritate și sprijin
- b) Acestea sunt interesate, dar nu există sprijin
- c) Numai în cunoștință de cauză
- c) Indiferent

9. Fiecare membru al familiei face treburi în gospodarie?

- a) Întotdeauna
- b) Uneori
- c) Rareori
- c) Niciodată

10. Fiecare membru al familiei își îndeplinește responsabilitățile?

- a) Întotdeauna
- b) Uneori
- c) Rareori
- d) Niciodată

11.- Cât de des alegeți să petreceți timp împreună cu familia, pentru distracție?

- a) În fiecare zi
- b) O dată sau de două ori pe săptămână
- c) Rareori
- d) Niciodată

12.- Cand te duci la plimbare sau in vacanta, cum o faci?

- a) Îm preună cu toată familia împreună
- b) Cu părinții și unul sau mai mulți copii (dar nu toți membrii familiei)

- c) Numai părinții
- d) Separat

13.- Cât de des invitați pe alți oameni sa ia masa împreună cu familia dumneavoastră?

- a) Întotdeauna
- b) Uneori
- c) Rareori
- d) Niciodată

14.- Cât de des îi ajutați pe oamenii care au nevoie, ca făcând parte din familie?

- a) O dată pe săptămână
- b) O dată pe lună
- c) Rareori
- d) Niciodată

15. Care sunt subiectele pe care le discutați de obicei ca familie?

- a) Motivarea problemelor
- b) Probleme sociale sau familiale
- c) Ne plângem de tot
- d) Criticăm alți oameni

Rezultate

Dacă răspunsurile sunt în cea mai mare parte „a”. Rezultatul este foarte bun. Trebuie să continuați pe acea cale și să căutați noi modalități de a vă dezvolta împreună.

Dacă răspunsurile sunt în cea mai mare parte „b”. Rezultatul este bun, dar există unele probleme care pot fi îmbunătățite. Se recomandă organizarea activităților familiale pentru a include toți membrii.

Dacă răspunsurile sunt în cea mai mare parte „c”. Rezultatul trebuie îmbunătățit. Preocupările legate de viața de zi cu zi afectează unitatea familiei. Ar fi convenabil să avem discuții între membrii familiei și să stabilim anumite zile pentru a îmbunătăți comunicarea. Se recomandă, de asemenea, să petreacă mai mult timp împreună și să dea dovadă de afecțiune.

Dacă răspunsurile sunt în cea mai mare parte „d”. Sunt multe de îmbunătățit. Ar fi convenabil să cerem ajutor profesional.

5. COMPORTAMENTE FAMILIALE PE CARE COPIII LE POT ASOCIA ÎN PROBLEMELE EMOȚIONALE

Într-o familie disfuncțională este posibil să găsiți mai multe dintre situațiile descrise mai jos. Prezența uneia dintre aceste variabile este un apel de avertizare și poate face evidentă nevoia de ajutor profesional.

Acestea sunt unele dintre cauzele care pot duce la probleme emoționale, copiii din învățământul preșcolar și primar fiind cei mai vulnerabili la suferința lor.

5.1 Părinții foarte autoritari sau foarte permisivi

Aceasta va avea consecințe negative asupra vieții de familie.

Dacă comportamentul nostru este foarte inflexibil, restricționăm exprimarea diferitelor personalități sau dacă, dimpotrivă, suntem prea slabi și nu mărim limitele pentru copiii noștri, aceștia nu vor dezvolta o legătură de permanență în unitatea familiei.

Stabilirea limitelor constituie normele care definesc cine participă și în ce mod, adică stabilește diferențierea membrilor grupului familial.

Regulile din organizarea familiei sunt foarte importante, deoarece multe dintre ele sunt stabilite într-un mod inconștient și implicit, iar membrii lor nu își dau seama, în consecință apar conflicte.

Astfel, regulile familiei pot fi deduse din modelele de comportament redundante care sunt observate în interacțiunea membrilor.

Relevanța cunoașterii normelor unei familii este aceea că acestea permit oamenilor să se coreleze, să fie înțelese și să anticipeze comportamentul lor. Prin urmare, atunci când un membru se abate de la norme, apar mesaje și gesturi inadecvate și, prin urmare, acesta intră într-o zonă de alertă care generează stres și conflicte.

5.2 Familii cu probleme de comunicare

Membrii familiei se tem ca nu se vor simți confortabil exprimând ceea ce simt sau gândesc, astfel încât să refacă sau să folosească aluzii care generează mai multe conflicte între familie, ceea ce este departe de o comunicare adecvată.

Menținerea unei comunicări adecvate implică transmiterea corectă a informațiilor, precum și înțelegerea mesajului. Aplicarea unor modele de comunicare adecvate consolidează relațiile și legăturile de familie. Trebuie să prețuim puterea cuvintelor, deoarece prin acestea gândim, reflectăm, ne exprimăm, comunicăm și ne distanțăm.

Comunicarea se bazează pe convenții sociale și este foarte importantă pentru familie, deoarece este un proces de interacțiune în care sunt construite relații orizontale și verticale, în care mesajele, informațiile, afecțiunile și comportamentele sunt schimbate. În familie, toate comportamentele sunt comunicate și, la fel ca toate comportamentele, familia are o valoare comunicativă, și anume, îi influențează pe alții și ne influențează pe noi înșine. Acesta este motivul pentru care se afirmă că comunicarea este circulară, deoarece acționează ca un mecanism de feedback.

Concentrarea pe emoții, după cum am văzut anterior și stabilitatea familiei este strâns legată de problemele emoționale și, la rândul său, de problemele comportamentale.

5.3 Întrebări pentru a reflecta

1. Ești îngrijorat de sănătatea mintală a copilului tău?

a) Da

b) nu

2. În legătură cu diferite probleme de sănătate mintală, răspundeți care dintre aceste aspecte vă îngrijorează în legătură cu copilul dumneavoastră.

a) Anxietate

b) Depresie

c) Psihoză

d) consumul De Alimente

e) Dependentele

f) comportamentul în stare de veghe

g) Altele (a se preciza) _____

3. Luați vreo măsură cu privire la posibilele probleme de sănătate mintală ale copilului dumneavoastră?

a) Da, sunt conștient de posibilele semnale de alarmă: Schimbarea obiceiurilor alimentare, modificarea comportamentului, modificarea stării de spirit etc

b) Da, îi ofer un spațiu pentru comunicare și asistență atunci când are nevoie

c) Da, solicit ajutorul specialiștilor atunci când consider că este adecvat

d) Da, pe alte căi

e) nu consider că este necesar

f) nu, dar am în vedere căutarea de ajutor profesional.

Din răspunsurile anterioare, un exercițiu bun ar fi de a reflecta și de a vă întreba în ce punct vi aștați atât dumneavoastră cât și copiii.

Puteți evalua dacă copilul dumneavoastră dezvoltă în mod adecvat emoții sau dacă, dimpotrivă, credeți că trebuie să le îmbunătățiți unele aspecte, fie solicitând ajutor de la un profesionist, fie de către dvs. pentru că sunteți instruit pentru a face față dificultăților.

6. CUM PUTEM GESTIONA EMOȚIILE COPILOR

Primul pas este să știm cum să ne identificăm propriile emoții, părinții fiind modele de urmat de către copii. Astfel primul pas este să se lucreze la conștientizarea emoțiilor, adică să fie conștienți de propriile emoții, de cauzele lor și de posibilele lor consecințe.

Un bun mod de a începe să se lucreze la conștientizarea emoțională poate fi răspunsul la întrebări precum:

- Cum mă simt acum?
- De ce simt așa?
- Cum pot să-mi dau seama ce simt?
- Ce pot face pentru a corecta acest lucru?

În acest moment, este important, de asemenea, să spunem ce simțim, astfel contribuim și extindem vocabularul emoțional al copiilor noștri, oferind în același timp un exemplu al modului în care gestionăm propria noastră stare emoțională.

Al doilea pas va fi să ajutăm copiii să-și gestioneze emoțiile și să detecteze modul în care se simt. Este important să-i învățăm pe copii să se conecteze cu ei înșiși, astfel încât să poată înțelege mai bine cum se simt. Orice situație de moment sau de zi cu zi este bună pentru practicarea și dezvoltarea conștiinței emoționale.

Este important ca ei să acorde atenție emoțiilor lor, fie că sunt pozitive (de exemplu, bucurie) sau negativ (cum ar fi tristetea sau furia), și apoi să le eticheteze și să le numească.

Apoi, este important să lucrăm cu ei la cauza acelei emoții, pentru că ei au provocat ceea ce i-a făcut să se simtă în acest fel. Trebuie remarcat faptul că toate emoțiile sunt legitime și trebuie să le acceptăm, ceea ce trebuie să influențăm este comportamentul care derivă din acesta. În acest sens, impulsivitatea poate reprezenta un pericol.

Ca exemplu, putem să ne învățăm copilul că mânia este legitimă, dar nu trebuie să-și lovească prietenul pentru că i-a luat jucăria din mâinile sale.

6.1 Activități pentru a gestiona emoțiile minorilor

Cum putem pune în practică acest lucru? Sugerăm următoarele activități și orice moment al zilei este adecvat pentru a dezvolta conștientizarea emoțională.

- Ascultați muzică, cântați la un instrument, dansați sau cântați.
- Imitați diferite emoții în grup.
- Citiți împreună povești care ajută la conștientizarea emoțională.
- Si identificați emoțiile între ele, detectați motivul acestui sentiment.
- Desenați fețe care exprimă emoții.
- Scrieți un jurnal emoțional (poate fi privat, sau să aibă fragmente care să poată fi împartite).
- Jocul și timpul liber sunt foarte recomandate pentru a lucra ca o familie, pe cât posibil. Aceasta ajută, printre altele, la comunicare, la toleranța frustrărilor mici și la îmbunătățirea simțului umorului.
- Consolidarea contactului fizic prin mângâiere și cuvinte afectuoase au dovedit beneficii psihologice.

De asemenea, este esențial să lucrăm cu empatia, acesta fiind un aspect important în gestionarea emoțională, deoarece este capacitatea de a recunoaște, înțelege și conecta emoțiile altora și permite înțelegerea punctului de vedere al altora, precum și a emoției pe care o trăiesc. În plus, empatia favorizează climatul bun de acasă și alte beneficii pentru dezvoltarea copiilor noștri, cum ar fi favorizarea neuronilor oglindă care includ capacitatea de a înțelege emoțiile altora în situația lor.

Prin urmare, se recomandă să se acționeze cu empatie față de copii pentru a-și putea experimenta sentimentele și emoțiile. Puteți să exersați empatia prin ascultare activă, înțelegere și respect.

7. EDUCAREA ÎN GESTIONAREA POZITIVĂ A CONFLICTELOR

Este esențial ca, încă din primele etape ale copilăriei, copiii să primească o educație care îi ajută să înțeleagă beneficiile dialogului și ale negocierii. În acest fel, vor putea rezolva orice tip de conflict fără a ajunge la situații agresive, adică este necesară o educație pentru nonviolență.

Comportamentele negative sunt de obicei învățate la o vârstă fragedă. Părinții, membrii familiei și profesorii joacă un rol fundamental în aceste etape, astfel încât copiii să își confrunte și să își trăiască emoțiile într-un mod sănătos.

7.1 Sfaturi pentru a face față emoțiilor fără violență, în contextual familial

7.1.1 Participarea în viața copiilor încă din primele etape

Sunt mai puțin greu de dezvoltat problemele de comportament și criminalitate în acei copii care au o relație puternică cu părinții lor și care trăiesc într-un sentiment de încredere. Din acest motiv trebuie să dăm dovadă de afecțiune și înțelegere.

7.1.2 Orientare și supraveghere

Protecția și sprijinul trebuie oferite pe măsură ce aceștia învață să se gândească la ei înșiși. Dacă nu există o supraveghere adecvată, pot apărea probleme de comportament. Copiii depind de părinții lor, astfel, aceștia trebuie să primească protecție și îndrumări cu privire la felul de a răspunde în mod corespunzător în cazul în care primesc orice insultă sau amenințare din partea altora.

7.1.3 Dezvoltarea unor comportamente adecvate

Valorile respectului, nobilității, onestității și mândriei sunt piloni defensivi importanți pentru copii, atunci când se confruntă cu presiunile negative ale altora. Atunci când comportamentele copiilor sunt apreciate în mod constructiv și fără a recurge la violență, le consolidăm punctele forte.

7.1.4 Stabilirea normelor

Așteptări clare în ceea ce le privește comportamentul.

Atunci când standardele sunt formulate, trebuie să le explicăm copiilor ceea ce ne așteptăm și care sunt consecințele nerespectării lor. Ei vor participa la stabilirea lor și vor deveni conștienți de beneficiile pe care le au în acțiunile lor zilnice.

7.1.5 Acte violente

Controlul violenței care apare în presă.

Părinții trebuie să se asigure că mediul casnic este departe de violență și agresivitate.

Dacă copilul îl observă pe acesta acasă, va fi mai probabil să rezolve conflictele într-un mod agresiv. Atenție la discuțiile ostile din fața lor.

În ceea ce privește mass-media, trebuie să limitați timpul zilnic pentru vizionarea la televizor la maxim două ore, trebuie să monitorizați ce programe vizionează, ce desenează și de ce jocuri video sunt mai pasionați.

Trebuie să discutăm cu ei despre scene de violență sau agresivitate care apar la televizor și despre consecințele pe care le-ar avea dacă s-ar întâmpla în viața reală, cautând alte alternative pentru rezolvarea conflictelor.

7.1.6 Opoziția față de violență

Cuvinte ferme și calme împotriva atitudinilor nocive.

Trebuie să prezentăm copiilor valoarea toleranței și să le arătăm importanța dialogului. Vă vom încuraja să înțelegeți că utilizarea cuvintelor violente sau acceptarea tacită a comportamentului agresiv vă poate afecta foarte mult.

Îi vom învăța să răspundă ferm și calm atunci când se gândesc la acte violente în rândul oamenilor, astfel încât aceștia vor fi curajoși, păstrându-și calmul atunci când alții insultă, aruncă amenințări sau chiar lovesc.

8. CONCLUZII

Experiența în calitate de cadre didactice ne-a permis să verificăm dacă modificările emoționale ale studenților noștri afectează în primul rând abilitățile lor de a funcționa zilnic și de a rezolva complexitățile vieții de zi cu zi. Aceste modificări îi pot afecta pe copii în modul lor de a gândi, de a simți, de a se comporta și de a relata, precum și de a le afecta performanțele academice.

Studiile arată că o gestionare inadecvată a emoțiilor în copilărie poate duce la tulburări psihice, cum ar fi: depresie, tulburare bipolară, dependențe, tulburări de alimentație, somn, anxietate, schizofrenie și tulburări de personalitate la limită, printre altele.

Încurajăm îngrijitorii copiilor în situații de probleme emoționale să pună în practică metodele și sugestiile prezentate în acest articol.

După experiența noastră cu copiii cu probleme emoționale, am ajuns la concluzia că ceea ce este esențial pentru ca aceștia să își dezvolte emoțiile este în mod optim faptul că aceștia

trebuie să se simtă iubiți, acceptați și înțeleși de membrii unității familiale și cu atât mai mult în cazul familiilor dezorganizate.

Copiii schimbă viața adultului sau a părintelui, obligându-i să-și reorganizeze viața, lăsând mai puțin timp pentru alte probleme, esențiale anterior, prin urmare, primul pas este să acceptăm această schimbare care are loc odată cu sosirea copiilor. Acceptarea acestei schimbări este esențială pentru a-i însoți pe copii în dezvoltarea lor emoțională.

Referințe bibliografice și pagini web

Minuchin, S. (2003). Familii și terapie familială. Barcelona: Gedisa.

Cusinato, M. (1992). Psihologia relațiilor de familie. Barcelona: Herder

<https://mejorconsalud.com/familia-disfuncional-como-afecta-a-los-hijos/>

<https://eresmama.com/saber-familia-disfuncional/>

<https://www.redalyc.org/pdf/679/67940023003.pdf>

<https://es.slideshare.net/MayteOrta/la-importancia-de-la-comunicacin-familiar>

https://www.uprm.edu/p/sei/trastornos_mentales_o_emocionales

<https://www.aciprensa.com/recursos/test-para-evaluar-como-esta-la-familia-4445>

<https://faros.hsjdbcn.org/es/articulo/claves-educacion-emocional-ambito-familiar>

METODE PENTRU PERSONALUL CARE EDUCĂ ADULȚII CARE AU GRIJĂ DE PREȘCOLARI ȘI DE COPIII DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME EMOTIONALE CU UN SINGUR PĂRINTE

Autori: Mirna Ibañez i M. Angeles Solano, AYUNTAMIENTO DEALZIRA, SPAIN

1. INTRODUCERE

De-a lungul istoriei există mai mulți autori care au studiat inteligența: Edward Thorndike în 1930 a descris inteligența socială ca fiind capacitatea de a interacționa cu alte persoane și 10 ani mai târziu, David Wechsler a declarat că elementele afective ale persoanei pot fi decisive pentru succesul în viață. Unul dintre autorii care este foarte prezent astăzi este Howard Gardner, care a introdus conceptul de inteligență multiplă. Dar Wayne Payne a fost cel care, în 1985, a menționat pentru prima dată termenul de inteligență emoțională și care a devenit popular în 1995 odată cu publicarea cărții "Emotional Intelligence" de Daniel Goleman, acest autor definește inteligența emoțională ca fiind abilitatea unei persoane de a gestiona în mod corespunzător și eficient sentimentele și emoțiile. Cu alte cuvinte, inteligența umană este capacitatea de a simți, înțelege, interpreta, controla și modifica stările emoționale ale sinelui și, de asemenea, pe cele ale celorlalți. Inteligența emoțională este conștientă de emoțiile care se află în spatele comportamentului nostru. Nu elimina emoțiile, ci echilibrează-le. Acest aspect al dimensiunii psihologice umane are un rol fundamental atât în modul nostru de socializare, cât și în strategiile de adaptare la mediul în care trăim. De fapt, cercetătorii și corporațiile au început să detecteze cu decenii în urmă că capacitățile și abilitățile necesare pentru a reuși în viață au fost altele care au mers dincolo de utilizarea logicii și raționalității, iar aceste capacități nu au fost evaluate prin nicio dovadă de inteligență. Este necesar să se ia în considerare o concepție mai largă a ceea ce sunt abilitățile cognitive de bază, ceea ce înțelegem prin inteligență.

2. BENEFICIILE CONTROLULUI EMOTIONAL AL COPIILOR

Există multiple beneficii de dezvoltare a unui control emoțional bun, precum de a ști să recunoaștem starea emoțională în anumite momente. Obținerea unui control sau unui echilibru emoțional stabil:

- Creșterea motivația și contribuți la atingerea obiectivelor:

Mai multe studii au arătat că inteligența emoțională este extrem de importantă atunci când vine vorba de copiii care doresc să își atingă obiectivele. De exemplu, dacă îi ajutăm să detecteze și să presupună că sentimentele de frustrare fac parte din viața lor, ei pot merge mai departe, chiar dacă nu totul a mers așa cum au vrut.

- Reducerea anxietății:

Mulți copii sunt îngrijorați de o evaluare negativă a realității sau de un control incorect al realității emoțiilor.

- Dormiți bine

Este comun pentru gestionarea emoțiilor care pot provoca anxietate și de a genera probleme pentru viața de zi cu zi. Toate acestea sunt negative pentru sănătatea ta psihică și fizică, și influențează calitatea somnului. Prin gestionarea emoțiilor în mod corespunzător și acceptarea emoțiilor negative, ei pot înțelege emoțiile altora și pot reglementa comportamentul lor.

- Promovează bunăstarea psihologică

Multe patologii ale copiilor sunt în prezent legate de corect managementul emoțional, și, prin urmare, controlul lor este aplicat ca o metodă terapeutică. Controlul emoțional este o competență esențială a liderilor. Auto-controlul emoțional al liderului sau cunoașterea modului de înțelegere a altora este o bună demonstrație a abilităților de conducere.

- Promovează dezvoltarea personală:

Controlul emoțional și dezvoltarea personală merg mână în mână, deoarece dezvoltarea personală a unei persoane nu pot fi înțelese fără cunoașterea de sine adecvată și gestionarea emoțiilor cuiva.

- Îmbunătățește relațiile interpersonale:

Cunoașterea și înțelegerea propriilor emoții și a altora îi ajută să conducă mai bine conflictele, lucru inevitabil în societatea umană.

- Protejează și evită stresul: Managementul emoțional corect este atât de important pentru a proteja stresul, astfel încât să îl putem depăși sau evita indiferent de situație.

- Îmbunătățește performanța academică:

A avea o inteligență emoțională stabilă este strâns legată de atenție și capacitatea de învățare.

- Îmbunătățirea auto-cunoașterii și luarea deciziilor:

Cunoașterea în sine are un efect pozitiv asupra stimei de sine și asupra încrederii în sine în diferite situații din viața de zi cu zi. De asemenea, permite copiilor să-și evalueze sistemul de valori și credințele și ajută la detectarea punctelor forte și a punctelor slabe pentru a evolua ca indivizi. Aceste concepte sunt strâns legate, astfel încât, dacă există o educație emoțională bună, restul componentelor vor rămâne verticale și puternice.

3. EMOȚIILE PE CARE LE SIMT COPIII ÎN TIMPUL ZILEI

Emoțiile sunt esențiale pentru a supraviețui și a se adapta la mediul în care trăim. Astfel, de exemplu, furia ne ajută să ne apărăm, să ne îngrijim și să ne protejăm, în timp ce tristețea ne invită să gândim și să procesăm situațiile sau pierderile suferite. Acestea sunt cele 9 emoții pe care copiii le pot simți pe parcursul zilei:

3.1 Frica- apare la minori atunci când percep un pericol în mediul în care se află. Ca o consecință a acestui fapt, ei tind să fugă de această situație, de stimul sau persoane care se tem. În cazul în care frica este foarte intensă, cu siguranță poate apărea "paralizia", când ei nu știu cum să reacționeze sau ce să spună. La băieți și fete această teamă poate fi manifestată și prin probleme în comportamentul somnului (insomnii, coșmaruri etc.)

3.2 Furia- este o emoție de apărare care apare atunci când ceva pare nedrept pentru ei, atunci când sunt obligați să facă ceva ce nu doresc, atunci când li se ia ceva ce le place sau atunci

când au nevoie pentru a stabili limite ("până aici " sau "nu "). De exemplu, atunci când un copil se simte copleșit sau invadat de un prieten, furia îl face să ia măsuri pentru a se proteja, deși uneori formele nu sunt adecvate. Furia te determină să lovești, să insulti, să muști sau să ataci. Faptul că acest lucru este natural nu înseamnă că din punct de vedere comportamental, etic, este bine. Trebuie să-i învățăm să facă diferența între emoție și comportament și să-și controleze impulsurile.

3.3 Tristețea- Ei se simt triști atunci când au pierdut ceva, fie pentru moment (o jucărie) sau permanent (absența unui obiect iubit). Când copiii experimentează tristețea, ei nu doresc să se joace sau să se miște, tind să se excludă din grup și să efectueze mișcări foarte lente. Când recunoaștem tristețea unui copil, trebuie să îi oferim un mediu în care să-și exprime tristețea și să se simtă mai bine (să plângă, să transmită afecțiune prin îmbrățișări etc.).

3.4 Fericirea- Este o emoție de abordare, îi determină să se unească și să își împărtășească realizările și succesele cu oamenii pe care îi iubesc cel mai mult (părinți, frați, învățători, prieteni etc.). Când sunt fericiți ei vor să împartă, să se joace și sunt mai naturali. Bucuria apare pentru că și-au atins un țel pe care l-au stabilit, oricât de simplu ar părea, sau pentru că vor face ceva ce le place foarte mult.

3.5 Calmul- emoție de calm este cea pe care trebuie să o transmitem copiilor de fiecare dată când simt o emoție neplăcută într-un mod intens (frică, furie, tristețe, gelozie etc.). Fiecare copil are un mod diferit de a fi capabil să se calmeze. De exemplu, în fața fricii, unii copii trebuie să fie îmbrățișați pentru a se calma. În schimb, alții preferă să vorbească, să se joace etc. Copiii au nevoie de un adult pentru a se auto-reglementa pentru a restabili calmul. Este important ca minorii să nu obțină calm sau liniște printr-un element extern, cum ar fi telefoanele mobile sau televizorul, ci de la un adult sensibil și responsabil.

3.6 Dezgustul- este o emoție a apărării, prin ea se respinge acel stimul, situație sau persoană care este dăunătoare sau potențial periculoasă. De exemplu, ei pot simți dezgust față de șerpi, anumite alimente și, de asemenea, față de unii oameni. Senzație de dezgust oferă informații valoroase pe care trebuie să le luăm în calcul constant.

3.7 Uimirea- Copiii se simt surprinși când ceva din mediu intră în conflict cu așteptările sau se îndepărtează de așteptările lor. Este foarte simplu să surprindem copiii, deoarece multe lucruri atrag atenția lor din cauza simplului fapt că ei nu cunosc acel stimul. Copiii surprinși îi ajută să fie interesați de orice subiect sau problemă, iar nivelul lor de atenție va fi mai mare.

3.8 Curiozitatea- este o emoție care se naște din interiorul copilului. După spune bine-cunoscuta frază, copiii sunt curioși prin natura lor. Este nevoia de a explora și investiga, ceea ce face copilul prin cunoașterea mediului în care el trăiește. Curiozitatea este emoția care le permite să-și dezvolte autonomia, așa că trebuie să încurajăm curiozitatea copiilor noștri.

3.9 Rușinea- aceasta nu se poate remarca decât începând cu vârsta de 2-3 ani și este rezultatul stimei de sine scăzute și al conceptului de sine.

4. ACTIVITĂȚI DE LUCRU CU PROBLEMELE EMOȚIONALE ALE COPIILOR PRIN INTERMEDIUL EDUCAȚIEI PRIMARE

Priviți câteva exemple de activități de a lucra cu copiii.

4.1 Activități de lucru cu copiii prin educația timpurie (1-5 ani).

La aceste vârste obiectivul este de a dezvolta prima fază a controlului emoțional, iar acest lucru constă în identificarea și etichetarea emoțiilor. Inteligența emoțională poate fi lucrată prin:

Povești precum:

Emoțiile. Spune ceea ce simți. Autori- Cristina Núñez Pereira și Rafael Romero	Monstrul colorat Autori- Anna Llenas Serra	Am un vulcan Autori- Miriam tirado and Joan turu
Emoțiile. Spune ceea ce simți. Autori- Cristina Núñez Pereira și Rafael Romero	Monstrul colorat Autori- Anna Llenas Serra	Am un vulcan Autori- Miriam tirado and Joan turu

DICȚIONARUL EMOȚIILOR: pentru a crea dicționarul trebuie să căutați mai întâi imagini cu oameni sau personaje, fie în reviste, internet sau fotografii ale propriilor copii. Începeți cu un două sau trei emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, frică, dragoste sau dezgust) și extindeți treptat la alte emoții mai complexe. Trebuie să agăți o pictură murală în clasă și să scrii pe ea numele mare al emoției pe care o reprezintă, în timp ce imaginile și fotografiile sunt lipite, trebuie să numești emoția, ce am putea face pentru ca acea emoție să fie resimțită?

CUM TE SIMȚI: o altă activitate de a lucra cu copiii în fiecare dimineață poate fi să-i întrebi CUM se simt și DE CE se simt așa.

4.2 Activități de realizat cu minorii din învățământul primar (6-11 ani)

Deși activitățile sunt separate în funcție de vârstă, elevii din clasele 1-4 le pot face, de asemenea, și pe cele indicate pentru educația preșcolară.

TRENUL EMOȚIILOR (material de Javier Sobrino adaptat de Andújar Orientation). Scopul este ca ei să devină conștienți și responsabili cu privire la efectul de a alege un mod de gândire sau altul, ce emoții generează fiecare opțiune și ce rezultat se obține la final. Este o activitate complet practică de a efectua în orice situație care se întâmplă într-un anumit context. Imaginile trebuie plasate pe podea una câte una, avansând. Când are loc un conflict,

copilul trebuie să meargă în tren și să verbalizeze ce s-a întâmplat, ce crede el, ce simte, ce a făcut și rezultatul. Cu un exemplu, acesta va fi mai bine înțeles:

1. CE SE ÎNTÂMPLĂ: Situația conflictului. "Pedro s-a îndepărtat." (în picioare pe primul carton)

2. CE CRED: "Nu poate fi așa, am ajuns la linie înaintea lui!" (al II-lea carton)

3. CEEA CE SIMT: "Furie, mânie, nervi." (al 3-lea carton)

4. CE FAC: "L-am împins și l-am insultat" (al 4-lea carton)

5. REZULTATUL: "Mă împinge și pe mine, ne supărăm și ajungem să luptăm". (ultimul carton)

A doua parte a

Să vedem acum ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi gândit altfel. Pentru aceasta facem copilul să se întoarcă la prima mașină, astfel încât să raționalizeze și să obțină un rezultat mai bun.

1. CE SE ÎNTÂMPLĂ: Situația conflictului. "Pedro s-a îndepărtat". (în picioare pe primul carton)

2. CE CRED EU: "Pedro vrea întotdeauna să ajună primul, dar la final toți pierdem, nu este atât de grav. Dacă mă deranjează mult, îi pot spune asta lui Pedro mai întâi și apoi unui adult." (al doilea carton)

3. CE SIMT: "Deși mă deranjează, nu vreau să mă supăr atât de tare, eu sunt calm". (al treilea carton)

4. CE FAC: "Îi spun lui Pedro că nu este în regulă să se strecoare, căci toți pierdem la un moment dat, nu este atât de important, știu ce îi pot spune unui adult, fără a mă enerva." (al 4-lea carton)

5. REZULTATUL: "Cu toții ajungem în același loc, adultul face pace". (ultimul carton)

CE EMOȚIE SIMȚI? (material al Mariei Olivares). Scopul activității este de a lucra empatia și emoțiile. Vom arăta următoarele imagini și vom vorbi despre fiecare emoție și despre cauzele acesteia

Ce emoție simți?

În după-amiaza asta, mama Isabellei a certat-o în fața tuturor prietenilor ei pentru că nu-și făcuse ordine în cameră dimineața asta.

Ce emoție simți?

Hugo a împrumutat cartea preferată unui prieten iar acesta a pierdut-o.

JOC DE ROL- prin teatru, li se propun copiilor diverse situații cunoscute de ei, reale sau imaginare (de preferat reale, iar copiii trebuie să reproducă acea emoție prin gesturi, replici, mimă, iar restul copiilor trebuie să ghicească despre ce emoție este vorba și ce situație a determinat acest sentiment. Prin această activitate este încurajată capacitatea și creativitatea de a rezolva conflictele, de a înțelege emoțiile și a le gestiona.

5. EVALUAREA

Pentru a avea dovada și a ști în ce stadiu se află copilul, la începutul anului școlar trebuie să se facă o evaluare inițială, iar alta la finalul cursurilor, pentru a putea observa și pentru a fi conștient de evoluția obținută după ce a învățat despre educația emoțională .

Apoi, avem un model de evaluare pe care îl puteți modifica și adapta la stadiul în care se află copilul.

EVALUARE data _____	INIȚIAL ☐	FINAL ☐	
NUME, PRENUME			
SUBIECTE EVALUATE	CRITERII DE EVALUARE		
	NICIODATĂ	UNEORI	MEREU
Denumește diferitele emoții			
Recunoașteți și identificați emoțiile de bază:			
Fericire			
Tristețe			
Frică			
Furie			
Uimire			
Rușine			
Relaționează emoțiile cu situațiile proprii			
Utilizarea limbajului emoțional			
OBSERVAȚII			

6. CONCLUZII

Emoțiile sunt esențiale pentru supraviețuire și coexistență. De aceea, copiii trebuie să învețe să fie conștienți de emoțiile pe care le experimentează în orice moment. Toate emoțiile sunt subiective, de aceea acestea trebuie să fie normalizate, legitimate și să fie luate în considerare de către adulții de referință. Când copiii experimentează o emoție intensă, au nevoie de un adult (adult care să aibă o semnificație importantă) pentru a-i ajuta să revină la calm, dar mai întâi să permită și să legitimizeze emoția și apoi, odată ce copilul este calm, să dea explicații și să caute soluții prezente sau viitoare la situația sau emoția descoperită.

Educația emoțională este o parte esențială a abilităților sociale pe care copiii trebuie să le dezvolte în diferitele etape școlare. Faptul că copiii sunt capabili să identifice și să-și exprime emoțiile este și mai important decât cunoașterea operațiilor matematice de bază: să scadă sau să înmulțească.

Există o frază a unui educator care spune: Nu este necesar ca elevii să știe să plaseze Neptun în Univers, dacă nu știu să le găsească un loc emoțiilor lor. Pentru aceasta, adulții trebuie să fie primii care știu cum să gestioneze situațiile și să transmită ceea ce au învățat și copiilor lor..

Emoțiile conduc învățarea. Adultul trebuie să provoace experiențe care transmit copilului că învățarea este o plăcere.

Trebuie să reducem activitățile repetitive și să le înlocuim cu experiențe de îmbogățire.

Dacă nu există nici o emoție, nu există nici învățare.

7. BIBLIOGRAFIE ȘI PAGINI WEB CONSULTATE

<https://www.psicoactiva.com/blog/categoria/articulos-psicologia/>

<https://www.psicoactiva.com/blog/la-inteligencia-emocional/>

<https://psicologiamente.com/psicologia/beneficios-inteligencia-emocional>

<https://www.psicoactiva.com/blog/la-inteligencia-emocional/>

https://elpais.com/elpais/2020/02/24/mamas_papas/1582545099_813230.html

<https://www.orientacionandujar.es/>

Merino González, S. (2017). *La carpeta de las emociones: proyecto didáctico para segundo ciclo de educación infantil*. Barcelona.

EDUCAREA ADULȚILOR CARE ÎNGRIJESC COPIII PREȘCOLARI ȘI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ CU UN NIVEL ÎNALT DE INTELIGENȚA

Autori : Assist. Prof.Dr. Mevlut Aydoğmuş, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Kurnaz, Assoc . Prof. Dr Suleyman Barbaros Yalcın, Assist. Prof. Dr. Süleyman Arslantas, Universitatea „Necmettin Erbakan”, Konya, Turcia

1. Domenii în care copiii cu grad înalt de inteligență pot avea dificultăți

1.1. Dezvoltări Inegale ale Capacităților Mentale

1.1.1. Abilități Sportive

Aptitudinile motorii, în special caracteristicile motorii fine ale unui nivel ridicat de inteligență, rămân în urma capacităților conceptuale cognitive la un nivel ridicat de inteligență a copiilor în perioada preșcolară (Webb și Kleine, 1993). Acești copii pot să-și imagineze ceea ce au drept scop și să-și dorească să construiască și să deseneze. Cu toate acestea, aptitudinile motorii nu le permit să atingă obiectivul. De aceea, ei pot suferi o frustrare intensă și izbucniri emoționale. În plus, intervențiile din cauza capacităților mentale, cum ar fi educația timpurie și săririle de clasă, fac ca acești copii să rămână în urma caracteristicilor fizice ale semenilor lor și să se confrunte cu dificultăți.

1.1.2. Relațiile cu Semenii

Cine sunt semenii unor copii cu un nivel ridicat de inteligență? Deoarece interesele copiilor cu un nivel ridicat de informații sunt foarte diverse, aceștia au nevoie de mai multe grupuri de colegi. Nivelurile avansate de competență îi pot conduce la copii mai mari. Ei își pot alege colegii prin citirea unei cărți (Halsted, 1994). Acești copii sunt adesea considerați „singuri”. Conflictul dintre indivizi poate fi destul de stresant. Copiii cu un nivel ridicat de inteligență încearcă să organizeze oameni, obiecte și evenimente în școlile primare și gimnaziale. Căutarea coerenței subliniază regulile pe care le impun altora. Inventează jocuri complexe și încearcă să-și organizeze prietenii în aceste jocuri pe care le-au creat. Aceste comportamente cauzează adesea o reacție la colegii lor. Această situație se poate transforma în excludere în timp. Faptul că aspectele cognitive sunt avansate față de semenii lor se poate transforma în nemulțumire față de colegi și în efortul de a fi prieteni cu persoanele mai mari.

1.1.3. Auto-Critica Extremă

Capacitatea de a vedea posibilitățile și alternativele poate însemna că au văzut imaginile idealiste pe care au intenționat să le creeze mai târziu cu înregistrările comportamentale pe care le vor crea și, în același timp, vor lucra la sine și la comportamentul lor (Adderholt- Elliott, 1989; Powell & Haden, 1984; Whitmore, 1980). Aceste situații, precum și situațiile similare, pot conduce la auto-critică excesivă și la diferențe față de situația actuală și realistă, cu o abordare bazată pe identitatea ideală.

1.1.4. Perfecționismul

Cu o abordare bazată pe identitate ideală, auto-critică excesivă și îndepărtarea de situația actuală, realistă, poate de asemenea dezvălui situația personalității perfecționiste. Capacitatea de a vedea cum se poate realiza în mod ideal, împreună cu intensitatea emoțională, duce mulți copii talentați nerealiști la așteptările lor ridicate. În cazul copiilor cu înaltă calificare, poate 15-20% pot fi afectați în mod semnificativ de perfecționism la un moment dat în cariera lor academică și chiar mai târziu în viață. Perfecționismul; că copilul încearcă să-și facă treaba în cel mai bun mod și uneori stabilește obiective extrem de înalte și nerealistice pentru el. Structura personalității perfecționiste întâlnită de obicei la copiii cu nivel înalt de inteligență este împărțită în două aspecte: pozitive și negative.

Perfecționismul pozitiv; În timp ce este definit ca un efort sănătos al copilului pentru atingerea unor obiective realizabile, un perfecționism negativ este definit ca stabilirea de către copil a unor obiective înalte nerealistice, insatisfacția față de eforturile sale către aceste scopuri, și întârzierea cu teama de eșec. Ca rezultat al tendinței perfecționiste pozitive, motivația și rata de succes a copilului este mare, iar percepțiile sale de sine se dezvoltă într-un mod sănătos. Ca urmare a tendinței perfecționiste negative, nivelul ridicat de inteligență a copilului se poate comporta ca și cum și-ar găsi propriile sale performanțe inadecvate, reacția exagerată a greșelilor mici și amânarea responsabilităților. Copilul cu nivel ridicat de inteligență, care este un perfecționist și evită asumarea de riscuri, se poate concentra numai pe zona de care el / ea este capabil/ă, și, ca urmare, poate pierde încrederea în domenii în care el are un nivel scăzut de succes. Sau copilul poate să fi asociat cu succes sentimentul de a fi pus în valoare și, în consecință, poate stabili obiective greu de atins, dincolo de așteptările celor din jurul lui. Copiii care gândesc în acest mod au întotdeauna convingerea că pot face mai bine, iar valoarea pe care o atașază performanțelor lor poate duce la dezvoltarea unei idei greșite, cum ar fi ideea că ar trebui să fie perfecți în orice. Copiii cu un nivel ridicat de inteligență care gândesc în acest fel au comportamente perfecționiste care trebuie monitorizate cu atenție, deoarece eforturile lor excesive pentru a obține întotdeauna cel mai bun rezultat pot începe să le facă rău în timp.

1.1.5. Evitarea Riscurilor

Copiii cu un nivel ridicat de informații văd oportunități care pot apărea în desfășurarea activităților, observând, în același timp, și posibilități. Măsurile de evitare a problemelor potențiale pot însemna evitarea riscurilor și a eșecului (Whitmai, 1980). Comportamentul în asumarea riscurilor va afecta, de asemenea, în mod indirect, dezvoltarea încrederii în sine, iar modelele de comportament insensibil pot apărea în timp.

1.1.6. Interese Versatile

Copiii cu un nivel ridicat de informații au, în general, mai mult de o caracteristică avansată și se pot angaja în activități intense și variate în toate domeniile dezvoltate. Deși este rareori o problemă pentru copii, aceasta poate crea probleme pentru familie atât în pregătirea unui mediu de dezvoltare adecvat, cât și în luarea deciziilor privind alegerea carierei (Kerr, 1985; 1991). Condițiile economice atât ale familiei, cât și ale societății în care trăiesc vor fi eficiente în percepția acestei situații ca fiind normală sau ca o problemă.

1.2. Probleme ce Pornesc din Surse Externe

Lipsa de înțelegere sau sprijin pentru copiii cu un nivel ridicat de informații creează uneori probleme semnificative, cum ar fi instabilitatea reală sau neglijența (Webb și Kleine, 1993).

1.2.1. Cultura și Normele Școlare

Copiii cu un nivel ridicat de inteligență necesită, prin definiție, experiențe educaționale neobișnuite și diferite în activitățile de predare, în comparație cu copiii de aceeași vârstă, din punctul de vedere al caracteristicilor cognitive (Kleine & Webb, 1992). Cu toate acestea, școlile grupează adesea copiii în funcție de vârstă. Această situație determină copiii cu nivel înalt de inteligență să fie instabili și confuzi în ceea ce privește așteptările lor de la școală. Pe de o parte, speranța de a-și utiliza propriul potențial, pe de altă parte, dorința de a fi adaptat vârstei de către școală și societate poate dezvălui dileme și inconsecvențe în multe domenii.

1.2.2. Așteptările Celorlalți

Copiii cu un nivel ridicat de inteligență tind să respecte regulile, tradițiile și ritualurile sociale. De fapt, aceste tendințe se pot transforma în comportamente care încalcă sau contestă așteptările sociale. Astfel de comportamente cauzează adesea disconfort celorlalți. Copiii cu un nivel ridicat de inteligență pot încerca să-și ascundă talentele în multe domenii pentru a asigura acceptarea socială, dacă devin sensibili la astfel de afecțiuni ale altora.

1.2.3. Stresul

Abilitățile speciale ale copiilor cu un nivel înalt de inteligență pot să le provoace stres din când în când. Factori precum hipersensibilitatea, dificultățile în relațiile cu colegii și părinții, obiectivele dificil de atins datorită structurilor perfecționiste ale acestora, așteptările mari de la familie și mediu, lipsa timpului sau lipsa resurselor adecvate pot fi considerate ca fiind principalele cauze ale stresului la copiii cu un nivel ridicat de inteligență. Este foarte important să se predea copiilor metode timpurii pentru a face față stresului la o vârstă fragedă și pentru a dobândi competențe de adaptare timpurie, deoarece acest lucru poate reduce efectele negative ale stresului. În plus, stresul reprezintă o amenințare pentru familiile acestor copii. Temeri precum incapacitatea de a răspunde nevoilor educaționale ale copiilor, greșelile și folosirea inefficientă a perioadelor critice pot crea tensiuni în familie.

1.2.4. Respectul de Sine

Respectul de sine este aprecierea pe care persoana a făcut-o față de el și, prin urmare, atitudinile sale pozitive sau negative pe care le-a făcut într-un obicei față de el. Respectul de sine începe să apară în familie și este modelat de reacțiile pe care le va primi din mediul său social. Copiii cu un grad înalt de inteligență sunt extrem de sensibili la mediul lor, gradul lor de conștientizare este ridicat, sentimentul lor de incapacitate de a schimba anumite lucruri, așteptările ridicate ale familiilor lor și ale mediului în ceea ce privește succesul în toate domeniile și presiunile în această direcție sunt factori care afectează negativ respectul de sine al acestora. Chiar dacă acești studenți au un succes extraordinar, aceștia pot fi numiți inadecvați de familiile sau de mediul lor (Sak, 2010).

1.2.5. Depresia

Depresia este o stare nedorită care apare de obicei într-o situație care are un control redus sau niciun control asupra sa. În unele familii, evaluarea continuă și criticile referitoare la performanță sunt o tradiție. Aceste critici pot include chiar și competențe în afara nivelului ridicat al informațiilor. Prin urmare, depresia și handicapul academic pot crește. Uneori, plasarea greșită în educație face ca nivelul ridicat de inteligență al tinerilor să se simtă uluit de lumea mișcării lente. Depresia se poate produce deoarece copilul se simte blocat într-o stare constantă.

Copiii cu un grad înalt de inteligență se confruntă cu o serie de probleme emoționale și sociale, cum ar fi o structură perfecționistă, excluderea de către semenii lor, atingerea unor obiective greu de atins și obținerea unui succes sub o presiune intensă.

În toate aceste probleme cu care se confruntă, acestea prezintă un risc de depresie la un nivel ridicat de informații. În plus, faptul că acești copii sunt hipersensibili este un alt factor care sporește acest risc. Unele semne de depresie care pot fi observate la un nivel ridicat de inteligență a copiilor; dezordine de comunicare socială, probleme pe termen lung în relațiile de prietenie, simțindu- se singuri chiar și cu alte persoane, fiind triști și anxioși, au tulburări ale somnului, oboseală, au un nivel scăzut de energie, deznădejde și sensibilitate extremă. Copiii cu un nivel ridicat de inteligență nu vor putea rezolva problemele cu capacitățile lor cognitive superioare decât dacă primesc sprijinul necesar din partea mediului lor. Este important să răspundem la problemele cu care se confruntă copiii și să fim conștienți de ceea ce ar trebui făcut pentru a preveni depresia (Sak, 2010).

1.3. Probleme Sociale și Emoționale cu care se confruntă Copiii cu Nivel Înalt de

Inteligență

În timp ce dezvoltarea este un întreg cu aspectele sale fizice, cognitive, sociale și emoționale, nevoile sociale și emoționale acoperă toate condițiile necesare unei adaptări sănătoase la mediul în care trăiește persoana respectivă. Aceste cerințe includ exprimarea, controlul emoțiilor, relațiile sociale cu persoanele din mediu și adaptarea la principiile și valorile societății în care trăiesc. Deși este cunoscut faptul că toți copiii se pot confrunța cu probleme sociale și emoționale din când în când, nevoile unor copii cu nivel ridicat de informații variază în anumite privințe. Ca motiv principal, viteza și gradul de dezvoltare fizică, cognitivă și socială și emoțională a unui nivel ridicat de inteligență, copiii sunt de obicei diferiți atât între colegii lor, cât și între alți copii cu grad înalt de inteligență. Aceste diferențe de dezvoltare observate sunt denumite „dezvoltare asincronă”.

Lipsa de sensibilizare cu privire la această dezvoltare asincronă la copiii cu un nivel înalt de inteligență sau înțelegibilitatea a ceea ce înseamnă acest concept prezintă mulți factori importanți de risc pe termen scurt și lung. Acești copii, care au un nivel mai ridicat decât semenii lor în ceea ce privește dezvoltarea cognitivă, în special în perioada preșcolară, nu progresa în aceeași măsură și diferențele lor unice de dezvoltare le pot face să se confrunte cu diferite probleme sociale și emoționale. De exemplu; este obișnuit ca un copil de 6 ani cu un nivel înalt de inteligență să plângă în fața unui alt copil care dorește să se joace cu jucăria sa și să expună comportamentul unui copil de 3 ani. Este important să se conștientizeze diferențele de dezvoltare care sunt unice pentru acești copii de către părinți și educatori.

Probleme sociale și emoționale, cum ar fi stresul și depresia cu care se pot confrunta în viitor, fiind excluși de semenii lor, nefiind capabili să-și facă prieteni, fiind nesatisfăcuți din cauza atitudinii lor perfecționiste, sau stabilirea unor obiective greu de atins, fiind supuse unei presiuni intense pentru a obține succesul și pentru a aborda situațiile cu care se confruntă cu un nivel ridicat de sensibilitate. Este foarte important în ceea ce privește prevenirea.

1.3.1. Relațiile Familiale

Famiiliile afectează în special dezvoltarea competențelor sociale și emoționale. Atunci când apar probleme, acest lucru se datorează faptului că părinții decid în mod conștient să creeze dificultăți pentru copiii cu un nivel ridicat de inteligență. Acest lucru se datorează faptului că părinții nu cunosc un nivel ridicat de informații sau nu au sprijin pentru o educație adecvată sau încearcă să se ocupe de problemele lor nerezolvate (care pot rezulta din nivelul lor ridicat de experiență în domeniul informațiilor).

1.3.2. Izolarea Socială / Excluderea

Izolarea socială este o problemă comună pentru copiii cu un nivel ridicat de inteligență. Această excludere la care sunt expuși copiii inteligenți se manifestă în trei moduri. Primul tip de izolare: abilitățile unice ale unui nivel ridicat de inteligență sunt numite diferit de semenii și împrejurimile lor și nu sunt excluse în mod deliberat prin integrarea lor în grupuri sociale. Sursa acestui tip de excludere poate fi scurtată.

Al doilea tip de izolare este: activitățile de care se bucură un copil inteligent sunt diferite de semenii lor. Din moment ce încearcă să stabilească relații de prietenie mentală și de prietenie socială, acești copii preferă să fie prieteni cu copii care sunt mai aproape mental de propriul lor nivel. Pentru că aceștia caută prieteni similari printre colegii lor, ei ar putea începe să se izoleze în timp, chiar dacă nu doresc.

Excluderea: ceea ce numim cel de-al treilea tip este excluderea creată în mod deliberat de un copil cu un nivel ridicat de inteligență, care rezultă din faptul că acești copii se văd privilegiați de semenii lor și de împrejurimi. Printre cele trei tipuri de excludere, este important ca atât familiile, cât și profesorii să aibă un nivel ridicat de conștientizare și să participe la situație cu sugestii și mecanisme de feedback adecvate.

2. Prevenirea Problemelor

Comunicarea cu părinții: Părinții sunt deosebit de importanți în prevenirea problemelor sociale sau emoționale. Indiferent cât de perfectă sau de favorabilă este, predarea poate rezista rareori unor părinți nepotrivnici. Mediile familiale favorabile se pot opune experiențelor

școlare nefericite. Părinții au nevoie de informații pentru a fi susținători inteligenți pentru copiii lor. Este vital să ne concentrăm asupra părinților copiilor mici. Problemele sunt cel mai bine evitate prin includerea părinților atunci când copiii sunt mici. Părinții ar trebui să înțeleagă în special caracteristicile pe care acești copii le consideră diferite sau dificile.

Părinții care își utilizează bine poziția, care pot ajunge atât la copil, cât și la societate, vor elimina problemele înainte de a apărea și vor preveni neînțelegerile cu informațiile din prima sursă.

Educarea Și Activarea Serviciilor De Sănătate Și A Altor Experti În Domeniu: Ar trebui depuse eforturi considerabile pentru a include acești profesioniști în reuniunile locale și de stat și în programele de educație continuă pentru copiii cu un nivel ridicat de informații.

Specialiști precum pediatri, psihologi, profesori preșcolari și alți colegi de muncă au beneficiat de o formare redusă în ceea ce privește nivelul ridicat de inteligență și, prin urmare, pot oferi ajutor părinților. (Webb & Kleine, 1993).

Utilizarea Flexibilității Educaționale: Copiii cu un nivel ridicat de inteligență necesită experiențe educaționale diferite și mai flexibile. Atunci când copiii provin din familii multiculturale sau cu venituri reduse, flexibilitatea în realizarea educației poate fi deosebit de necesară. Cele șapte opțiuni flexibile de formare în ritm stimulat (COX, Daniel, & Boston, 1985) care sunt relativ ușor de implementat în majoritatea setărilor școlii includ: Intrare timpurie; salt în clasă; cursuri avansate; cursuri comprimate; progres continuu într-o clasă obișnuită; înscriere simultană la clase avansate și credit după examen. Aceste opțiuni se bazează pe competențele și talentele prezentate mai degrabă decât pe categoriile de vârstă arbitrar.

Crearea Unor Grupuri De Discuții Pentru Părinți: Părinții copiilor cu un nivel ridicat de inteligență au adesea foarte puține oportunități de a vorbi cu alți părinți. Grupurile de discuții oferă oportunități pentru „schimbarea rețetelor parentale” și experiențe de creștere a copiilor. Astfel de experiențe oferă perspective, precum și informații specifice (Webb & DeVries, 1993).

Astăzi; problemele sociale și emoționale comune cu care se confruntă copiii cu un nivel ridicat de inteligență sunt excluderea, singurătatea, perfecționismul, respectul de sine, stresul și depresia. Este foarte important să fim conștienți de prioritățile acestor copii în comunicare și să adoptăm o abordare adecvată pentru a preveni orice probleme cauzate de diferențele lor unice de dezvoltare. Un copil cu nivel ridicat de inteligență susținut din punct de vedere social și emoțional dezvoltă relații sociale sigure, creative, independente, deschise comunicării, o structură de personalitate pașnică, echilibrată și armonioasă.

3. Obiective

1. Explicarea modului în care copiii cu un nivel ridicat de inteligență diferă de semenii lor în ceea ce privește caracteristicile și nevoile lor de dezvoltare mentală, socială și emoțională.
2. Explicarea caracteristicilor afective speciale (onestitate, dreptate, structură emoțională sensibilă, perfecționism, simțul responsabilității) ale respectivilor copii.
3. Explicarea relației dintre dezvoltarea asincronă și comportamentul emoțional al copiilor cu un nivel înalt de inteligență.
4. Explicarea stărilor emoționale (izolare socială, perfecționism, stres, depresie, sinucidere), în special observate la acești copii.
5. Explicarea relației dintre caracteristicile acestor copii și izolarea socială.
6. Analiza izolării sociale.
7. Explicarea simptomelor care pot fi observate în ceea ce privește izolarea socială a copilului.
8. Prezentarea de sugestii pentru a minimiza factorii care cauzează izolarea socială a copilului.
9. Realizarea de activități care vor împiedica izolarea socială a copilului.
10. Cooperarea cu profesorii pentru a face față izolării sociale a copilului.
11. Explicarea relației dintre nivelul înalt de caracteristicile elevilor inteligenți și perfecționism.
12. Analiza perfecționismului.
13. Explicarea simptomelor care pot fi văzute despre perfecționism în copil.
14. Prezentarea de sugestii pentru a minimiza factorii care cauzează perfecționismul la copii.
15. Realizarea de activități care vor preveni perfecționismul.
16. Sa coopereze cu profesorii pentru a face față perfecționismului în copilul lor.
17. Explicarea relației dintre nivelul ridicat de inteligență și stres.
18. Analizarea stresului pe la copiii cu un nivel înalt de inteligență.
19. Explicarea simptomelor care pot fi observate în legătură cu stresul copilului.
20. Sugerarea reducerii la minimum a factorilor stresanți.
21. Efectuarea activităților care vor preveni stresul copilului.
22. Cooperarea cu profesorii.
23. Explicarea relației dintre nivelul ridicat de inteligență și depresia.
24. Analizarea depresiei la acești copii.
25. Explicarea simptomelor care pot fi observate în depresia copilului.
26. Recomandări pentru a minimiza factorii care cauzează depresie.
27. Activități de prevenire a depresiei copilului.
28. Cooperarea cu profesorii pentru a face față depresiei copilului.

4. Activități

Anexa 1

Fișă de Lucru-1

Adevărat? Fals?	depăși dificultățile cu care se va confrunta, iar acest lucru îi permite să obțină performanță și satisfacție ridicate în activitatea sa. Datorită caracteristicii sale stimulatoare, stresul determină persoana să învețe și să caute lucruri noi.
Nu poți combate stresul. Acesta apare și noi îndurăm. Adevărat? Fals?	Fals. Pe lângă reducerea stresului în viața noastră, există multe modalități de a învăța cum să gestionăm și să facem față stresului. Somnul adecvat, alimentația bună și echilibrată, sportul regulat și planificat oferă o viață de calitate.
Nimeni nu experimentează mai mult stress ca mine. Adevărat ? Fals?	Greșit, toată lumea experimentează stresul, unii se pot stresa mai mult decât trebuie, dar capacitatea dvs. de a face față stresului și de a gestiona stresul determină dacă puteți controla stresul, nu valoarea stresului.
Nu există prea mult stres. True ? False?	False. Prea mult stres poate afecta negativ concentrarea, rezolvarea problemelor, interacțiunile personale și performanța școlară. Problemele de sănătate fizică și mentală pot apărea, de asemenea, inclusiv dureri de cap, dureri de spate, anxietate, depresie și agresiune.

Fișă de Lucru-2

Rezumați o situație în care ați fost stresat/ă săptămâna trecută.
Ce ați simțit în acea situație?
Ce ați gândit în acea situație?
Ce ați făcut pentru a vă descurca cu situația stresantă?
Ce puteți face diferit în viitor?

SOLUȚII POTRIVITE ÎMPOTRIVA

STRESULUI Stil de viață sănătos

- Sport regulat
- Alimentație echilibrată
- Somn adecvat

Gândire sănătoasă

- Nu vă îngrijorați pentru lucruri pe care nu le puteți controla (ex: nu puteți controla vremea)
- Vedeți situația stresantă ca pe o experiență de la care aveți de învățat
- Gândiți pozitiv
- Stabiliți obiective realiste

Acțiuni sănătoase

- Cereți ajutor de la familie, prieteni, profesori, experți
- Faceți activități distractive sau luați parte la sporturi de echipă cu prietenii
- Încercați să rezolvați conflicte fără să vă enervați
- Rezolvați probleme la un anumit timp
- Evitați planificarea excesivă

Exerciții pentru eliberarea de stres

- Respirați adânc (practicați exerciții de respirație)
- Relaxarea mușchilor (începeți cu o grupă de mușchi, masând mușchii pentru câteva minute.)

Construirea Empatiei

GRUPURI ȚINTĂ: Familii – Copii

Realizări:

- Folosind cuvinte și comportamente potrivite pentru mediul în care sunteți
- Fiți conștienți de sentimentele celorlalți
- Încercați să trăiți prietenos

MATERIALE RECOMANDATE

Fișă de Lucru (Anexa-1)

Flux:

- participanții sunt informați cu privire la empatie. În special, o narațiune se face sub formă de înțelegere și simțire a sentimentelor și a gândurilor altora, a situației în care sunt sau a puterii de acțiune în comportamentul lor, în acest sens, ei au spus că nu au de ce să se ocupe de ei.
- Oferiți exemple de înțelegere a cadrului creat de dvs. În acest stadiu, utilizați fișa de lucru „empatie”.
- După ce participanții își completează fișele de lucru, să le împărtășească celorlalți participanți ceea ce au scris.
- Discutați efectele soluțiilor pe care le-au dezvoltat atunci când au trecut prin situații similare cu cele de la sfârșitul studiului.

TIMP

30 minute

Anexa-1 Fișa de lucru "Stabilirea Empatiei"

Citind studiile de caz de mai jos, scrieți ce ați simți și ați face în spațiul prevăzut.

1. Preparându-vă să mergeți în vacanță, prietenul dumneavoastră vă sună. Vă spune că cineva drag dumneavoastră a avut un accident de mașină și era internat în spital. În acest caz...

Ce ați simți?

.....
.....
.....

Ce ați face?

.....
.....
.....

2. Rezultatele examenului au fost anunțate. Ați luat o notă mare. Dar prietenul dumneavoastră cel mai bun a luat o notă mică. În această situație...

Ce ar simți prietenul dumneavoastră?

.....
.....
.....

Ce ați simți dumneavoastră?

.....
.....
.....

Ce ați face?

.....
.....
.....

3. Deși al doilea semestru a început, fratele dumneavoastră nu a început încă să citească. În plus, el știe că ai fost răsplătit de către profesor ca primul student care a început să citească. Crezi că te-a luat drept exemplu. În această situație...

Cum s-ar simți fratele tău?

.....

.....

.....

Ce ați simți în această situație?

.....

.....

.....

4. Mama dumneavoastră s-a rănit în timp ce făcea curat. Știți că cea mai murdară parte a casei este camera dumneavoastră. Pentru ca mama dumneavoastră să se recupereze, trebuie să stea la pat pentru mult timp În această situație...

Ce credeți despre gândurile și sentimentele mamei dumneavoastră?

.....

.....

.....

Cum v-ați simți în această situație?

.....

.....

.....

Ce ați face?

.....

.....

.....

PLIMBAREA PRIN PĂDURE

GRUPURI ȚINTĂ: Familia

CĂȘTIGURI ȚINTĂ

- Cunoașterea efectelor experiențelor traumatice.
- Dobândirea înțelegerii empatice pentru indivizii expuși la evenimente traumatice.

DURATĂ

O oră

FLUCTUAȚIA PROCESULUI (PAȘI)

Profesor:

- “Dragi părinți, astăzi vom face un studiu cu voi asupra realizării efectelor experiențelor traumatic eale oamenilor.”*
- “O să vă împărtășesc o poveste. O familie trăia într-un oraș frumos și dezvoltat a țării lor. Familia, constând din părinți și cei doi copii ai lor, continuându-și rutina. În timp ce se uitau la știrile despre război, se gândeau că o situație de genul ăsta nu li se va întâmpla niciodată. Într-o seară, copiii dormeau și deodată se auzi un zgomot puternic în timp ce mama și tatăl beau ceai. Copiii care s-au trezit din cauza vocii au încercat să se ducă la ei când n-au putut primi nici un răspuns, chiar dacă i-au chemat pe părinții lor. Copiii care s-au dus la holul casei, care era în flăcări, au fugit din casă cu mare teamă când au întâlnit cadavrele părinților. Când au ieșit, s-au întâlnit cu alți oameni speriați ca ei. Copiii, care nu știau ce să facă, au început să fugă din orașul care a fost atacat, cu vecinii lor. După o călătorie de trei zile, aceștia ajung la granița unei noi țări. Copiii care își amintesc viețile în timpul călătoriei încep să plângă cu fiecare voce tare și să se îmbrățișeze și nu pot accepta că și-au pierdut familia. Familiile care așteptau la graniță încearcă să se descurce cu foamea, setea și frigul. Pe de altă parte, sunt îngrijorați pentru ce fel de viață îi așteaptă la noua lor destinație...”*

Profesorul întreabă:

- “Care a fost părerea ta ascultând povestea?”*
 - “Ce ai simțit ascultând povestea?”*
 - “Cum te-ai simțit să fi unul din oamenii din poveste?”*
 - “Care sunt răspunsurile și comportamentele emoționale ale copiilor după trauma suferită?”*
 - “Imaginează-ți că unul din copiii din poveste este elevul tău, cum l-ai încuraja?”*
- După împărtășirea răspunsurilor, activitatea se termină cu accentul pus pe reacțiile posibile ale copiilor după suferirea unei traume.

INFORMAȚII ÎN PLUS ȘI ATENȚIONĂRI

- Răspunsurile voluntare ar trebui luate în considerare în timpul schimbului.
- Ar putea fi oameni care vor arăta reacții intense în interiorul grupului, iar profesorul ar trebui să fie atent să nu intervină în dinamica grupului.

SUNT CONȘTIENT
GRUPURI ȚINTĂ : Familiile
PERSOANE CARE POT APLICA: Profesorii
CÂȘTIGURI ȚINTĂ: <ul style="list-style-type: none"> • De a realiza efectele posibile ale experiențelor traumatice. • De a îmbunătăți abilitatea de a face față cu efectele posibile ale experiențelor traumatizante.
MATERIALE Cretă/Marker, prezentarea
DURATĂ O oră
PROCESUL DE DESFĂȘURARE <p>Profesor:</p> <ul style="list-style-type: none"> ☐ <i>“Bună ziua, dragi profesori. Astăzi voi vorbi despre posibilele efecte și abilitatea de a face față experiențelor traumatice. Trauma, câteodată definită ca evenimentele care se dezvoltă brusc în viața noastră, ne afectează profund, lasă urme în viața noastră și ne întrerupe desfășurarea vieții de zi cu zi. La ce vă gândiți când vine vorba de experiențe traumatizante?”</i> Profesorul întreabă și scrie răspunsurile care vin pe tablă. ☐ Apoi completează cu experiențele traumatizante care lipsesc (Migrarea, Teroarea, Suicidul, Abuzul Sexual, Dezastrele Naturale) <i>“Ce fel de reacții și de comportament emoțional pot avea copiii după o traumă?”</i> Profesorul întreabă apoi discută fiecare traumă una câte una. ☐ <i>“Ce poate fi făcut pentru a îmbunătăți felul cum un copil face față unei traume?”</i> Profesorul întreabă apoi scrie răspunsurile pe tablă. ☐ <i>“Este extrem de important să observăm elevii din clasa noastră. Când observăm răspunsuri emoțional-comportamentale de acest tip, ghidarea elevilor spre ajutor specializat este posibilă.”</i> Profesorul spune și încheie activitatea auzind împărtășiri adiționale ale profesorilor care se oferă voluntari.
☐ INFORMAȚII ÎN PLUS ȘI ATENȚIONĂRI Un topogan privind trauma și mecanismele de apărare ar trebui să fie pregătită și activitatea ar trebui să aibă suport vizual.

STRATEGII UTILIZATE DE STAF IN EDUCAREA ADULȚILOR CARE ÎNGRIJESC COPIII PREȘCOLARI ȘI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ CU UN NIVEL ÎNALT DE INTELIGENȚĂ

Autori: Assist. Prof.Dr. Mevlut Aydoğmuş, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Kurnaz, Assoc . Prof. Dr Suleyman Barbaros Yalcın, Assist. Prof. Dr. Süleyman Arslantas, Universitatea „Necmettin Erbakan”, Konya, Turcia

1. Domenii în care copiii talentați pot întâmpina dificultăți

1.1. Evoluții inegale pentru aspectele lor mentale

1.1.1. Abilități motorii

Abilitățile motorii, în special caracteristicile motorii fine ale copiilor supradotați, rămân în urma abilităților conceptuale cognitive la copiii supradotați în perioada preșcolară (Webb și Kleine, 1993). Acești copii își pot imagina ceea ce își propun și vor să construiască și să deseneze. Cu toate acestea, abilitățile motorii nu le permit să atingă obiectivul. Prin urmare, pot suferi frustrări intense și izbucniri emoționale. În plus, intervențiile datorate abilităților mentale, cum ar fi începerea timpurie a școlii și săriturile la clasă determină ca acești copii să rămână în urma caracteristicilor fizice ale semenilor și să întâmpine dificultăți.

1.1.2. Relații de la egal la egal

Cine este colegul unui copil supradotat? Întrucât interesele copiilor supradotați sunt foarte diverse, au nevoie de mai multe grupuri de semeni. Nivelurile avansate de abilitate le pot conduce la copii mai mari. Își pot alege colegii citind o carte (Halsted, 1994). Astfel de copii sunt deseori considerați „singuri”. Conflictul dintre a fi individual și a fi individual poate fi destul de stresant. Copiii înzestrați încearcă să organizeze oameni, obiecte și evenimente în școlile preșcolare și elementare. Căutarea consecvenței accentuează regulile pe care le impun celorlalți. Ei inventează jocuri complexe și încearcă să își organizeze prietenii în aceste jocuri pe care le-au înființat. Aceste comportamente provoacă adesea o reacție la colegii lor. Această situație se poate transforma în excludere în timp. Faptul că aspectele cognitive sunt avansate față de colegii lor se poate transforma într-o nemulțumire față de semenii lor și într-un efort de a se împrieteni cu persoanele în vârstă.

1.1.3. Critica extremă de sine

Abilitatea de a vedea posibilitățile și alternativele poate însemna că au văzut imaginile idealiste pe care și-au propus să le creeze ulterior, odată cu înregistrările comportamentale pe care le vor crea și să meargă simultan la aranjamentele în sine și comportamentele lor (Adderholt-Elliott, 1989; Powell & Haden , 1984; Whitmore, 1980). Aceste situații și altele similare pot duce la autocorecție excesivă și divergență față de situația actuală și realistă, cu o abordare bazată pe identitatea ideală.

1.1.4. Perfecționism

Cu o abordare bazată pe identitate ideală, autocorecție excesivă și îndepărtarea de situația actuală, realistă poate dezvălui și situația personalității perfecționiste. Abilitatea de a vedea cum se poate performa în mod ideal, alături de intensitatea emoțională, îi determină pe mulți copii talentați să irealizeze așteptările lor înalte. La copiii cu înaltă calificare, poate 15-20% poate fi îngreunat semnificativ de perfecționism la un moment dat în cariera lor academică și chiar mai târziu în viață. Perfecționism: copilul încearcă să-și facă treaba în cel mai bun mod și uneori își stabilește obiective extrem de înalte și nerealiste. Structura de personalitate perfecționistă întâlnită frecvent la copiii supradotați este împărțită în două cu aspectele sale pozitive și negative.

Perfecționismul pozitiv este definit ca un efort sănătos pentru atingerea obiectivelor realizabile, perfecționismul negativ este definit ca fiind stabilirea de obiective nerealiste înalte și nemulțumirea cu eforturile sale de a atinge aceste obiective și întârzierea cu frica de eșec. Ca urmare a tendinței perfecționiste pozitive; rata motivației și a succesului copilului este mare, iar percepțiile sale de sine se dezvoltă într-un mod sănătos. Ca urmare a tendinței perfecționiste negative, copilul supradotat se poate comporta ca și cum și-ar găsi propria performanță inadecvată, exagerarea greșelilor mici și întârzierea responsabilităților. Copilul supradotat, care este un perfecționist care evită să-și asume riscuri, se poate concentra doar pe zona de care este capabil și, în consecință, poate pierde încrederea în zonele în care are un nivel scăzut de succes. Sau este posibil ca acel copil să fi asociat cu succes sentimentul de a se simți valoros și, în consecință, își poate stabili obiective greu de atins, dincolo de așteptările celor din jurul său.

Credința că acești copii supradotați au întotdeauna credința că se pot descurca mai bine, iar valoarea pe care o acordă performanțelor lor, poate duce la dezvoltarea unei idei greșite, cum ar fi modul în care ar trebui să obțină perfecțiunea în orice. Copiii înzestrați în acest mod de gândire sunt comportamente perfecționiste care trebuie monitorizate cu atenție, deoarece eforturile lor excesive pentru dorința lor de a obține întotdeauna cel mai bun rezultat pot începe să-i facă rău în timp.

1.1.5. Evitarea riscului

Copiii supradotați văd oportunități potențiale care pot apărea în desfășurarea acestor activități, văzând totodată posibilități. Măsurile pentru evitarea problemelor potențiale pot însemna evitarea riscului și duce la eșec (Whitmore, 1980). De asemenea, comportamentul care își asumă riscurile va afecta în mod indirect dezvoltarea încrederii în sine, iar în timp pot apărea tipare de comportament indiferent.

1.1.6. Interese versatile

Copiii înzestrați au, în general, mai multe caracteristici avansate și se pot implica în activități intense și variate în toate domeniile dezvoltate. Deși rareori este o problemă pentru copii, acest lucru poate crea probleme familiei atât în pregătirea unui mediu de dezvoltare adecvat, cât și în luarea deciziilor privind alegerea carierei (Kerr, 1985; 1991). Condițiile economice atât ale familiei, cât și ale societății în care trăiesc vor fi eficiente în percepția acestei situații ca de obicei sau o problemă.

1.2. Probleme care apar din surse externe

Lipsa de înțelegere sau sprijin pentru copiii supradotați creează uneori probleme semnificative, cum ar fi instabilitatea reală sau neglijarea (Webb și Kleine, 1993). Din această perspectivă, unele modele comune de probleme sunt:

1.2.1. Cultura și normele școlare

Copiii supradotați, prin definiție, necesită experiențe educaționale neobișnuite și diferite în cadrul activităților de predare, în comparație cu copiii de aceeași vârstă din punct de vedere al caracteristicilor cognitive (Kleine și Webb, 1992). Totuși, școlile grupează deseori copiii după vârstă. Această situație face ca acei copii supradotați să fie instabili și confuzați cu privire la așteptările lor de la școală. Pe de o parte, așteptarea utilizării propriului potențial, pe de altă parte, dorința de a fi adecvat vârstei de către școală și societate poate dezvălui dileme și inconsistențe în multe domenii.

1.2.2. Așteptările altora

Copiii supradotați tind să respecte regulile sociale, tradițiile și ritualurile. De fapt, aceste tendințe se pot transforma în comportamente care încalcă sau contestă așteptările sociale. Un astfel de comportament cauzează adesea disconfort în ceilalți. Copiii înzestrați pot încerca să-și ascundă talentele în multe domenii în ceea ce privește asigurarea acceptării sociale, dacă devin sensibili la astfel de boli ale altora.

1.2.3. Stres

Abilitățile speciale ale copiilor supradotați pot determina ca aceștia să experimenteze stresul din când în când. Factorii precum hipersensibilitatea, dificultăți în relațiile de la părinți și părinți, ținte dificile de atins datorită structurilor lor perfecționiste, așteptările mari de familie și mediul înconjurător, lipsa de limite de timp sau lipsa resurselor adecvate pot fi arătate ca principalele cauze ale stresului înzestrat copii. Este foarte important să învățați copiii supradotați cu metode precoce să facă față stresului la o vârstă fragedă și să dobândească abilități de a face timpuriu, deoarece acest lucru poate reduce efectele negative ale stresului. În plus, stresul este o amenințare pentru familiile acestor copii. Temerile precum neîndeplinirea nevoilor educaționale ale copiilor, greșirea și utilizarea inefficientă a perioadelor critice pot crea stres în familie.

1.2.4. Respect de sine

Stima de sine este evaluarea pe care persoana a făcut-o față de el și, ca urmare, atitudinile sale pozitive sau negative pe care le-a făcut în obișnuință față de el. Stima de sine începe să apară în familie și este modelată de feedback-ul pe care îl va primi din mediul său social. Faptul că copiii supradotați sunt extrem de sensibili și sensibili la mediul lor, conștientizarea lor este ridicată, sentimentul lor de incapacitate de a putea schimba anumite lucruri, familia lor și așteptărilor ridicate ale mediului înconjurător de succes în toate domeniile și presiunile în această direcție sunt factori care le afectează negativ stima de sine. Chiar dacă acești studenți au un succes extraordinar, ei pot fi numiți necorespunzători de familiile sau mediul lor (Sak, 2010).

1.2.5. Depresia

Depresia este o afecțiune nedorită, care apare de obicei într-o situație care nu are prea mult sau deloc control asupra acesteia. În unele familii, evaluarea continuă și critica de performanță sunt o tradiție. Aceste critici pot include chiar și competențe în afara zonelor înzestrate. Ca urmare, depresia și dizabilitatea academică pot crește. Uneori deplasarea greșită în educație face ca tinerii supradotați să se simtă uimiți de lumea încetirii. Depresia poate apărea deoarece copilul se simte blocat într-o stare constantă.

Copiii supradotați se confruntă cu o serie de probleme emoționale și sociale, cum ar fi o structură perfecționistă, excluderea de către semenii lor, au obiective greu de atins și obținerea succesului sub presiune intensă. În toate aceste probleme pe care le întâmpină, ele prezintă un risc de depresie la copiii supradotați.

În plus, faptul că acești copii sunt hipersensibili și sensibili este un alt factor care crește acest risc. Unele semne ale depresiei care pot fi văzute la copiii supradotați; tulburare de comunicare socială, probleme de lungă durată în relațiile de prietenie, simțire singură chiar și cu alte persoane, fiind tristă și anxioasă, tulburări de somn, oboseală, nivel de energie scăzut, disperare și sensibilitate extremă. Copiii supradotați nu vor putea rezolva probleme cu abilitățile lor cognitive superioare decât dacă primesc suportul necesar din mediul înconjurător. Este important să răspundem la problemele cu care se confruntă copiii și să fim conștienți de ceea ce trebuie făcut pentru a preveni depresia (Sak, 2010).

1.3. Probleme sociale și emoționale cu care se confruntă copiii supradotați

În timp ce dezvoltarea este un ansamblu cu aspectele sale fizice, cognitive, sociale și emoționale, nevoile social-emoționale acoperă toate condițiile necesare pentru o adaptare sănătoasă la mediul în care persoana trăiește. Aceste cerințe includ exprimarea de sine, controlul emoțiilor, relațiile sociale cu indivizii din mediul înconjurător și adaptarea la principiile și valorile societății în care trăiesc. Deși se știe că toți copiii pot întâmpina probleme social-emoționale din când în când, nevoile copiilor supradotați variază în anumite privințe. Ca motiv principal pentru acest lucru; Viteza și gradul de dezvoltare fizică, cognitivă și social-emoțională a copiilor supradotați sunt de obicei diferite între colegii lor și alți copii supradotați. Aceste diferențe de dezvoltare observate la cei supradotați sunt numiți „dezvoltare asincronă”.

Absența conștientizării acestei dezvoltări asincrone la copiii supradotați sau neînțelegerea a ceea ce înseamnă acest concept, reprezintă mulți factori de risc importanți pentru copiii supradotați pe termen scurt și lung. Acești copii, care au un nivel mai ridicat decât colegii lor în ceea ce privește dezvoltarea lor cognitivă, în special în perioada preșcolară, nu progresează în același ritm și diferențele lor unice de dezvoltare le pot determina să se confrunte cu diverse probleme sociale și emoționale. De exemplu: este obișnuit ca un copil înzestrat în vârstă de 6 ani să plângă în fața unui alt copil care dorește să se joace cu jucăria sa și să prezinte comportamentele unui copil de 3 ani. Conștientizarea diferențelor de dezvoltare unice acestor copii de către părinți și educatori este importantă. Probleme social-emoționale, cum ar fi stresul și depresia, pe care le pot întâmpina în viitor, fiind excluse de colegii lor, neputând face prieteni, fiind nemulțumiți din cauza atitudinilor lor perfecționiste extreme sau determinând obiective greu de atins, fiind sub intensitate presiune pentru a obține succesul și abordarea situațiilor cu

care se confruntă cu un nivel ridicat de sensibilitate. Este foarte important în ceea ce privește prevenirea.

1.3.1. Relații de familie

Famiile afectează în special dezvoltarea competențelor sociale și emoționale. Când apar probleme, acest lucru se datorează faptului că părinții decid în mod conștient să creeze dificultăți copiilor supradotați. Acest lucru se datorează faptului că părinții nu știu despre copiii supradotați sau nu au sprijin pentru o parentalitate adecvată sau încearcă să se ocupe de problemele lor nerezolvate (care pot rezulta din experiența lor talentată).

1.3.2. Izolarea / excluderea socială

Excluderea socială este o problemă comună pentru copiii supradotați. Această excludere la care sunt expuși copiii supradotați vine în trei moduri. Primul tip de excludere; Abilitățile unice ale copiilor supradotați sunt numiți diferit de către semenii și împrejurimile lor și nu sunt excluse în mod deliberat prin luarea lor în grupuri sociale. Sursa acestui tip de excludere poate fi lipsa.

Al doilea tip de excludere se datorează faptului că activitățile de care copiii supradotați se bucură sunt diferite de cele ale colegilor lor. Deoarece încearcă să stabilească relații de prietenie, precum și prietenie socială, acești copii preferă să fie prieteni cu copiii care sunt mai apropiați mental de propriul nivel. Deoarece caută prieteni similari printre colegii lor, pot ajunge să devină singuri în timp, chiar dacă nu își doresc acest lucru.

Excluderea, pe care o numim cel de-al treilea tip, este excluderea creată în mod deliberat de copiii supradotați, care rezultă din faptul că ei se văd privilegiați de semenii lor și de împrejurimi. Printre cele trei tipuri de excludere, este important ca atât familia cât și profesorii să aibă un nivel ridicat de conștientizare și să participe la situațiile cu indici și mecanisme de feedback adecvate.

2. Prevenirea problemelor

Ajungând la părinți, aceștia sunt deosebit de importanți în prevenirea problemelor sociale sau emoționale. Oricât de desăvârșită sau de susținere ar fi, învățarea poate rezista rar la o parentalitate necorespunzătoare. Mediile familiale de sprijin pot rezista experiențelor școlare nefericite. Părinții au nevoie de informații dacă sunt bine hrăniți și sunt adepți deștepți pentru copiii lor. Este vital să vă concentrați asupra părinților copiilor mici. Problemele sunt cel mai bine evitate prin includerea părinților când copiii sunt mici. Părinții trebuie să înțeleagă în special caracteristicile care îi vor face pe copiii supradotați să arate diferit sau dificil. Părinții care folosesc în mod bun poziția lor, care poate ajunge atât la copil, cât și la societate, vor elimina problemele înainte de apariția lor și vor preveni neînțelegerile cu informațiile din prima sursă.

Educarea și activarea serviciilor de sănătate și a altor experți în domeniu; Ar trebui depuse eforturi mari pentru includerea unor astfel de profesioniști în cadrul reuniunilor de stat și locale și a programelor de educație continuă pentru copiii supradotați. Specialiști precum pediatri, psihologi, profesori preșcolari și alți colaboratori au beneficiat de o mică pregătire cu privire la copiii supradotați și, prin urmare, pot oferi puțin ajutor părinților (Webb & Kleine, 1993).

Utilizarea flexibilității educaționale; Copiii supradotați necesită experiențe educaționale diferite și mai flexibile. Atunci când copiii provin din familii multiculturale sau cu venituri mici,

flexibilitatea și realizarea educațională sunt necesare. Cele șapte opțiuni de antrenament flexibil (Cox, Daniel și Boston, 1985), care sunt relativ ușor de implementat în majoritatea setărilor școlare includ: intrarea timpurie; salt de clasă; cursuri avansate; cursuri comprimate; progres continuu într-o clasă obișnuită; Înscriere simultană la clase avansate; și credit prin examen. Aceste opțiuni se bazează pe competența și talentul arătat, mai degrabă decât pe grupe de vârstă arbitrar.

Crearea grupurilor de discuții pentru părinți; Părinții copiilor supradotați au adesea foarte puține oportunități de a vorbi cu alți părinți ai copiilor supradotați. Grupurile de discuții oferă oportunități de „schimbare a rețetelor parentale” și experiențe de creștere a copiilor. Astfel de experiențe oferă perspectivă, precum și informații specifice (Webb & DeVries, 1993).

Astăzi, problemele sociale și emoționale obișnuite cu care se confruntă copiii supradotați sunt excluderea, singurătatea, perfecționismul, stima de sine, stresul și depresia din partea semenilor lor. Este foarte important să fim conștienți de prioritățile acestor copii în comunicare și să adoptăm abordarea adecvată pentru a preveni orice problemă din cauza diferențelor lor unice de dezvoltare. Un copil talentat susținut social și emoțional; dezvoltă relații sociale sigure, creative, independente, deschise către comunicare, structură de personalitate pașnică, echilibrată și armonioasă.

3. Obiective

1. Explică ce fel de diferențe au copiii cu un nivel ridicat de inteligență (HLI) în ceea ce privește caracteristicile și nevoile lor mentale, social-emoționale de dezvoltare.
2. Explică caracteristicile afective speciale (onestitate, dreptate, structură emoțională sensibilă, perfecționist, simț al responsabilității) elevilor de nivel înalt de inteligență.
3. Explică relațiile dintre dezvoltarea asincronă și comportamentul emoțional al elevilor la nivel înalt de inteligență.
4. Explică stările emoționale (izolare socială, perfecționism, stres, depresie, sinucidere) văzute în special la copiii cu un nivel ridicat de inteligență.
5. Explică relația dintre nivelul ridicat de inteligență al elevilor de inteligență și izolarea socială.
6. Analizează izolarea socială la nivelul înalt al studenților de informații.
7. Explică simptomele observate la elevii de nivel înalt de inteligență cu izolare socială.
8. Pe baza semnelor de izolare socială observate la nivelul înalt al studenților de inteligență, se determină un nivel ridicat de studenți cu informații care au risc de izolare socială.
9. Se fac sugestii pentru a reduce la minimum factorii care provoacă izolarea socială la elevii de nivel înalt de inteligență.
10. Dezvoltă activități didactice pentru a preveni izolarea socială a studenților la nivel înalt de informații.
11. Produce predicții despre colaborarea cu familiile în tratarea izolării sociale la nivelul înalt al inteligenței copiilor.
12. Proiectează activități sociale pentru a elimina izolarea socială la copiii cu un nivel înalt de inteligență de informații.

13. Organizează activități educaționale pentru familiile copiilor care oferă informații pentru a se asigura că copiii pot face față problemelor de izolare socială.
14. Explică relația dintre nivelul înalt al inteligenței și perfecționism.
15. Analizează perfecționismul la elevii cu un nivel înalt de inteligență.
16. Explică simptomele observate la elevii cu un nivel înalt de inteligență, care au tendința de perfecționare.
17. Enumeră comportamentele posibile care apar la copiii cu un nivel înalt de inteligență din cauza perfecționismului.
18. Pe baza semnelor de perfecționism văzute la nivelul înalt al studenților de inteligență, nivelul înalt al studenților de inteligență identifică nivelul ridicat al elevilor de inteligență care au risc de perfecționism.
19. Face sugestii pentru a minimiza factorii care provoacă perfecționism la elevii de nivel înalt de inteligență.
20. Dezvoltă activități didactice care vor împiedica nivelul ridicat de inteligență al elevilor.
21. Produce predicții despre colaborarea cu familiile în tratarea perfecționismului la studenți de nivel înalt de inteligență.
22. Organizează activități educaționale pentru părinții cu copii la nivel înalt de inteligență pentru a se asigura că copiii pot face față problemelor de perfecționism.
23. Relația dintre nivelele înalte de inteligență și stres.
24. Analizează stresul în funcție de gradul de inteligență.
25. Descrie simptomele observate la elevii de nivel înalt de inteligență care experimentează stres.
26. Enumeră comportamentele posibile care apar la nivelul înalt de inteligență din cauza stresului.
27. Pe baza simptomelor stresului observate la nivelul înalt al studenților de informații, nivelurile ridicate ale studenților de informații identifică nivelul ridicat al studenților de inteligență.
28. Oferă sugestii pentru a minimiza factorii stresanți la elevii de nivel înalt de inteligență.
29. dezvoltă activități didactice care vor preveni stresul la un nivel ridicat de inteligență.
30. Creează previziuni despre colaborarea cu familiile în tratarea stresului la nivelul înalt de studenți de informații.
31. Organizează activități educaționale pentru familiile cu copii la nivel înalt de informații pentru a se asigura că copiii pot face față problemelor de stres.
32. Analizează depresia la un nivel ridicat al inteligenței elevilor.
33. Descrie simptomele observate la elevii cu nivel înalt de inteligență care suferă de depresie.

34. Enumeră comportamentele posibile care apar la elevii cu un nivel ridicat de inteligență din cauza depresiei.
35. Pe baza simptomelor depresiei observate la elevii cu un nivel ridicat de inteligență, nivelul ridicat al informațiilor se identifică cu riscul apariției depresiei.
36. Oferă sugestii pentru a minimiza factorii care determină depresia la elevii cu un nivel ridicat de inteligență.
37. Dezvoltă activități didactice pentru a preveni depresia la un nivel ridicat de inteligență.
38. Generează predicții pentru elevii cu un nivel înalt al inteligenței care vor coopera cu familiile în tratarea depresiei.
39. Proiectează activități sociale pentru elevii cu un nivel ridicat al inteligenței pentru ameliorarea depresiei.
40. Organizează activități educaționale pentru familiile cu copii care au un nivel ridicat al inteligenței pentru a se asigura că aceștia pot face față problemelor de depresie.

4. Activități

EROUL DIN NOI
PERSOANA DE APLICAT: Profesor
CĂȘTIG (ERI) ÎNCĂRCAT <ul style="list-style-type: none"> • Realizează evenimentele și emoțiile provocatoare care le însoțesc. • Îmbunătățește capacitatea de a face față situațiilor provocatoare. • Realizează sursele de ajutor din jur.
MATERIAL(E) RECOMANDATE <ul style="list-style-type: none"> • Hârtii colorate • Creioane de diferite culori și tipuri
DURATA: o lecție
PROCES DE FLUX (PAȘI) <p>Profesor:</p> <ul style="list-style-type: none"> ☐ „Dragi studenți, vom avea o activitate cu voi astăzi”, spune ea/el. ☐ Se asigură că fiecare elev primește suficiente culori și hârtie. ☐ „Acum vreau să te gândești la lucrurile care te fac să te simți trist și te temi să nu te faci să te simți rău”. și acordă 1-3 minute de gândit. ☐ „Vreau să desenați o imagine a unuia dintre aceste evenimente la care vă gândiți pe lucrările pe care vi le voi oferi”, spune ea/el. ☐ Profesorul merge la fiecare dintre ei când copiii își fac poze. Comunică individual, având grijă să nu auzi cât mai mult alți copii. ☐ Încearcă să afle ce situație desenează copiii, care este trist sau le este frică și observă acest lucru într-o altă lucrare pe scurt, într-o propoziție. (pentru a avea informații despre imaginile copiilor care nu doresc să împărtășească în grup despre imaginea pe care o au sau care sunt timizi.) ☐ După ce elevii și-au completat pozele, „gândiți-vă la un erou care vă poate ajuta în imaginea pe care o desenați; Spuneți cum vă ajută eroul. ” ea spune.

- După ce s-a finalizat desenul, „bine, cum te-a ajutat acest erou?” întreabă și primește răspunsurile de la studenții voluntari.
- „Cum te-ai simțit după ce te-a ajutat eroul?” Solicită și ascultă împărtășirea copiilor voluntari.
- „După cum vedem din imaginile tale, cu toții putem experimenta evenimente care ne deranjează sau ne sperie din când în când. În astfel de cazuri, există oameni în jurul nostru în care putem avea încredere și ne poate ajuta. Deci cine pot fi aceștia?” întreabă și primește răspunsuri de la studenți voluntari.
- „Mama noastră, tatăl, profesorii, poliția și alții sunt oameni care ne pot ajuta. Putem cere ajutorul acestor oameni în evenimente care ne supără sau le este frică.” și încheie evenimentul.

INFORMAȚII ȘI AVERTIZĂRI SUPLIMENTARE

- Elevii pot identifica și desena mai mult de un erou dacă doresc.
- Elevii sunt încurajați să împărtășească; dar nu sunt forțați.
- Imaginile realizate în această activitate sunt păstrate de profesor; nu trimise acasă.
- Profesorul trebuie să examineze, de asemenea, imaginile copiilor care nu se pot exprima sau nu doresc să partajeze în grup. .
- Dacă în timpul evenimentului se observă o împărtășire (imagine sau expresie) care necesită sprijin expert, o îndrumare ar trebui să fie direcționată către profesorul de îndrumare sau către memoria RAM (Centrul de orientare și cercetare) dacă școala nu are un profesor de îndrumare.
- Profesorul folosește timpul în sălile de clasă aglomerate pentru a atinge scopul activității.

Soarele meu strălucitor
PERSOANA DE APLICAT :Profesor
CĂȘTIG ÎNCĂRCAT <ul style="list-style-type: none"> ☐ Înțelege ce sunt experiențele traumatice. ☐ Știe ce se poate face pentru a reduce impactul experiențelor traumatice.
MATERIAL (E) RECOMANDATE <ul style="list-style-type: none"> • Carton • Hârtie adezivă (sub formă de picătură) • ANEXA-1 (Exemple de tipuri de traumatisme) • ANEXA-2 (Lista emoțiilor) • ANEXA-3 (Recomandări pentru reducerea efectului traumei)
Durata: o ora

PROCES DE FLUX (PASI)

- "Bună, copii; astăzi vom avea un eveniment alături de voi. Uneori, există evenimente care se dezvoltă brusc în viața noastră, ne afectează profund, necăjim și lasă urme în viața noastră. Numim aceste experiențe traumatice / evenimente traumatice. Acum să ne uităm la ce pot fi aceste evenimente. "
- Începe să afișeze imaginile din ANEXA-1 una câte una. Arată prima imagine.
- "Ce vă spune această imagine?" ea/el întreabă. Primește răspunsuri de la studenți.
- „Ce credeți că simt oamenii în fața unui astfel de eveniment despre poza de pe card?” ea/el întreabă.
- În timp ce oferă informații despre evenimentul traumatic și sentimentele care pot fi simțite pe card, ea beneficiază de ANEXA-2. Întrebările de mai sus sunt adresate separate pentru 2 cărți din ANEXA-1.
- „Am aflat ce evenimente traumatice și cum se simte în fața acestor evenimente”, spune ea/el.
- El/ea atârână pe tablă cartonul de fundal, pe care l-a pregătit înainte.
- „Deci, ce putem face pentru a reduce impactul acestor situații? După cum spui, îți voi scrie sugestiile pe aceste mici lucrări pe care le am. Cu sugestiile tale, viețile noastre vor deveni și mai luminate. ”Spune ea și primește răspunsurile. El/ea evaluează răspunsurile și le scrie în post-it, oferind feedback și le lipește în jurul siluetei.
- După primirea sugestiilor elevilor, întărește activitatea profitând de ANEXA-3.
- „Da, soarele nostru a strălucit și mai mult cu sugestiile pe care le-ați dat. Cu aceste lucruri, va fi posibil să atenuăm impactul dificultăților noastre. " spune și termină activitatea.

EK-2 LISTA EMOȚIILOR

Durere	Indiferență
Milă	Incredere in tine
Iertare	Dezamăgire
Apartenență	Furie
A fi înțeles greșit	Frică
Realizare	Satisfacție
Loialitate	Nemulțumire
Copiat	Fericire
Solidaritate	Nefericirea
Plictiseală	Bucurie
Curaj	Ură
Entuziasm	Dor
Colaps	Regret
Groză	Bunăstare
Durere	Răbdare
Încredere	Agresiune
Dor	Dragoste
Entuziasm	Bucluc
Nimic	Mirare
Furie	Bunătate
Seninătate	Îndoială
Neliniște	Neliniște
Tristețe	Disperare
vulnerabil	Speranță
Acceptare	Timiditate
Stabilitate	Frică
Instabilitate	Ciudățenie
Complexitate	Singurătate
Pierdere	Uzură
	Victorie

RECOMANDĂRI PENTRU REDUCEREA EFECTULUI TRAUMEI

- Petreceți-vă timp cu prietenii.
- Împărtășește sentimentele pe care le-ai trăit.
- Unele lucruri se pot întâmpla în afara noastră și nu putem să o oprim, să o acceptăm.
- Obțineți ajutor din partea familiei și a profesorilor.
- Nu fi singur.
- Gândește pozitiv..
- Cunoașteți numerele importante cu care puteți obține ajutor.

LISTA EMOȚIILOR MELE
PERSOANA DE APLICAT: Profesor
CĂȘTIG ÎNCĂRCAT <ul style="list-style-type: none">• Aveți informații despre experiențe traumatice.• Recunoaști emoțiile pe care le pot conduce experiențele traumatice
MATERIAL (E) RECOMANDATE
Hârtii adezive colorate , Anexa 1, Anexa 2
Durata: o ora
PROCES DE FLUX (PASI) Profesor; <ul style="list-style-type: none">☐ „Dragi copii; Astăzi, vom desfășura cu tine o activitate numită „Lista emoțiilor mele”. Scopul nostru în acest eveniment este să avem informații despre experiențe traumatice. ” ea spune.☐ Scrie numele unor experiențe traumatice pe tablă. (Experiențe traumatice: migrație, dezastre naturale, doliu cu moartea)☐ Lucrări postite colorate (câte 4) sunt distribuite elevilor.☐ „Când există experiențe traumatice scrise pe tablă, scrie ce sentimente ai pe post-it”, spune ea.☐ Îi cere să-și lipească expresiile emoționale sub titlul vieții traumatice relevante scrise pe tablă.☐ După ce toți elevii au lipit postitul pe care l-au scris, ea rezumă reacțiile emoționale scrise.☐ „Acest lucru este normal cu emoția. Acum, cum te descurci cu emoțiile pe care le simțim după experiențe traumatice? Scrieți-le pe post-it și lipiți-le pe tablă sub titlul traumatic de viață relevant. “☐ După ce toți studenții și-au lipit postitul, ea face sugestii despre abilitățile lor de a face față utilizând ANEXA-2.☐ „Oamenii pot experimenta diverse evenimente traumatice de-a lungul vieții. Trebuie să știm că toate emoțiile pe care le simțim după aceste experiențe traumatice sunt normale. Intensitatea sentimentelor și reacțiilor noastre la evenimentele pe care le trăim cu toții poate diferi. Important este să folosim abilitățile pentru a face față emoțiilor pe care le trăim corect. Se așteaptă ca emoțiile noastre să revină la normal sub influența abilităților noastre de a face față după o anumită perioadă de timp. În ciuda tuturor eforturilor noastre, dacă intensitatea noastră emoțională nu scade și diversele noastre reacții emoționale comportamentale continuă, este important să obținem ajutor profesional din partea serviciului de orientare școlară sau a instituțiilor de sănătate. Există un lucru pe care nu trebuie să-l uităm; trăim o viață foarte valoroasă. Există multe persoane și instituții care ne vor ajuta să depășim evenimentele negative pe care le trăim. „Toți împreună pentru o zi mai bună. ”Spune ea și termină activitatea.

SITUAȚIA ADULȚILOR MIGRANȚI CARE AU GRIJĂ DE COPIII PREȘCOLARI ȘI DIN ȘCOALA PRIMARĂ CU PROBLEME EMOTIONALE ÎN SUECIA

Autor: Charlotte Meletli, Mobilizing Expertise AB , Suedia

1. Educația în Suedia

1.1. Introducere : Prezentare generală a sistemului educațional din Suedia

Sistemul școlar din Suedia e bazat pe dezvoltarea și bunăstarea copiilor. Școala obligatorie începe la 7 ani și se termină la 9 ani. Sistemul este bazat pe faptul că toți copiii au aceleași drepturi la educație, fără a se face diferențe de gen, etnie, statut social sau economic. Copiii sunt în centrul sistemului suedez. Profesorii nu mai au statutul de funcționari publici. Ei sunt plătiți în funcție de performanță, eficiență, productivitate și calitatea muncii. Municipality și unitățile acestora asigură funcționarea și finanțarea sistemului educațional. Singura constrângere este respectarea programei impuse la nivel național.

Școlile sunt libere să adapteze metodele de lucru în funcție de nevoile elevilor cu scopul de a-i educa mai eficient. Astfel, educația, cărțile, transportul până la școală și catina sunt gratuite pentru fiecare elev care trăiește în Suedia. De asemenea, unitățile private sunt libere să respecte principiul educației suedeze. Sistemul școlar este foarte atipic cu micro-managementul său la nivel municipal, atât din punct de vedere financiar și material, cât și prin abandonarea statutului de funcționar public al cadrelor didactice. Acest lucru permite o adaptare puternică a programelor, a metodelor de instruire și de predare, elevilor care sunt plasați în centrul sistemului școlar. Profesorii nu sunt considerați ca o autoritate obligatorie, ci sunt ca un ghid. Elevii își numesc profesorii după numele lor propriu. Profesorii și elevii sunt la același nivel cu elevii. Scopul sistemului este de a încuraja studenții la începutul lor, dar și pentru viitor, de a reduce impactul mediului social asupra rezultatelor și de a-i determina pe studenți să valideze diplomele universitare și să urmeze cursul care se potrivește cel mai bine personalității lor. La școală, copiii se gândesc pentru ei înșiși, își dezvoltă autonomia și dobândesc un sentiment de responsabilitate. Nu există concurență. Există unități specializate pentru copiii care au nevoie de ajutor suplimentare (deficiențe mentale sau cognitive).

1.2. Școlarizare voluntară (dagis, clasă preșcolară și un an pregătitor)

În Suedia, părinții primesc 480 de zile de concediu parental plătit pentru ca părinții să-l folosească înainte de a împlini copilul vârsta de 8 ani. Aceste zile pot fi împărțite între ambii părinți așa cum doresc. Cu toate acestea, un singur părinte nu poate primi integral cele 480 de zile. Fiecare părinte are 90 de zile pe care le primește sau le cedează. Se pare că majoritatea mamelor își iau concediu în primul an de la muncă pentru a rămâne acasă cu copilul. Și apoi, tatăl își ia concediu în jurul vârstei de 6 ani pentru a fi acasă cu copilul înainte de a-l lăsa să înceapă dagis, îngrijirea de zi / preșcolar.

Predarea în clasa preșcolară este guvernată de același curriculum ca școala de bază obligatorie. Metodele de predare utilizate pentru preșcolari, în centrele post-școlare și în școala de bază obligatorie, sunt concepute pentru a stimula dezvoltarea copiilor și dorința lor de a învăța. Clasa

preșcolară poate fi considerată un an pregătitor pentru copii înainte de a începe primul an de școală de bază obligatorie.

Copiii învață educația emoțională de la o vârstă fragedă. Învățământul preșcolar este accesibil de la vârsta de 1 an și oferă un program de educație emoțională. 80% dintre copiii cu vârste cuprinse între 1 și 5 ani merg la școală. Acest lucru permite unei mare majorități a copiilor să se dezvolte. Copiii învață prin metode nonformale toleranța, încrederea în sine, empatia, independența, respectul față de ceilalți și abilitățile de a vorbi / prezenta fără a se teme să greșească.

Preșcolarul învață mai degrabă prin jocuri, decât prin fixarea obiectivelor și măsurarea progresului. Fiecare copil este diferit și va învăța diferit. Profesorul își adaptează învățarea copilului în funcție de nevoile sale. Activitățile se desfășoară în special în exterior. Un profesor de educație specială poate fi prezent în școala preșcolară din Suedia. Pentru școlile municipale, există în mod necesar un profesor de educație specială care împarte mai multe școli. Pentru școlile private, depinde de bugetul școlii. Profesorii de educație specială sunt un ajutor prețios pentru profesorii care au dificultăți cu copiii cu probleme emoționale. La nivel preșcolar, serviciile sociale au sarcina de a face ceea ce este necesar dacă un copil are probleme emoționale.

1.3 Școala primară

Școala primară este împărțită în trei etape, constând în școala elementară, gimnaziul și liceul. Toți copiii și tinerii din Suedia sunt obligați să urmeze școala cu vârste cuprinse între șapte și șaisprezece ani. Anul universitar este împărțit într-un termen de toamnă și unul de primăvară.

În cei nouă ani de școală de bază obligatorie, tuturor elevilor li se garantează un anumit număr de ore de predare pentru fiecare materie. Toți elevii studiază limba suedeză, engleză, matematică, geografie, istorie, cunoștințe religioase, civică, biologie, fizică, chimie, tehnologie, artă, economie la domiciliu, sport și sănătate, muzică, textile, lemn și metal, precum și o altă limbă străină. O „opțiune a elevului ” specială le permite, de asemenea, să aleagă subiectul / subiectele pe care doresc să se specializeze. Orele „opțiunii elevului” li se acordă o perioadă de timp în program egală cu engleza sau sport și sănătate. Ziua de școală începe la 8 dimineața și se încheie în jurul orei 14:00 - 15:00. Elevii nu au atât de multe teme. Cu toate acestea, ei practică foarte des activități sportive și / sau culturale după ziua școlii.

2. LOCUL PROFESORILOR EMIGRANȚI CARE ÎNGRIJESC COPIII CU PROBLEME EMOȚIONALE

2.1. Avantaje de a fi un profesor migrant care are grijă de copiii cu probleme emoționale

În Suedia, unii copii sunt emigranți în cea mai mare parte din 2015. Sistemul școlar suedez creează infrastructură pentru a oferi educație copiilor săi emigranți, în același mod ca și copiilor suedezi. Sistemul școlar suedez permite să sprijine copiii și familiile. Cu cât mediul este mai armonios, cu atât dezvoltarea copilului este mai bună. Nu putem considera că există o diferență între un profesor migrant și un profesor local. Ambii folosesc educația nonformală pentru a sprijini copiii cu probleme emoționale.

Aceasta este mărturisirea unui profesor preșcolar migrant:

„Am venit în Suedia acum 6 ani și am devenit profesor într-o școală ca asistent didactic. Am folosit educația nonformală pentru a susține educația lor emoțională. Dar educația emoțională, acesta nu a fost întotdeauna scopul, ci s-a întâmplat indirect. În calitate de imigrant, nu aș spune că folosim metode diferite față de profesorii suedezi, deoarece suntem restricționați de sistemul de învățământ suedez”.

Cu toate acestea, în anumite situații, un profesor emigrant ar putea sprijini un copil emigrant. Acesta este un exemplu concret care s-a întâmplat la un preșcolar din Suedia. Profesorii erau îngrijorați de un copil pentru că nu i-au auzit niciodată vocea. Într-o zi, un profesor migrant a venit să înlocuiască un alt profesor bolnav pentru câteva zile. Acest profesor vorbea aceeași limbă ca și respectivul copil. Din acel moment copilul a început să vorbească mult. Profesorii au înțeles că a putut să vorbească, dar nu a putut să vorbească în aceeași limbă cu profesorii din țara de origine.

Profesorii emigranți lucrează, în special cu copiii migranți. Copiii cu probleme emoționale s-ar putea simți mai confortabil cu un profesor care vorbește aceeași limbă și au aceeași cultură. Pentru anumiți copii este esențial să îi ajutăm să se integreze.

2.2. Dezavantajele de a fi un profesor emigrant care are grijă de copiii cu probleme emoționale

A fi profesor emigrant poate avea și dezavantaje. Lucrul într-o echipă multiculturală poate fi satisfactor, dar poate fi foarte complicat. De exemplu, într-o echipă multiculturală de profesori, culturile lor sunt diferite și viziunea copiilor poate fi diferită. În Suedia, copilul se află în centrul sistemului. Nu este cazul în fiecare țară. Și uneori, nu este ușor să înțelegem o viziune diferită și să lucrăm împreună. Dar, este important și faptul că elevul poate fi în contact cu alți profesori și copii, deoarece, vorbind doar în limba sa, îl poate izola de ceilalți copii.

2.3. Ce metode ar putea fi utilizate pentru a sprijini copiii cu probleme emoționale

2.3.1. Procesul școlar pentru copiii cu probleme emoționale

În ciclul preșcolar, profesorii folosesc un profesor de educație specială dacă este prezent la școală, pentru a observa copilul cu probleme emoționale. Dacă nu, folosesc servicii sociale. Serviciile sociale ajută copiii și familiile să găsească cea mai bună soluție pentru copil. În acest

caz, copilul este adesea urmat de BVC (Barnavårdscentral), care este centrul medical pentru copii (0-6 ani) din Suedia. Dacă este nevoie, BVC va sugera copilului să întâlnească un „logoped”. Doar BVC poate sugera să se întâlnească un logoped. În Suedia, totul este despre acest profesionist. Multe familii se întâlnesc cu un logoped pentru copiii lor. Acesta este motivul pentru care, procesul poate dura timp. În ciclul preșcolar, profesorii pot completa o diagramă despre limbaj, emoții etc ... numită TRAS pentru a observa copiii cu probleme emoționale.

2.3.2. Prezentarea jocurilor care pot fi folosite cu copii cu probleme emoționale

Conform mărturiilor profesorilor contactați, nu există metode/jocuri care se aplică în general tuturor preșcolărilor și școlilor. Curriculumul stă la baza tuturor ciclurilor preșcolare și școlare, dar este la latitudinea fiecărei școli să decidă cum să atingă obiectivele. În general, se poate baza pe pedagogia relațională, participarea copiilor, întărirea pozitivă etc. Profesorul / asistentul trebuie să observe copilul cu probleme emoționale și să fie creativ pentru a face învățarea mai interesantă. Sunt utile diverse jocuri în care copilul trebuie să ghicească, să scrie, să deseneze, să picteze, să gândească sau să exploreze. Cu toate acestea, profesorii pot alege unele jocuri pentru a sprijini copiii cu probleme emoționale.

În acest link: 21 de moduri simple de integrare a învățării social-emoționale de-a lungul zilei. Există câteva idei simple de activități pentru profesori pentru a ajuta copiii să se integreze. Când un copil începe ciclul preșcolar sau școlar pentru prima dată, există o perioadă de adaptare care se face treptat pentru a-l pune pe copil în largul său în noul său mediu. La început, părinții stau la școala cu copilul o jumătate de zi sau câteva ore. Timpul depinde de cum se simte copilul și dacă se simte în siguranță fără părinți.

2.3.4. Tehnici pentru educația activă

Nu există reguli speciale privind educația activă. Totul depinde de copil. Ei decid dacă profesorul desfășoară o activitate sau nu. În primul rând, profesorul îl poate duce pe copil la catedră, permițându-i copilului să se concentreze mai mult. Dacă nu îl ajută, profesorul îl întreabă pe copil ce vrea să facă. Dacă nu este interesat de activitate, ei o găsesc împreună. Profesorii pot folosi muzică relaxantă pentru a obține concentrarea copilului. Dacă unii copii sunt distrași, o muzică relaxantă îi poate ajuta pe copii să rămână concentrați pe ceea ce fac. Dacă toți copiii încep să fie distrași, profesorii pot sugera să facă o pauză și să mănânce o gustare.

- Se folosește un cronometru digital și o sticlă de nisip pentru a număra minutele în care copilul trebuie să stea liniștit în clasă și să asculte profesorul.

2.3.5. Programe pentru familii cu copii cu probleme emoționale

Diferite programe sunt disponibile pentru familiile cu copii cu probleme emoționale. Comunitățile pot oferi întâlniri organizate. În Lund, de exemplu, municipalitatea oferă gratuit familiilor care au nevoie de:

Cope: Un curs pentru învățarea diferitelor strategii pentru a realiza o interacțiune mai bună cu copilul lor. Există două grupuri: 3-12 ani și 13-18 ani. Există întâlniri structurate care se bazează pe secvențe de film. Este un program destinat părinților. Trebuie să facă temele pe baza propriului copil. Există 10 întâlniri de 2 ore.

Komet: O îndrumare pentru părinții care doresc să reducă conflictele acasă și care doresc să aibă o relație mai bună cu copiii lor. Există întâlniri organizate, iar părinții trebuie să facă câteva exerciții pentru a încerca acasă între întâlniri. Este un program destinat părinților cu copii cu vârste între 1 și 3 ani. Există 11 întâlniri de 2,5 ore / săptămână.

TAKK: Logopedul poate oferi 3 zile de pregătire prin această metodă de comunicare pentru a ajuta părinții să comunice cu copiii lor cu probleme de limbaj.

Centrul de criză pentru copii și tineri: Întâlniri rezervate exclusiv copiilor cu părinți divorțați unde pot vorbi despre sentimentele și experiențele lor și pentru a înțelege că nu sunt singuri.

Concluzii:

Sistemul școlar suedez încurajează oferirea unui cadru ideal pentru educația copilului, în special prin furnizarea de școli gratuite, cantină, cărți și transport la școală pentru copii. Datorită acestui sistem, copiii au aceeași egalitate pentru a primi o educație de calitate. Prin urmare, evitarea problemelor emoționale inițiale. Suedia are peste 900.000 de cetățeni străini care trăiesc aici, amestecând culturi, limbi și tradiții. Astfel, există un număr semnificativ de școli internaționale în țară, în special în marile orașe precum Stockholm, Goteborg, Malmo, Lund și Helsingborg, iar profesorii emigranți sunt o parte crucială a succesului școlilor internaționale. Mulți dintre copiii acestor familii, dintre care cel puțin un părinte nu este din Suedia, practică acasă o altă limbă și cultură. Profesorii migranți sunt extrem de benefici. Un profesor emigrant îi poate ajuta considerabil pe acești copii să se integreze în mediul școlar, ajutându-i să comunice și oferindu-le un mediu mai familiar și, prin urmare, mai sigur, să-l ajute pe copil să câștige încredere în sine și în oamenii din jurul său, să-l ajute să înflorească și prevină toate tipurile de probleme emoționale.

METODE FOLOSITE DE PERSONALUL CARE EDUCĂ ADULȚII EMIGRANȚI CARE ÎNGRIJESC COPII PREȘCOLARI ȘI DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE

Autor: Charlotte Meletli, Mobilizing Expertise AB , Suedia

Următoarele paragrafe sunt axate pe Suedia. Cu toate acestea, unele cercetări sunt interesante de știut din alte țări din Europa, ca exemplu în Irlanda, capitolul 5.

Pe baza interviurilor cu profesorii și a cercetărilor de pe Google, nu există metode sau instruiri diferite între profesorii migranți față de profesorii suedezi care au grijă de copiii preșcolari și de școală primară cu probleme emoționale. Dacă profesorii emigranți doresc să lucreze ca profesor permanent sau în ciclul preșcolar în Suedia, trebuie să obțină o certificare suedeză.

Cu toate acestea, există câteva excepții. Profesorii migranți pot lucra fără certificare maxim un an. Condițiile sunt să aiba o educație adecvată și o bună competență în limba suedeză și este valabil doar dacă nu există niciun profesor certificat sau profesor preșcolar care să fie angajat. Suedia este lipsită de profesori și profesori preșcolari, iar profesori migranți a căror diplomă nu este validată sau în curs de obținere a certificării găsesc de multe ori un loc de muncă ca asistent. Au un salariu mai mic, nu au aceeași responsabilitate (de exemplu, nu pot avea o întâlnire cu părinții sau participă mai puțin la ședința echipei).

În teorie, profesorii fără certificare suedeză nu pot obține un profesor permanent, iar modul logic ar dori ca cel puțin un profesor atestat să conducă grupul cu profesori necertificați. Cu toate acestea, realitatea poate fi cu totul alta. În unele școli, unii profesori suedezi fără certificate au obținut o poziție permanentă. De asemenea, unii profesori nu au nevoie de certificare ca profesori de limbă maternă, profesori care predă în engleză în alte materii, în afară de limbă și profesori de discipline profesionale.

În cazul în care Agenția Națională Suedeză pentru Educație respinge cererea, deoarece lipsește diploma de învățământ calificată pentru profesori care predau la preșcolari, profesorii migranți pot solicita instruirea la universitate sau colegiu, care oferă pregătire pentru profesori sau preșcolari. De asemenea, pot evalua calificările anterioare pentru care se poate acorda credit.

Programul de formare a profesorilor din Suedia nu include cursuri speciale pentru copii cu probleme emoționale. În capitolele următoare vom prezenta câteva procese în Suedia, dar și în Europa privind integrarea profesorilor migranți în sistemul școlar. Unele dintre aceste programe trebuie ajustate. Cu toate acestea, este un început bun pentru a ajuta profesorii migranți să lucreze în domeniul lor în noua lor țară.

1. 2 FAST TRACKING “PROFESORII NOU-VENITI SUNT NOII ANGAJATI”

Urmărirea rapidă este un program suedez destinat profesorilor cu un nivel de calificare din altă țară. În Suedia, există o penurie națională de profesori și profesori pentru ciclul preșcolar. În același timp, mulți imigranți și refugiați sosiți în Suedia sunt cadre didactice.

Ideea de instruire rapidă pentru profesori și educatori este de a oferi profesorilor nou-sosiți posibilitatea de a relua predarea cât mai curând posibil, prin experiență de muncă și angajare. Profesorii migranți cu o calificare de cadru didactic pot începe să studieze chiar înainte

de a obține un permis de ședere permanentă. Programul se desfășoară timp de 26 de săptămâni, iar cursurile includ teorie, studii de limba suedeză la universitate și un plasament de internship la o școală sau o preșcolăritate. În unele universități, multi dintre nou-veniți cu pregătire pentru profesori sau educatori sunt vorbitoare de arabă și, prin urmare, cursul va fi parțial în arabă. În timpul pregătirii, ei se vor concentra pe predare și învățare, activitățile profesorilor și modul în care ciclurile școlare și preșcolare suedeze sunt gestionate și organizate. Acest program este disponibil în șase universități din Suedia, din Göteborg, Malmö, Linköping, Stockholm, Umeå și Örebro. Aceleași universități oferă în prezent pregătire suplimentară pentru profesorii străini, cunoscută sub numele de ULV (utländska lärarens vidareutbildning), care este un program mai lung care duce la o diplomă de predare suedeză. Dacă profesorii migranți sunt interesați să se alăture acestui program, ei trebuie să contacteze serviciile publice de angajare din Suedia.

Această inițiativă poate contribui la o integrare economică și socială rapidă și de succes a profesorilor migranți nou-veniți, prin formare educațională și profesională.

Cu toate acestea, s-au observat unele imperfecțiuni ale programului Fast Track: din păcate, doar un număr limitat a reușit să intre în a treia fază a programului Fast Track. De asemenea, există câteva dificultăți de colaborare între autoritățile publice care îl pun pe profesorul nou-venit într-o situație dificilă, ceea ce duce la frustrare și lipsă de speranță etc.). În ciuda imperfecțiunilor programului Fast Track, rămâne consensul privind nevoile și obiectivele dintre părțile care au negociat inițial pista rapidă. Procedura accelerată ar trebui modificată pentru ca profesorii nou-sosiți să poată gestiona în timp un sistem robust, inteligibil și durabil. Toți profesorii nou-sosiți ar trebui să aibă condiții bune pentru a continua să-și practice profesia în noua lor țară.

3. FORMARE SCURTĂ INDIVIDUALĂ ȘI COLECTIVĂ

3.1. Pregătirea în afara școlii

Școlile oferă profesorilor și asistenților posibilitatea și câteodată obligația de a participa la antrenamente scurte individuale sau colective. Acest lucru este furnizat adesea de organizații private sau agenții de formare.

Profesorii pot căuta singuri anumite tipuri de pregătire (de exemplu, despre o scurtă pregătire la copiii cu probleme emoționale). Aceștia îl pot prezenta dirigintelui care decide dacă școala poate finanța pregătirea. Dacă este vorba de o pregătire individuală, profesorul împărtășește ceea ce a învățat în timpul antrenamentului cu echipa când a revenit la școală. Câteodată șeful îi obligă pe profesori să participe la instruire, dacă consideră că este necesar. De cele mai multe ori, aceștia își desfășoară pregătirea în timpul de lucru, motiv pentru care nu este întotdeauna posibil de realizat, deoarece ar putea fi dificil să înlocuiască profesorii. Cu toate acestea, școala se poate închide o zi, anunțând părinții în avans.

3.2. Instruirea în școală

În școală, profesorii își împărtășesc experiențele și aceasta este principala modalitate de a învăța unul de la celălalt. Unele școli se întâlnesc o dată pe săptămână pentru a discuta despre dificultăți și progresul unor copii. Discută și se ajută reciproc să găsească cea mai bună modalitate de a sprijini copiii cu probleme emoționale. Când un profesor de educație specială este prezent la școală, profesorii îi solicită orice sfat sau solicită să vină în clasă pentru a observa

copilul. Profesorii migranți își pot împărtăși, de asemenea, experiențele și cunoștințele referitoare la originea țării. Este satisfăcător să înveți metode din diferite țări. De asemenea, uneori este o cauză mai dificilă, așa cum este explicat în capitolele anterioare:

„Locul profesorilor migranți care au grijă de copiii din școlile preșcolare și primare cu probleme emoționale”, viziunea copilului poate fi diferită de cultura profesorului. Și unele metode nu pot fi aplicabile în Suedia.

4. COOPERAREA ÎNTRE AGENȚII ÎN SUEZIA

În Suedia, serviciile sociale ale autorității locale au responsabilitățile principale de a stabili și de a susține cooperarea între agențiile de lucru în ceea ce privește copiii cu risc. Personalul școlar și preșcolar nu are nicio pregătire obligatorie pentru protecția copilului, iar în programele de educație a profesorilor, cursurile pe aceste probleme sunt adesea opționale. Cu toate acestea, personalul suedez este mandatat să raporteze serviciilor sociale orice descriere care ar putea fi expusă unui copil. De asemenea, în Suedia a existat un interes crescut pentru cooperarea inter-agenții și multi-profesionale pentru a îmbunătăți calitatea muncii cu copiii vulnerabili. Ca parte a muncii preventive, au fost înființate centre familiale multi-profesionale, unde se combină asistența medicală și cea socială. Aceste facilități au stabilit legături cu profesioniștii din domeniul sănătății și psihiatriei copiilor și tineretului, iar școlile sunt, de asemenea, invitate atunci când sunt considerate relevante. Găsim ca instituție parteneră, de exemplu, BVC (barnavårdscentralen), care este centrul medical pentru copii și care urmează copii între 0 și 6 ani sau BUP (Barn och ungdomspsykiatri), care este echivalentul spitalului psihiatric din Suedia este un institut care poate ajuta familiile cu copii cu probleme emoționale.

5. PROGRAMUL PROFESORILOR MIGRANȚI DIN IRLANDA

5.1. Care este proiectul profesorilor migranți?

Proiectul profesorilor migranți a fost înființat de Institutul de Educație Marino cu sprijinul finanțării naționale pentru integrare din partea Departamentului de Justiție și Egalitate în 2017, în Irlanda.

Acest proiect își propune să crească participarea profesorilor migranți în sectoarele irlandeze de învățământ primar și post-primar. Profesorii care au calificări străine pot primi unele sfaturi, informații și instruire pentru a-i ajuta să își continue profesia în școlile primare și postliceale irlandeze. Proiectul profesorilor migranți lucrează și cu profesorii migranți pentru a-i sprijini prin procedurile de înregistrare și căutare de locuri de muncă.

„*A fi profesor în Irlanda*” este un program de tranziție care este destinat școlilor primare migratoare și profesorilor de școli postliceale care acum locuiesc în Irlanda. Acest program oferă cunoștințe suplimentare, abilități și încredere pentru a îmbunătăți „creșterea profesională” a acestor profesori și pentru a-i ajuta să-și crească șansa de a obține un loc de muncă în școlile din Irlanda. Prin prelegerile, atelierile, experiențele online și școlare, participanții descoperă

contextul școlar și culturile școlare, curriculum-ul, evaluarea și pedagogia, astfel rolul profesorului în context irlandez și modul de dezvoltare a carierei de profesor în Irlanda.

6. Învățarea socială și emoțională (SEL)

6.1. Ce este SEL?

Învățarea socială și emoțională este un set de tehnici educaționale care îi învață pe elevi autocontrolul, competențele sociale, empatia, motivația și conștientizarea de sine și a dat rezultate promițătoare în SUA. Omul de știință decide să creeze un program SEL și descoperă că inteligența emoțională poate fi predată la fel ca orice subiect academic. Cercetările arată că, prin furnizarea de programe SEL consistente, intenționate și robuste, studenții pot beneficia în mai multe moduri, deoarece poate promova succesul academic și comportamentul academic pozitiv al copilului, educe probleme de conduită, dependență și suferință emoțională.

SEL cultivă în mod intenționat un mediu de învățare participativ și echitabil și practici bazate pe dovezi care implică activ toți elevii în creșterea lor socială, emoțională și academică. Această abordare infuzează SEL în fiecare parte din viața de zi cu zi a elevilor, în toate momentele zilei de școală și când sunt în casele și comunitățile lor.

6.2. De ce integrează programul SEL în școală

Sănătatea mentală este o problemă majoră la nivel mondial. Depresie, comportament agresiv, sentiment de scădere și consum de alcool și droguri. Școala este o arenă pentru intervenția în sănătate. Este locul în care elevii descoperă esențialul interacțiunilor sociale, provocărilor și oportunităților lor de creștere personală. De asemenea, își petrec mai mult timp la școală. SEL este frecventă în școlile preșcolare și primare atât în Europa cât și în America de Nord.

Programele de învățare socio-emoțională și ceea ce este etichetat educație terapeutică au crescut dramatic în prima decadă a mileniului. În Suedia, școlile adesea justifică utilizarea acestor programe ca o modalitate de organizare a educației lor bazate pe valoare, care este, ca un mod de a realiza ambițiile democratice exprimate în documentele de politică educațională, cum ar fi programa națională.

Programul Social and Emotional Training (SET) este o tehnică similară folosită în Suedia ca studiu cvasi-experimental, cu două școli de intervenție și două de control pe parcursul a cinci ani. În ceea ce privește promovarea, impactul programului asupra sănătății mintale a fost, în general, favorabil, în special prin promovarea unor aspecte ale imaginii de sine, inclusiv bunăstarea și împiedicarea agresivității, consumului de alcool, intimidării și căutării atenției. Cu toate acestea, nu au observat nicio diferență în ceea ce privește abilitățile sociale. Se pare că SET are potențialul de a funcționa eficient ca o intervenție de promovare a sănătății în perioada școlară. Impactul său principal poate fi mai degrabă acela de a reduce deteriorarea unor aspecte ale sănătății mintale care este frecventă în perioada adolescenței.

6.3. Cum poate metoda SEL să ajute profesorii migranți?

Copiii au nevoie de abilități sociale și emoționale pentru a naviga în lumea din jurul lor. Profesorii pot ajuta copiii să înceapă sănătos prin încorporarea activităților de învățare socială și emoțională în clasă. De asemenea, așa cum se menționează în articolul „Profesor migrant care

îngrijește copiii preșcolari și din școlile primare cu probleme emoționale”, profesorii migranți sunt considerați beneficii pentru a ajuta copiii migranți, pentru a-i ajuta să se integreze la școală. Acești copii sunt mai predispuși să dezvolte probleme emoționale (retragerea în sine, lipsa de încredere în sine etc.) prin simțirea excluderii, deoarece nu vorbesc aceeași limbă maternă și / sau au o cultură diferită care poate provoca complicații în dezvoltarea lor . Profesorii migranți joacă un rol important în ajutorarea acestor copii la școală. Utilizarea tehnicilor SEL cu acești copii poate fi un instrument eficient.

7. EXEMPLU DE ACTIVITATE DE ÎNVĂȚARE SOCIALĂ ȘI EMOȚIONALĂ (SEL)

7.1. Predarea empatiei prin incluziunea clasei - Crearea așteptărilor clasei cu un contract

Obiectivul acestei activități: Această activitate provine dintr-o postare pe blog a unei profesoare de școală primară, Elyse Rycroft. Aceasta împărtășește sfaturi pentru profesori, strategii de management, idei de lecție și multe altele. A experimentat făcând propriile resurse didactice și acum își împarte creativitatea cu alți profesori. Această activitate este o activitate de învățare socială și emoțională. Cu procesul în mai multe etape, îi ajută pe copii să identifice ceea ce este important într-o sală de clasă și să își asume responsabilitatea pentru menținerea acestui lucru. La începutul fiecărui an este construit un contract de clasă cu colaborarea și ideile tuturor copiilor. Este o alternativă plăcută la regulile tradiționale de clasă. Contractul în clasă este un instrument care devine destul de puternic și puternic pentru copii.

Pasul 1: Purtați conversații cu copiii și le citiți-le cărți

La începutul anului, profesorul are o conversație zilnică despre subiecte sociale ca respect, comunitate, responsabilitate, muncă în echipă, etc. Apoi, profesorul le pune copiilor întrebări și le oferă mai multe scenarii pentru a discuta și răspunde. Această metodă încurajează gândirea critică și împărtășirea punctelor de vedere. Profesorul conduce ședințe de clasă în fiecare săptămână în care copiii sunt încurajați să-și împărtășească deschis sentimente, recunoștință, să rezolve probleme și să ofere complimente. Profesorul alege și citește zilnic cărți care ilustrează modul în care copiii se confruntă cu diferite emoții și probleme. Toți împreună vorbesc despre povești și copiii, își împărtășesc conexiunile. Această metodă este perfectă pentru predarea abilităților și pentru a avea acele conversații importante.

Pasul 2: Creați o diagramă de ancorare

Profesorul și copiii se adună ca o clasă pentru a crea împreună o diagramă de ancorare. Profesorul a pregătit deja graficul cu titlul „O sală de clasă mare” sau „O clasă pașnică” și o „Y” se formează sub aceasta pentru a crea trei zone separate cu scopul de a adăuga ideile copiilor. Profesorul le cere copiilor să gândească și să răspundă la întrebări sincere. Profesorul le cere copiilor să se gândească la cum arată o „Mare sală de clasă”. Ce văd când se uită în jur în sala de clasă și la copii? Profesorul adaugă acele idei în graficul de ancoră. Dacă profesorul se simte ca o idee importantă nu a fost menționată, profesorul poate da indicii sau pune întrebări până când cineva o menționează. Unele dintre aceste idei ar putea include copii fericiți, muncind din greu, distractiv, învățând, ajutând, etc. Apoi, profesorul îi întreabă pe copii cum sună o „Mare

sală de clasă”. Ce aud ei în ceea ce privește zgomotul și ce spun oamenii? Profesorul adaugă la o altă secțiune ideile copiilor. Unele dintre aceste idei includ muncă liniștită, maniere, râs, întrebări, cuvinte amabile, etc. În cele din urmă, profesorul îi întreabă pe copii cum se simte „Mare sală de clasă”. Ce fel de sentiment au ei în interior când sunt la școală și cum îi fac oamenii să se simtă? Această parte este o practică bună pentru a ajuta copiii să identifice diferite emoții. Unele dintre aceste idei ar putea include fericit, deschis, primitiv, respectuos, etc.

Pasul 3: Examinați graficul și alegeți 3 idei

Profesorul citește din nou graficul cu copiii. Iar profesorul îi întreabă dacă cineva are nevoie de ceva explicat sau dacă există întrebări. Copiii ajung să își aleagă cele trei idei preferate. Ei aleg o idee dintre cele trei secțiuni și adaugă un autocolant pentru a marca acel loc. Copiii se aliniază și vin la grafic cu autocolantele lor. Profesorul le cere să spună ce idei cred că sunt cele mai importante, iar profesorul îi ajută, dacă este nevoie, să găsească acele idei pe grafic. După ce au fost adăugate toate autocolantele, profesorul și copiii numără și scriu numărul de autocolante lângă fiecare idee „mare”. Aceste idei „mari” devin elementele principale ale contractului de clasă.

Pasul 4: Scrieți, semnați și revizuiți contractul

Profesorul scrie contractul de clasă care include cele mai importante lucruri hotărâte. Fiecare copil își poate pune numele sau ștampila o amprentă pe contractul final pentru a arăta că este de acord. Profesorul postează contractul de clasă undeva vizibil și revizuieste cu clasa deseori, chiar și în fiecare zi. Prin dezvoltarea unui contract de clasă cu copiii, profesorul îi anunță că sunt membri importanți ai comunității clasei și că ideile lor contează. Acest contract este un simbol al muncii în echipă, al cooperării și al respectului. Le permite copiilor să le cunoască și le reamintește ce rol au ca indivizi. Este un lucru puternic!

7.2. Predarea prieteniei prin jocul „Asemănări de prietenie”

Obiectivul acestei activități:

Această activitate este perfectă pentru a fi utilizată cu copiii migranți care trebuie să se simtă mai încrezători și mai integrați în clasă. Este o metodă bună de a arăta tuturor copiilor că pot avea o cultură sau limbă diferită, dar au și multe asemănări.

Cum să joci acest joc? :

Copiii se întorc anunțând un fapt despre ei înșiși (îmi plac bomboanele, am o soră mare, etc ...). Când cineva anunță un fapt similar, copiii din cameră sar în sus și spun „- Și eu!”, Dacă acest lucru se aplică lor.

Acest joc ar trebui să-i ajute pe copii să înceapă să observe cum alții sunt similari cu ei, ajutându-i să se conecteze și să dezvolte relații de prietenie mai profunde cu cei din jurul lor.

7.3. Predarea comunicării non-verbale cu SEL: Charades

Obiectivul acestui joc:

Comunicarea non-verbală îi învață pe copiii cum este posibil să comunice cu corpul și expresiile faciale. Acest joc îi va ajuta să dezvolte abilități de comunicare non-verbală, dar și să lucreze în echipe pentru a atinge un obiectiv.

Este un joc satisfactor pentru profesorii care îngrijesc copiii migranți. Pentru copiii care au dificultăți în a vorbi, este posibil să-i ajute să comunice cu alți copii cu ușurință și să-i învețe că comunicarea nu este doar cu cuvinte. Corpul joacă un rol major în modul de comunicare. Cum să joci acest joc? În timpul acestui joc, o persoană trebuie să interpreteze o frază sau o imagine (dacă sunt copiii care nu știu să citească). Nu au voie să vorbească. Ei pot folosi doar corpul lor pentru a comunica. Ceilalți copii din echipa lor trebuie să încerce să ghicească care este acea frază / imagine.

Concluzie:

Cercetările arată că nu există o pregătire specifică pentru profesorii migranți care îngrijesc copiii cu probleme emoționale. De asemenea, nu există conținut pe această temă predat în formarea profesorilor în Suedia. Cu toate acestea, în mai multe moduri, profesorii au acces la suporturi pentru a-i ajuta cel mai bine în însoțirea de predare a copiilor cu probleme emoționale. Programe precum „Transformarea rapidă a profesorului nou-sosit în profesor nou angajat” în Suedia și „A fi profesor” în Irlanda sunt cursuri de pregătire pentru a aduce cunoștințele necesare despre sistemul școlar profesorilor migranți din țara lor gazdă și, astfel, să faciliteze accesul lor pe piața muncii în educație.

Învățarea socială și emoțională este utilizată din ce în ce mai mult la nivel mondial de către profesori și familii pentru a preveni comportamentele și tulburările emoționale și sociale ale copiilor. De asemenea, este folosit pentru copii cu probleme emoționale pentru a-i ajuta să-și înțeleagă și să-și gestioneze emoțiile. Această metodă poate fi folosită de profesorii migranți care îngrijesc copiii preșcolari și școlile primare, în special copiii migranți, care pot dezvolta probleme emoționale sau cu probleme emoționale și, astfel, îi pot ajuta în dezvoltarea și bunăstarea lor.

Pe de altă parte, profesorii au dreptul să participe la cursuri de formare scurtă finanțate de unitatea lor de învățământ pe subiectele pe care le aleg sau pe care unitatea le alege, în funcție de nevoi.

Schimbul dintre profesori este unul dintre cele mai utilizate mijloace pentru dezvoltarea acestor cunoștințe. Profesorii migranți pot învăța de la alți profesori din echipa lor. Uneori, atunci când cadrul permite, profesorul migrant poate schimba și aceste metode pe care le-a folosit în țara sa de origine cu restul echipei de predare. În cele din urmă, este probabil ca mulți profesori migranți și non-migranți să se instruiască singuri în funcție de situațiile pe care le întâlnesc cu elevii lor. Ei consultă forumuri, bloguri, articole online sau cărți pentru a căuta informații.

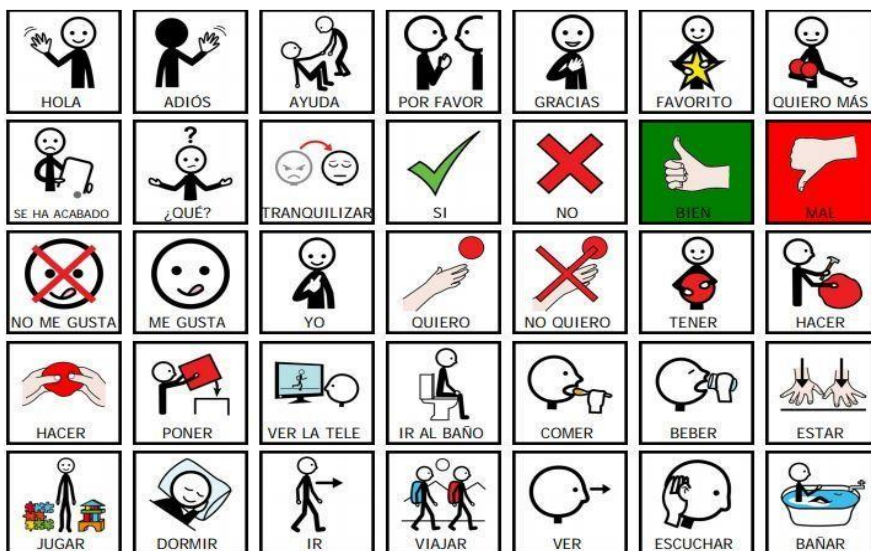
RESURSE PENTRU ADULȚII CARE AU GRIJĂ DE COPIII PREȘCOLARI ȘI COPIII CU PROBLEME EMOTIONALE ȘI CU HANDICAP

Autor: Antonio Paolo Miccoli, Teresa Moleon Linares, AGIFODENT , Spania

Introducere

Știm cât de important este să avem capacitatea și instrumentele necesare pentru a cerceta emoțiile copiilor în vederea dezvoltării lor personale și emoționale favorabile. În cazul nostru, care lucrăm cu diferitele emoții ale copiilor care au probleme emoționale și dizabilități, este un loc de muncă fundamental pe care adulții ar trebui să îl dezvolte, fie că sunt părinți, îngrijitori sau profesioniști. Cu aceste activități și jocuri vă putem ajuta să vă dezvoltați fiecare dintre abilitățile emoționale de bază. Cel mai bun dintre toate, o vom face într-un mod simplu, distractiv și motivant, astfel încât orice copil, indiferent de handicapul lui să poată participa activ, deoarece aceste activități și resurse se bazează pe doi piloni de bază în copilărie:

- Jocul, care este mecanismul conceput de natura însăși pentru a împinge copilul să învețe (cu dificultate mai mare sau mai mică), precum și un mijloc de a practica deprinderi și abilități (și, astfel, să fie în măsură să le învețe într-un mod eficient).
- Și poveștile, ale căror întâmplări oferă copiilor un cadru de formare emoțională ca nimeni altul, deoarece cititorul poate trăi experiențe emoționale foarte diferite, dar de la o distanță sigură care îi permite să se simtă în siguranță. Este incontestabilă ideea conform căreia cărțile permit introspecția, auto-conștientizarea și auto-cunoașterea. În plus, este întotdeauna mai ușor să vorbești despre ceea ce se întâmplă cu alții, decât să vorbești despre ceea ce se întâmplă cu sine. Există multe povești care urmăresc experiențele copiilor sau adulților cu handicap, ele fiind interesante pentru ei deoarece pot vedea situația lor ca pe una normală.

Pictogramas: ADOXAC (<http://www.adoxac.org/>) Integrados del usuario. Copyright no difusible. Creado con Picto-Selector (<http://www.PictoSelector.es>)

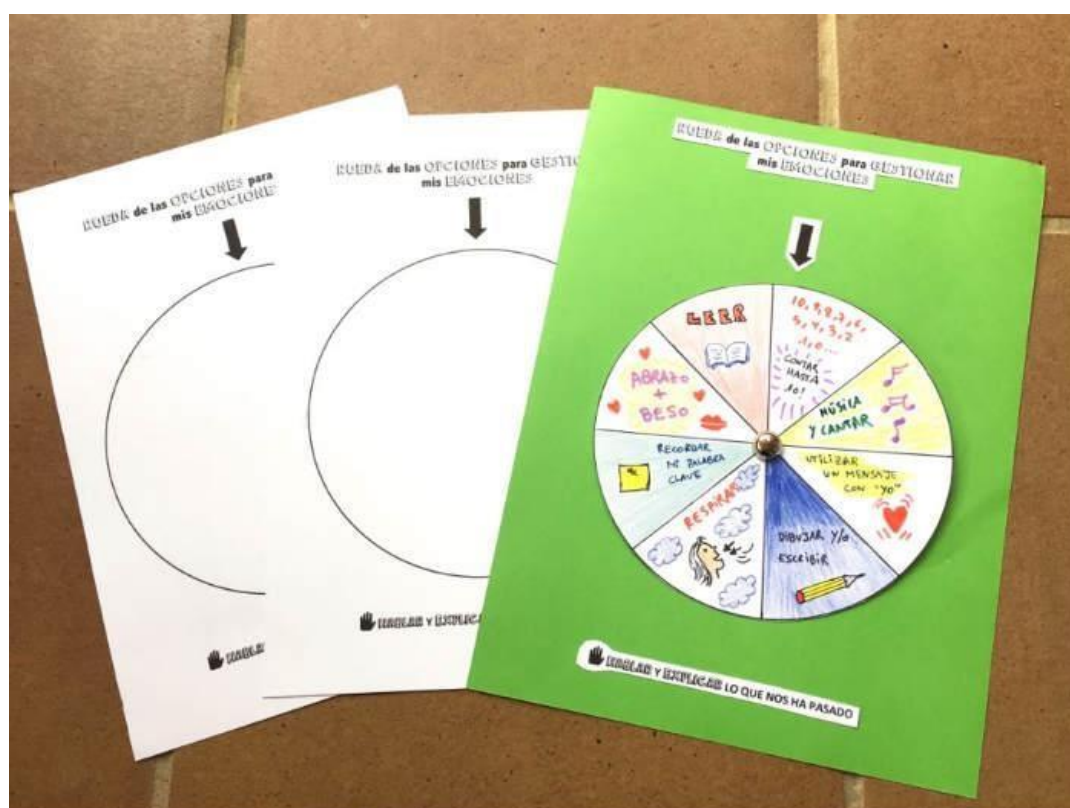
La toate acestea trebuie să adăugăm interacțiunea noastră respectuoasă și iubitoare. Noi suntem exemplul lui, oglinda în care se uită. De aceea, este important să începeți cu noi înșine și să lucrăm cu emoțiile și abilitățile noastre (sociale, personale și emoționale) și apoi să fim în măsură să ajutăm copiii să lucreze cu emoțiile lor.

Nu trebuie să uităm două ingrediente fundamentale pentru a lucra cu acești copii: răbdare și empatie. Probabil că trebuie să repetăm explicațiile sau activitatea în sine de mai multe ori. În

plus, punerea în locul lor pentru a înțelege mai bine emoțiile pe care le simt este esențială pentru aceste activități pentru a fi de ajutor. În timp ce munca poate fi mai grea din cauza profilului fiecărui copil, rezultatele sunt mult mai satisfăcătoare. În funcție de tipul de handicap suferit de copiii cu care lucrăm, va trebui să pregătim tot materialul (imprimare, tăiere, culoare, pastă ...) sau putem face aceste sarcini împreună, încercând să le oferim o importanță maximă. O resursă de bază pentru lucrul cu copiii cu probleme emoționale și dizabilități este "pictograma". Pictogramele constituie o resursă capabilă să se adapteze la diferitele scopuri de comunicare în predarea care are loc în contexte diverse. În special pentru elevii cu nevoi educaționale speciale și deficiențe de vorbire, acestea sunt un sprijin esențial care facilitează înțelegerea "lunii lor" și a mesajelor mediului în care trăiesc.

Exemplu de pictograme de salutări, acțiuni și expresii de bază

<https://aulabierta.arasaac.org/>

Web Club Peques Lectores

Resurse pentru adulții care lucrează cu copiii cu probleme emoționale și dizabilități

A. Activități de învățare a gestionării emoțiilor

1. Roata de opțiuni disciplinare pozitive.

Acesta este un instrument excelent pentru disciplinarea pozitivă care îi ajută pe copii să-și amintească opțiunile de canalizare a emoțiilor neplăcute, cum ar fi neliniștea, nervozitatea, furia sau frustrarea. Mulți copii cu handicap simt aceste tipuri de emoții pentru a avea o viață mai "complicată" decât majoritatea, și dacă este lăsată netratată poate duce la traume mai dificile.

Noi ar trebui să stăm pur și simplu cu copilul la un moment dat, când este relaxat și receptiv și să îl punem să alcătuiască o listă de lucruri pe care le-ar putea face atunci când el devine supărat

în loc să țipe și să lovească. Este important să lăsăm copilul să participe activ și să încercăm să îl însoțim fără să-i oferim soluții.

Apoi, vom imprima cercul și vom alege între 4 și 8 opțiuni și vom împărți cercul în cât mai multe porțiuni în funcție de ideile pe care le-am ales. Apoi le vom desena și / sau scrie în porțiuni și vom asambla roata ca în fotografie. Când copilul se simte copleșit și pe cale să explodeze, el se poate întoarce la roata lui pentru a alege o modalitate de a gestiona această emoție și să pună în practică variant din cerc.

2. Desen emoții.

O resursă fantastică pentru reglarea și atenuarea emoțiilor puternice, uneori derivate din situația specială a copiilor cu dizabilități, este de a le desena în timp ce le experimentăm. Asta ajută la reconectarea creierului emoțional cu creierul rațional. Pe lângă oprire, ne schimbăm activitatea și ne evacuăm emoția într-un mod sănătos și sigur pentru toată lumea.

Ar trebui să punem doar o barcă colorată, un caiet sau o grămadă de hârtii într-un loc accesibil copiilor. Vă spunem în avans că puteți merge pentru a atrage emoția atunci când aveți nevoie de ea.

<http://www.elsa-support.co.uk/make-a-face-activities/>

Aceștia pot mâzgăli sau face desene mai relaxate. Ei pot rupe, de asemenea, pot îndoi sau rupe desenul o dată terminat. De asemenea, ei pot face mai mult de unul în cazul în care au nevoie de asta. În cele din urmă, îl puteți ruga să vă explice de ce crede că făcut un desen sau altul, în funcție de sentiment.

În cele din urmă, vă putem ajuta să le conectați cu expresiile faciale asociate cu fiecare emoție, cum ar fi cele din imagine:

3. Ambarcațiune de comunicații.

Aceasta este o resursă foarte puternică pentru toată lumea de a-și exprima propriile emoții, pentru a verbaliza în fața altora lucrurile care le plac (și cele care nu) și pentru a empatiza cu restul membrilor familiei sau colegiilor de clasă. Este, de asemenea, o bună oportunitate de a realiza că lucrurile care ne plac (sau nu), de asemenea, care le plac sau nu prietenilor, familiei, colegilor ... sunt mai mult lucruri care ne unesc decât cele care ne diferențiază.

De asemenea, ajută la crearea unor legături emoționale și emoții puternice, promovează comunicarea și dialogul respectuos și consolidează stima de sine a tuturor participanților, atât de importantă la copiii cu probleme emoționale cât și la cei cu dizabilități.

Este la fel de simplu având o barcă și hârtii pentru a scrie acele lucruri pe care alții le-au făcut pentru noi și care ne-au făcut să ne simțim bine, folosind fraza: "Mi-a plăcut când ...".

Web Club Peques Lectores

Apoi ne întâlnim o dată pe săptămână, deschidem barca, citim propozițiile și încercăm să aflăm persoanele implicate. Apoi îi lășăm să discute ce s-a întâmplat și cum s-au simțit, oferindu-le spațiu să se exprime liber și să simtă că ne pasă de lucrurile care li se întâmplă și de sentimentele pe care le experimentează de la o zi la alta.

4. Activitatea de auto-cunoaștere.

În această activitate vom invita copiii să-și scrie numele cu litere mari și cu majuscule. Apoi, ei trebuie să ia fiecare bilet și să caute o virtute sau o calitate pozitivă pe care o posedă persoana care se regăsește pe hârtie, toate acestea începând cu literele care îi compun numele. Ei vor scrie pe foaie și apoi vor arăta și restul copiilor și adulților

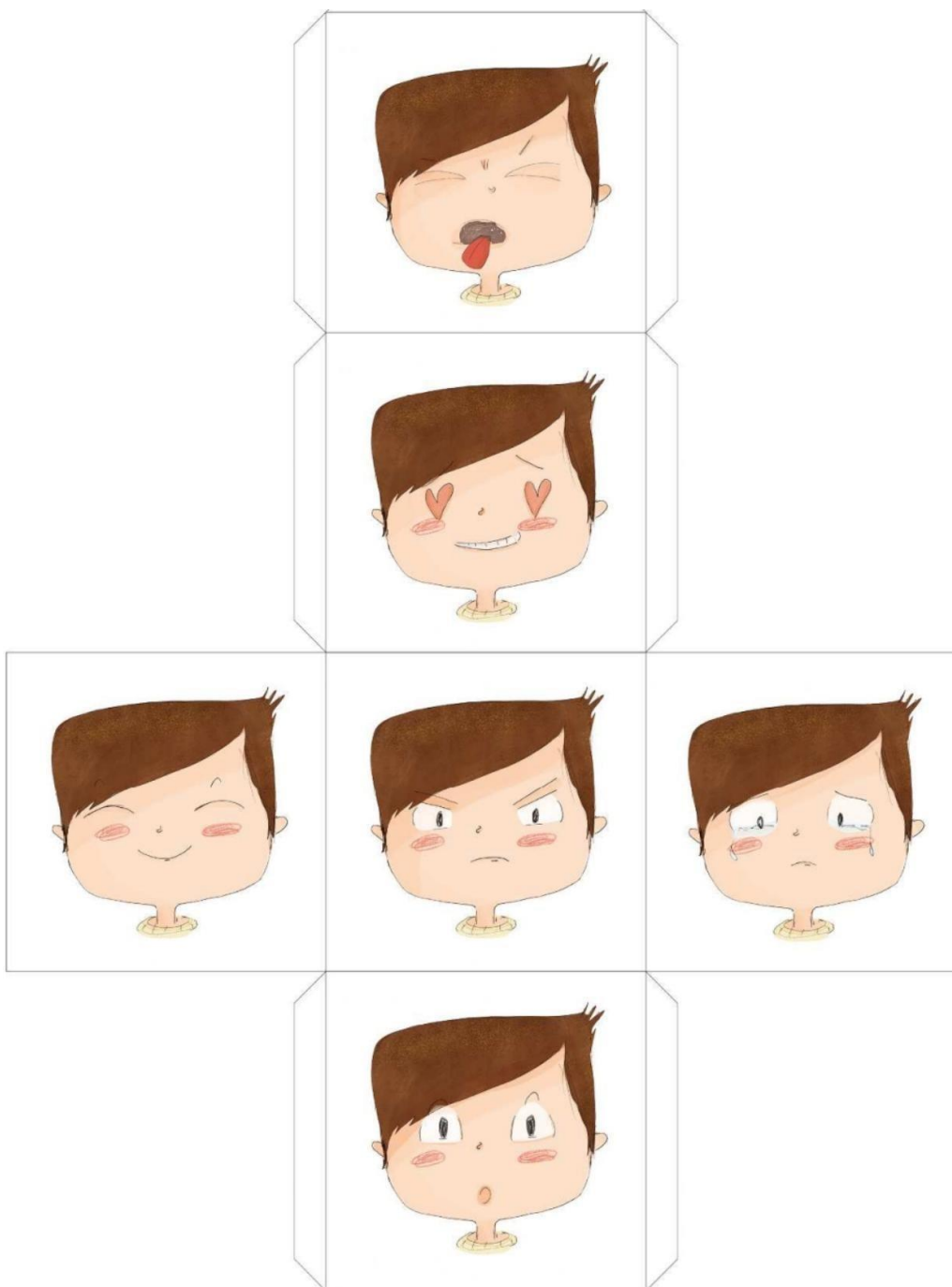
Web Club Peques Lectores

Această activitate este fantastică pentru a promova auto-cunoaștere, dar, de asemenea, pentru a-i ajuta să-și îmbunătățească idea lor de auto-concept (cum sunt, cum arăt), de la care o

construiește stima de sine, pentru că în cazul în care conceptul meu de sine este scăzut, nu voi fi niciodată în măsură să am o stimă de sine mare, aspect atât de necesar pentru copiii cu nevoi speciale.

B. Jocuri pentru a învăța să gestioneze emoțiile

1. Emoția moare.

Prima resursă este importantă pentru a începe să lucrezi cu copiii mici, care au probleme emoționale de orice fel. Este un mod foarte simplu de a exprima emoția pe care copilul o poate simți în fiecare moment.

Putem evidenția trei beneficii ale acestei resurse:

- Nu necesită exprimare orală sau scrisă, care facilitează comunicarea dintre copil și adult.

Poziția zarurilor se poate schimba în același timp cu emoțiile copilului. • Noi nu ar trebui să rămână numai în cuvântul care reprezintă emoție, dar acest joc poate duce la dezvoltarea sentimentelor pe care copilul se simte cu fiecare emoție.

2. Creați un dicționar de emoții prin care putem lucra la recunoașterea stărilor, unde să extindem vocabularul emoțional, precum și să le îmbunătățim exprimarea scrisă și orală.

Această activitate se poate face la orice vârstă (de la aproximativ 2 ani), deoarece se poate adapta pentru copii sau preșcolari, elevi la școala primară sau chiar pentru adolescenți. În funcție de vârstă și de gradul de handicap, copilul va avea mai mult sau mai puțină autonomie, dar ar trebui să fie întotdeauna ghidat de adult.

Se compune prin a face mai multe fotografii cu oameni, copii sau personaje care exprimă o emoție și copiii trebuie să identifice emoția și să clasifice imaginile. Puteți căuta fotografiile online și le puteți imprima în prealabil. Dar este interesant faptul că unii le caută consultând reviste sau ziare.

Pentru copiii cu o dependență mai mare puteți începe cu un cuplu sau trei emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, frică, dragoste sau dezgust) și să vă extindeți treptat la alte emoții mai complexe. Puteți lipi fotografiile pe pagina unui caiet și puteți scrie numele emoției pe care o reprezintă. Profitați de ocazie pentru a vorbi despre acea emoție în special: cum se manifestă fizic în corpul nostru, lucrurile care produc această emoție, ce gânduri ne provoacă, ce putem face atunci când o simțim,...

În funcție de vârsta și handicapul copilului, îl puteți scrie în caiet și astfel vă creați propriul dicționar de emoții. În sala de clasă puteți face același lucru sau să creați picturi murale care să stea în clasă.

3. Citiți povești despre emoții.

Cărțile pot fi marii noștri aliați în educația emoțională a copiilor. De exemplu, ele ne ajută să avem un vocabular emoțional mai mare, să recunoaștem și să identificăm emoțiile, să înțelegem experiențele noastre vitale (trecut sau viitor), să empatizăm cu alții, să creștem gradul de conștientizare și cuvintele care descriu ceea ce ni se întâmplă, să le arătăm modele și strategii pentru a rezolva conflictele, asta ne alină și încurajează dialogul, ...

Cel mai important este:

- Alegeți bine povestea pentru a ne ajuta să lucrăm corect cu emoțiile, dar fără a pierde din vedere funcția de bază a literaturii copilăriei, care este de a distra, amuza și care îl implică și pe cititor.

- Lectura sa simplă este de ajuns, dar puteți maximiza potențialul educațional al poveștii dacă puneți întrebări de curiozitate cu privire la aspectele emoționale ale cărții, cum ar fi: *Ce credeți că simte personajul?, De ce, ce vă spune? ", "Și dacă aș fi fericit, de unde știi? , crezi că aș putea acționa? ", "Ce ai face în schimb? ", "Ce alte lucruri aș putea face? , aș putea să-ți calmez furia sau nervozitatea? "...*

- Profitați de lectură pentru a reflecta cu copiii în ce momente au experimentat aceste emoții pe tot parcursul zilei lor și, dacă este cazul, ceea ce au făcut sau ar fi putut face pentru a se simți altfel.

4. Domino de emoții.

Acesta este un domino special în cazul în care în fiecare carte avem: pe partea dreaptă numele unei emoții și pe partea stângă o situație care poate provoca o emoție. Este vorba despre punerea situațiilor împreună cu emoția concretă pe care o produc, astfel încât jocul se închide pe sine și nu există nici un semn în plus. În cazul în care copiii implicați sunt mici sau cu anumite probleme de înțelegere, putem simplifica definițiile emoțiilor, astfel încât acestea să fie mai ușor de înțeles pentru ei..

DISPREȚ

Ai obținut o notă bună la un test dificil.

BUCURIE

Trebuie să te operezi și ei îți spun că există riscuri serioase.

FRICĂ

Ai încredere în cineva iar acea persoană te trădează.

ÎNȘELĂCIUNE

O văd pe fata cu care mă întâlnesc dansând cu altcineva.

RUȘINE

Ți-au spus că câinele tău a fost ucis de un camion.

GELOZIE

Cineva te ceartă în public pentru că ai spus o minciună foarte mare.

INVIDIE

Să joc, iar din neatenție bat un partener și mă insult cu cuvântul care mă doare cel mai mult.

MÂNIE

Am un examen mâine și încă mai am de studiat jumătate din materie.

FOBIE

Ești în străinătate timp de 2 luni și îți amintești de o persoană de care ți-e foarte dor.

TRISTEȚE

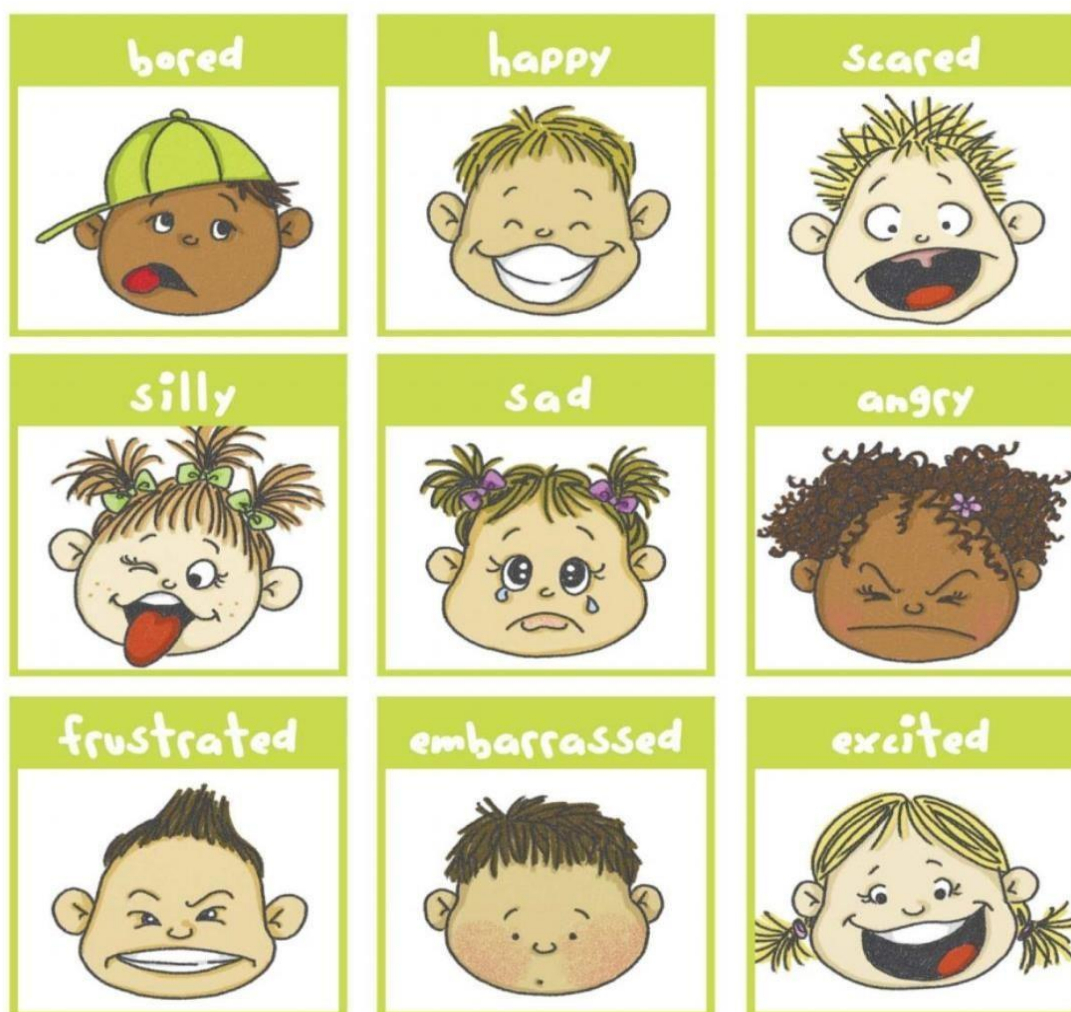
Mă sperie să fiu închisă într-un lift.

5. Mima emoțiilor.

Mai multe carduri sunt pregătite și diferite emoții sunt scrise pe ele. Apoi, copilul ia o carte și trebuie să reprezinte emoția mimând-o. Restul persoanelor trebuie să o ghicească. Cine are dreptate este următorul care pleacă. Dacă suntem mulți, putem face grupuri. Obiectivul acestui joc este de a aprofunda emoțiile pe care le simțim, fie din cauza situațiilor vitale sau a situațiilor cu care trebuie să se confrunte din cauza situației lor speciale. Putem crește dificultatea prin punerea emoțiilor sau sentimentelor mai puțin cunoscute pentru copii. Cu această activitate ușoară, copiii învață vocabularul emoțional, învață să asocieze cuvinte cu emoțiile pe care le-au simțit, obișnuiesc să se uite la modul în care sentimentele lor se manifestă în tot corpul, să îi observe pe alții, să acorde o atenție la comunicarea emoțională nonverbală și gesturilor și a expresiilor corporale.

6. Bingo de emoții.

Fiecare jucător are tabla și cărțile de joc despre emoții iar ele trebuie ghicite. Sunt eliminate după ce au fost deslușite și se pune un semn pe tablă în funcție de emoția ghicită. Câștigă primul care are o linie completă (orizontală sau verticală).

Web Club Peques Lectores

7.Rețeta Fericirii.

În această dinamică vom scrie fiecare rețeta noastră pentru a atinge fericirea. Pare simplu, dar cu siguranță suntem surprinși de răspunsurile pe care copiii cu probleme emoționale sau handicapați pot da când vine vorba despre ideea fericire.

Trebuie să ne gândim mai întâi la ingredientele de care are nevoie rețeta noastră și apoi vom pune cantitățile fiecăruia. Odată ce rețetele noastre sunt făcute le putem împărtăși și discuta cu restul. Cu acest joc mic favorizăm cunoașterea de sine și a celorlalți mai bine și descoperim care sunt lucrurile importante pentru fiecare dintre ele.

Bibliografie

- Club pequeños lectores, <http://www.clubpequeslectores.com/?m=1>
- Sapos y princesas. *¿Cómo funcionan las emociones en los niños?*
<https://saposyprincesas.elmundo.es/consejos/psicologia-infantil/como-funcionan-las-emociones-de-los-ninos>
- Guía infantil. *Emociones básicas de los niños.*
<https://www.google.com/amp/s/www.guiainfantil.com/blog/educacion/conducta/las-emociones-basicas-de-los-ninos-alegria-tristeza-miedo-ira-y-asco/amp/>
- Centro Aragonés para la Comunicación Aumentativa y Alternativa
<https://aulaabierta.arasaac.org/>

METODOLOGIA PENTRU ADULȚII CARE AU GRIJĂ DE COPIII CU PROBLEME EMOȚIONALE ȘI CU DIZABILITĂȚI

Autor : Antonio Paolo Miccoli, Teresa Moleon Linares, AGIFODENT , Spania

Introducere

Emoțiile îmbracă fiecare aspect al vieții noastre. Cunoașterea modului de a le controla, de a le gestiona și de a le folosi prin promovarea inteligenței emoționale ne va permite, fără îndoială, să ne înfruntăm viața de zi cu zi într-un mod mai eficient. Aceasta este o sarcină complicată pentru orice adult care vrea să consolideze emoțiile copiilor lor, studenților, familiei ... dar, fără îndoială, este o sarcină mult mai complexă în cazul în care copiii ținută au un fel de problemă emoțională sau dizabilități.

Emoția, gândirea și acțiunea sunt cei trei piloni care se învârt în fiecare moment al ființei noastre. Prin urmare, importanța de a pătrunde în acest tip de cunoștințe pentru a face față anumitor situații este important pentru a ne dezvolta într-un mod eficient în cadrul societății din care facem parte. Deci, nu este esențial ca cei mici, mai ales în cazul în care suferă de probleme emoționale sau dizabilități, să cunoască modul de învățare a inteligenței emoționale?

Un exemplu, gândiți-vă la acei copii cu o capacitate slabă de a accepta frustrarea, și chiar să se supună unui refuz, copii care nu-și respectă colegii și care mâine sunt condamnați la o realitate în care nefericirea va fi cea problemă cu cine va trebui să trăiască , fiind incapabil să îi înțeleagă pe alții.

Odată ce importanța de a lucra cu aceste tipuri de copii este recunoscută, vom oferi o serie de instrumente pe care experții le recomandă pentru acei adulți (părinți, profesori, tutori juridici, membrii familiei ...) care contribuie la gestionarea emoțiilor copiilor cu dizabilități.

Orientări pentru adulții care educă copiii cu dificultăți sau dizabilități

1. Inteligența emoțională pentru a controla furia lor.

Până la 18 luni, copiii au nevoie practic de afecțiunea și îngrijirea părinților lor, deoarece le oferă suficientă securitate pentru a se adapta în mediul lor, pentru a explora și stăpâni temerile lor. Dar trebuie să ținem cont de faptul că, după 6 luni, vor începe să dezvolte furie, de unde și importanța de a ști să-și controleze reacțiile și să corecteze orice acțiune rea.

Sunt copii care-și pot lovi părinții sau frații, țipă mâniaș când ceva nu le este oferit... acestea sunt niște acțiuni pe care părinții le pot găsi amuzante, dar care sunt necesare pentru a limita

de la naștere, sau să învețe să conducă o dată ce au fost cunoscute handicap le-au. Mai presus de toate, ei trebuie să fie însoțiți de mesaje care îi invită să înțeleagă și să controleze ceea ce simt, într-un mod pe care să-l poată înțelege în funcție de circumstanțele lor.

2. Învăță să recunoști emoțiile de bază.

După doi ani, este recomandat pentru copii să înceapă să își recunoască emoțiile, deoarece aceasta începe odată cu interacțiunea cu adulții și cu ceilalți copii într-un mod mai deschis.

Cum se face? Prin fotografiile cu expresii faciale, desene, cerându-le să explice ce exprimă ele, în cazul în care acestea sunt triste sau de ce ei cred că celălalt este diferit față de altul... Acesta este un mod perfect pentru ei de a învăța să recunoască emoțiile lor încetul cu încetul și cele ale celorlalți, dezvoltând astfel un grad mai mare de empatie față de cei din jur.

3. Numește emoțiile.

De la vârsta de 5 ani (aproximativ, în funcție de tipul și gradul de handicap) ar fi perfect pentru copii să știe să numească emoțiile în mod regulat: "Sunt supărat pentru că nu m-au luat în parc", "Sunt fericit pentru că mâine vom merge într-o excursie", "Mi-e teamă că vei închide lumina și voi rămâne singur."

4. Învățați să înfrunțați emoțiile cu exemple.

Este comun pentru acești copii să fie uneori depășiți de emoții, să facă istericale, să țipe sau să lovească lucruri. Este necesar să nu întărim aceste situații, odată ce isteria se va termina, îi putem învăța, de exemplu, că înainte de a striga sau de a lovi este mai bine să exprimăm cu voce tare ceea ce ne deranjează. Învăța să-ți exprimi sentimentele de la o vârstă fragedă.

5. Dezvoltă-ți empatia.

Pentru a dezvolta o dimensiune la fel de importantă ca aceasta, cu copiii cu dificultăți mai mari de a-și gestiona emoțiile, este necesar să ne adresăm în permanență cu diferite întrebări: Cum credeți că se simte bunicul după ceea ce ați spus? De ce crezi că sora ta plânge? Crezi că tata e fericit azi?

6. Dezvoltați-vă comunicarea.

Să vorbești cu copiii, să le pui întrebări, să raționezi, să te joci, să oferi exemple... este esențial în educația și dezvoltarea lor emoțională. Trebuie să-i încurajăm în permanență pe cei care se pot exprima (în posibilitățile și circumstanțele lor) să-și numească opiniile și sentimentele cu voce tare și să învețe să comunice cu ceilalți.

7. Predați ascultarea activă.

De la o vârstă fragedă ei ar trebui să știe să păstreze tăcerea în timp ce alții vorbesc, dar nu numai că, trebuie să fie, de asemenea, o ascultare activă. Prin urmare, este recomandabil să vorbească încet, față în față și să încheie propoziții cu un "ai înțeles?", "Sunteți de acord cu ceea ce am spus?".

8. Începeți cu emoțiile secundare.

De la 10-11 ani, emoțiile secundare vor apărea în viața lor, care vor fi tot mai importante, cum ar fi dragostea, rușinea, anxietatea... Este întotdeauna adecvat ca o bună comunicare cu ei să ne permită să vorbim deschis despre aceste probleme, astfel încât aceștia să se simtă în siguranță, deoarece vor exista situații care vor provoca o mulțime de stări de anxietate.

9.Promovarea dialogului democratic.

Pe măsură ce copiii cresc, vor apărea mai multe cereri din partea lor, de aceea de la o vârstă foarte fragedă îi învățăm importanța acceptării, a dialogului, a acordului într-un mod democratic. Familia este un exemplu al societății și este cel mai bun cadru de învățare.

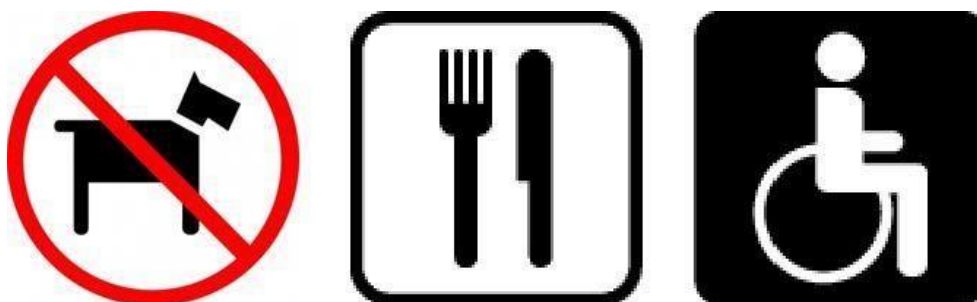
10.Permite exprimarea emoțiilor.

Pentru a promova inteligența emoțională, este esențial să le oferim acestor copii încrederea adecvată pentru a spune ceea ce îi îngrijorează, ceea ce îi face fericiți, dar și nefericiți. Acasă și la școală vor fi primele scenarii în care viața lui se va dezvolta. Dacă le oferim confort, astfel încât să se poată exprima și să poată comunica, ei o vor face de asemenea pe măsură ce cresc și în diferite condiții și context. Cu acest tip de copii este esențial să fii răbdător și să nu fie comparați cu alți copii de aceeași vârstă. Cel mai important lucru este de a stabili obiective pe termen scurt sau mediu și de a observa și lauda fiecare realizare. Cunoașterea modului de a comunica și de a recunoaște emoțiile proprii și ale altor oameni sunt, fără îndoială, esențiale pentru ca acestea să se maturizeze treptat și să obțină trăsăturile și abilitățile adecvate pentru a se integra în societate și a fi fericiți. Le putem oferi această oportunitate prin educația inteligenței emoționale.

Metodologia propusă: pictograme

1.Ce sunt acestea?

O pictogramă este un semn clar și schematic care reprezintă un obiect, o figură sau un concept real. Sintetizați un mesaj la care aveți posibilitatea de a indica sau raporta depășirea barierei lingvistice. Este o resursă comunicativă de natură vizuală pe care o putem găsi în diferite contexte ale vieții noastre de zi cu zi și ne oferă informații utile cunoscute tuturor:

Web Logopedia Ponce de León

2.Pictograme ca resursă educațională

Pictogramele constituie o resursă capabilă să se adapteze la diferite scopuri de comunicare în predarea care are loc în contexte de diversitate. În special pentru studenții cu nevoi educaționale speciale și deficiențe de vorbire, acestea reprezintă un sprijin esențial care facilitează înțelegerea "lumii lor" și a mesajelor mediului lor.

În plus, față de utilizarea unui alt canal senzorial, unul dintre avantajele sale cele mai mari este că pictogramele nu sunt efemere, cum ar fi mesajele vorbite sau scrise, dar sunt tangibile și rămân în timp și spațiu, care permită oricui să-l acceseze în orice moment.

Pictogramele sunt vizibile, simple și permanente. Aceste calități sunt de mare ajutor pentru oricine, pentru că toți avem nevoie de indicii care ne ajută să înțelegem lumea și "să o conducem" în mintea noastră, dar ele sunt deosebit de importante pentru studenții cu atenție, memorie, limbaj și tulburări de dezvoltare generalizate.

3.Utilizarea pictogramelor cu copiii cu diferite abilități

Pictogramele ajută la înțelegerea lumii din jurul lor și sunt utilizate funcțional în mai multe moduri.Ele pot fi folosite ca agende personale ajutând la crearea unui plan, la ceea ce se va întâmpla pe tot parcursul zilei și pentru a ajuta la plănuirea fiecărei zile a unei persoane cu autism, de exemplu.Acestea sunt utilizate pentru a modifica comportamentele leneșilor, în acele cazuri, de exemplu, în care o explicație verbală nu ajunge sau nu este validă și provoacă reducerea problemelor de comportament. Aceeași explicație, exprimată verbal și însoțită de imagini, ajută copiii cu dizabilități să înțeleagă mai bine împrejurimile și să se simtă mai în siguranță decât dacă se exprimă doar verbal.Ele servesc pentru a ghida în procesele de explicare a anumitor sarcini, cum ar fi învățarea pentru a merge la baie, de învățare să aștepte într-o coadă etc.

Elevii școlii Santa Teresa de Jesús care fac pictograme

Ele ajută la înțelegerea evenimentelor importante care se întâmplă în timpul zilei, învățând copiii să se comporte corect în relațiile cu alte persoane, să explice ce este greșit și ce nu ar trebui făcut etc.Prin pictograme, cu sunete și expresii asociate, ajutăm la înțelegerea conceptelor și la îmbogățirea vocabularului copiilor cu nevoi educaționale speciale, care învață mai ușor prin imagini, folosind aceste pictograme aposteriori ca alternative a sistemului de comunicare.Prin pictograme, în esență, ajutăm copiii să se plaseze în spațiu și timp, să anticipeze evenimentele, să-și exprime îngrijorările și sentimentele, să comunice într-un mod alternativ într-o manieră generală. Există diferite modele de pictograme pentru utilizare: Boardmaker, Sclera, Arasaac ...

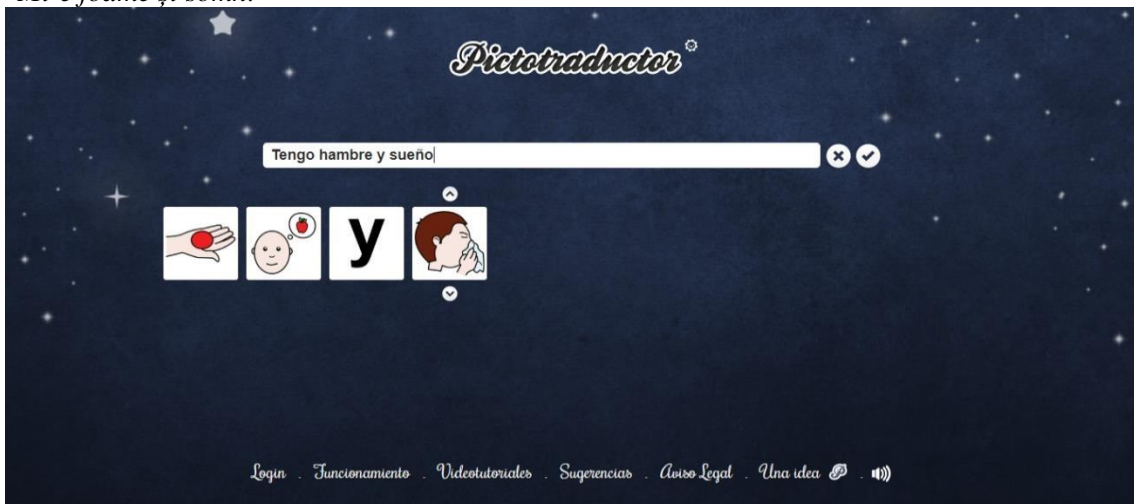
4.Pictotraductor

Este un instrument excelent de comunicare și exprimare pentru copiii cu anumite dizabilități. Utilizarea sa este simplă: în spațiul gol scrieți propoziția pe care doriți să o converțiți în pictograme, ca în următoarele exemple:

"Vreau să cumpăr un măr!"

"Mi-e foame și somn!"

"Îmi place să citesc și să merg în parc!"

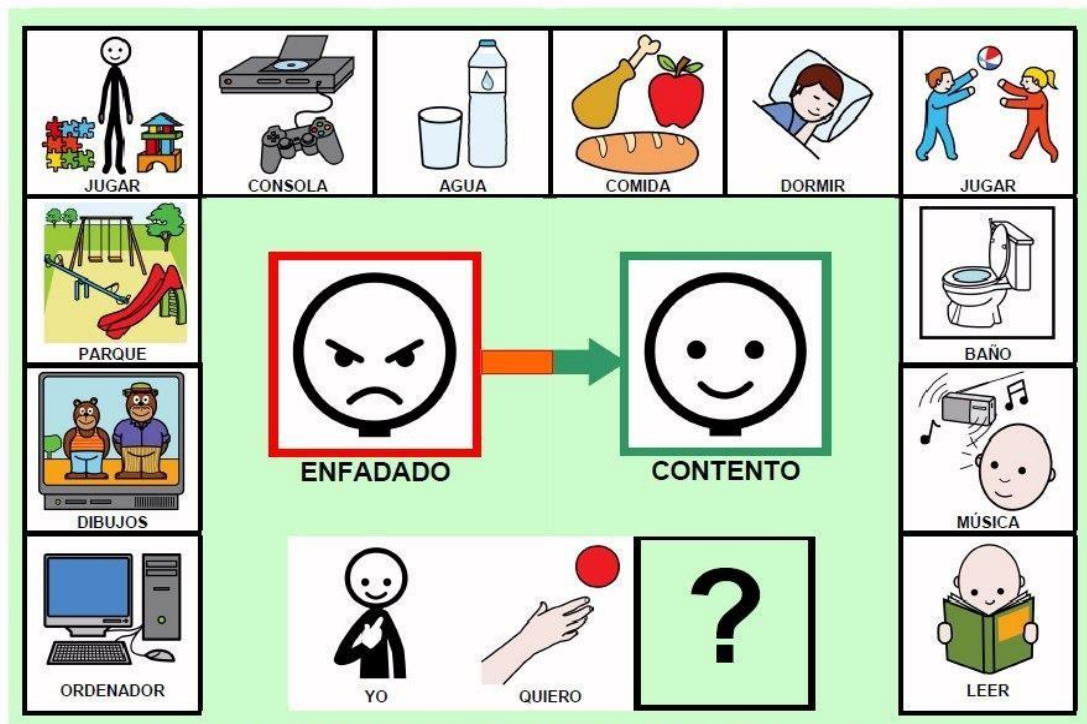
Pagina Web pentru a utiliza acest instrument este <https://www.pictotraductor.com/>

5.Exemple

Pictogramas: ARASAAC (<http://www.arasaac.org>) Imágenes del usuario (Copyright no definido) Creado con Picto-Selector (<http://www.PictoSelector.es>)

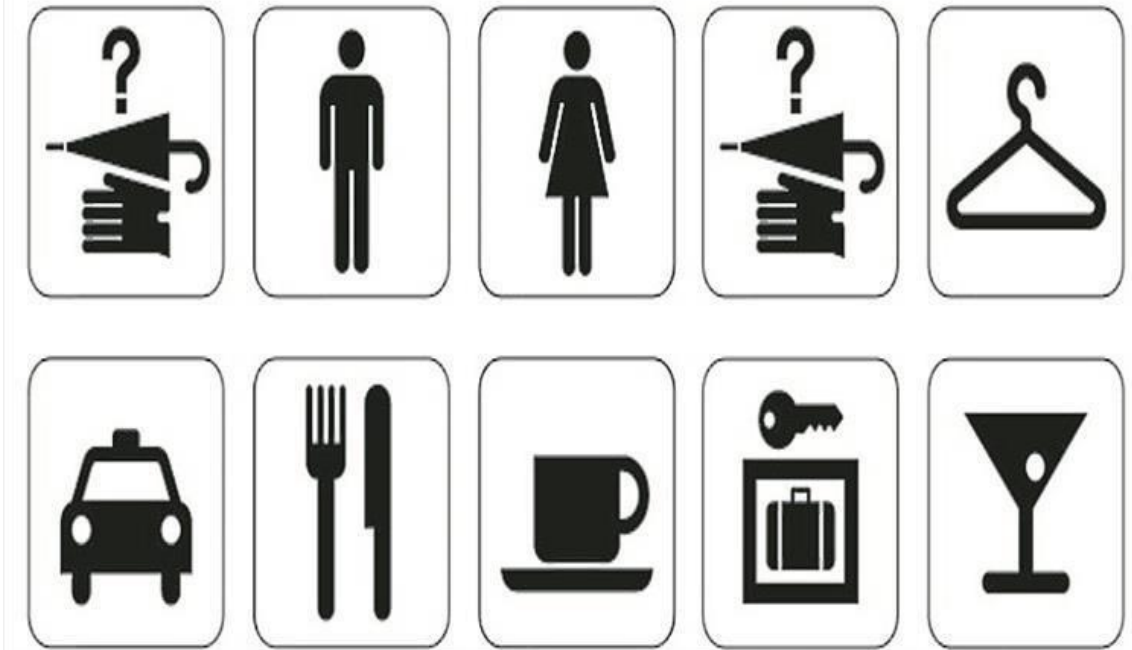
Página Web ARASAAC

Autor pictogramas: Sergio Palao Procedencia: <http://catedu.es/arasaac/> Licencia: CC (BY-NC-SA) Autor: José Manuel Marcos

<https://www.emaze.com/@ALLIOIZW>

PICTOGRAMAS

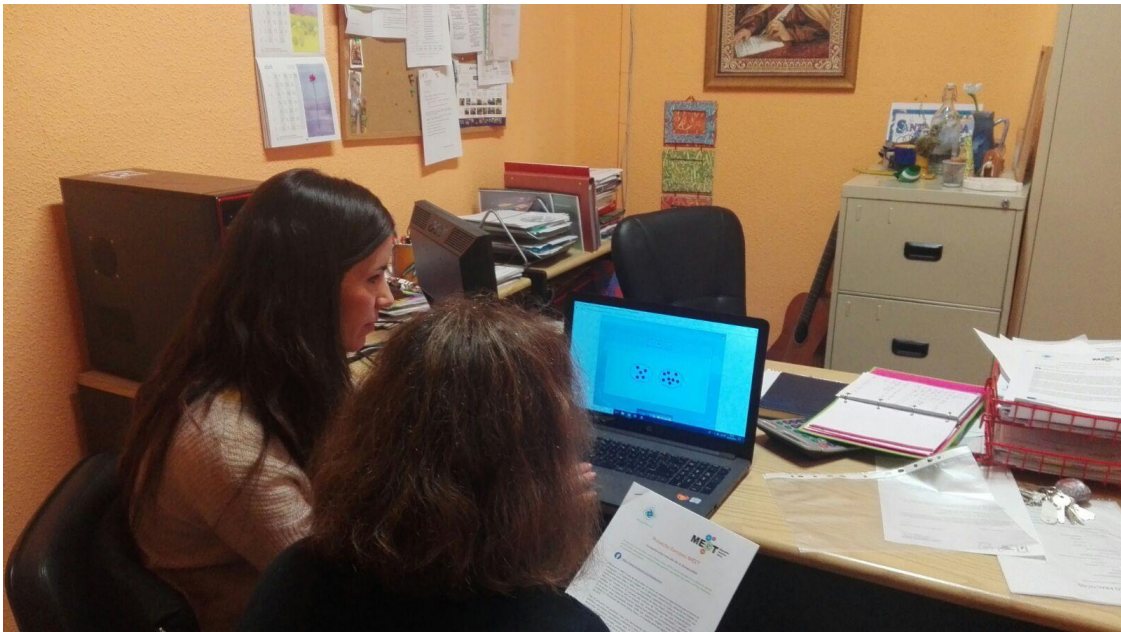

www.elperiodicodeextremadura.com

Studiu de caz

Școala Santa Teresa de Jesús din Granada (Spania) este un punct de referință pentru activitatea sa cu copiii cu dizabilități intelectuale în întreaga provincie. În mai multe rânduri am avut ocazia să lucrăm împreună la diferite proiecte, astfel încât să știm, printre multe alte activități, munca lor extraordinară de facilitare a comunicării elevilor lor cu dizabilități fizice și intelectuale prin intermediul pictogramelor. Din acest motiv, ei au primit sprijin pentru a dezvolta o cerere, împreună cu Universitatea din Granada.

Primele materiale pe care le păstrează au 15 ani și sunt deteriorate din cauza utilizării lor și a calității slabe. Cu toate acestea, împreună cu elevii, profesorii au contribuit la renovarea și digitalizarea materialelor legate de pictograme, extinzându-și astfel biblioteca.

Schimbul de experiență cu pictogramele și alte resurse între personalul AGIFODENT și directorul Școlii Santa Teresa de Jesús

Bibliografie :

<https://www.pictoaplicaciones.com/>

http://www.ponceleon.org/logopedia/index.php?option=com_content&view=article

&i d=110

<https://lamenteesmaravillosa.com/diez-reglas-para-educar-a-los-ninos-en-inteligencia-emocional/>

<https://www.pictotraductor.com/>

DIFERITE TIPURI DE JOCURI PENTRU ADULȚII CARE SE OCUPĂ DE COPIII DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ȘI PRIMAR CU PROBLEME EMOȚIONALE ȘI CU UN NIVEL SCĂZUT DE INTELIGENȚĂ

Autori: İKBAL KARAMAN, BEYZA TÜRÜDÜ, FATMA ASLAN ÇOBANOĞLU, FETHİYE HECER YILMAZ, ALİ ÇİÇEK, DIRECȚIA PROVINCIALĂ A FAMILIEI, MUNCII ȘI SERVICIILOR SOCIALE DIN ANKARA , TURCIA

Rezumat

Inteligența emoțională este capacitatea unei persoane de a înțelege propriile emoții, de a empatiza emoțiile altora și de a-și organiza emoțiile într-un mod care îmbogățește viața. Accentul pus pe dezvoltarea inteligenței emoționale poate duce la o utilizare mai eficientă a capacității cognitive.

1. IMPORTANȚA JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE

Un joc este o activitate care permite copilului să învețe despre el însuși prin experimentare și care este intrinsec motivat. Jocul constă din comportamente care includ sentimente de fericire, entuziasm, entuziasm și curiozitate. În joc, copilul se simte independent și liber. Adulții au posibilitatea de a cunoaște copii în mediul lor natural prin intermediul jocurilor. Jocul, care este o activitate ce domina primii ani de viața umană, are un rol important în dezvoltarea personalității. Trupul, mintea și dezvoltarea emoțională se afectează reciproc. Pe măsură ce inteligența copilului se dezvoltă, el își vede mai bine mediul. Copilul care crește cu jocul învață multe concepte despre dezvoltarea mentală în joc. Jocul dezvoltă sentimentele de dragoste și apreciere pentru a controla răspunsurile emoționale ale copilului, pentru a se îndepărta de probleme, pentru încrederea de sine, bucurie și plăcere. Aceasta este o contribuție importantă la dezvoltarea emoțională, copilul îmbogățește experiențele, comportamentele și cunoștințele lor vechi.

2. ACTIVITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI COPIILOR CU IQ SCĂZUT

2.1. Citirea Interactivă

2. Citirea interactivă a cărților încurajează practicantul să pună întrebări cu durată nedeterminată despre poveste și să conecteze ascultătorii cu povestea și viața reală; Această

metodă implică comportamente de bază, cum ar fi reconstruirea poveștii de către public sau crearea unui nou sfârșit și, în mod natural, publicul care participă activ la procesul de lectură a poveștii. În ceea ce privește dezvoltarea mentală, citirea cărților interactive permite copilului să stabilească o relație cauză-efect. Îmbunătățește competențele de soluționare a problemelor, îmbogățește lumea imaginației și sporește vocabularul. Îmbunătățește capacitatea unui individ de a empatiza. Permite vizualizarea evenimentelor din unghiuri diferite. Grupul țintă pentru această activitate sunt adulții care lucrează cu copii cu probleme emoționale și cu inteligență scăzută (studiul poate fi aplicat, de asemenea, copiilor de școală primară cu un nivel normal sau scăzut de inteligență cu probleme emoționale. Grupul de activitate este format din cel puțin de cinci copii. Pe măsură ce numărul de copii crește, durata activității crește, iar atenția copiilor poate fi distrasă). Metoda de observare se folosește ca pretest și post-test. Practicienii observă copiii în mediul lor natural, planifică și pun în aplicare activitatea corespunzătoare pentru comportamentul / emoția pe care dorește să o dezvolte la copii. După aplicarea activității, ei continuă să observe comportamentul / emoția copiilor în mediul lor natural. Scopurile activității sunt următoarele: Atingerea mai ușoară a obiectivelor educaționale; îmbunătățirea aptitudinilor lingvistice expresive și a vocabularului receptiv al copilului; îmbunătățirea creativității copilului; pregătirea copiilor pentru lectură și scris, începutul relației dintre scris și sunete; asigurarea că elevul dezvoltă o atitudine mai pozitivă față de cărți și față de citit; realizarea de către copil a sentimentelor și a gândurilor sale față de ceilalți; asigurarea unei atmosfere de învățare mai creative și mai eficiente decât metodele tradiționale de citire; facilitarea permanentă a temelor și conceptelor cuprinse în carte. Materialele de utilizat sunt: Hârtie groasă / Carton, Foarfece, Creion, Frânghie (numărul de materiale trebuie să corespundă numărului de copii).

2.1.1.Puncte de luat în considerare O poveste sau o carte de poveste calificată este selectată pentru emoțiile și comportamentele care pot fi de interes pentru copii, direcționate către nevoile lor și care sunt destinate să fie schimbate sau dezvoltate în copil. (Alegerea unei cărți care funcționează pe o temă de mare interes asigură o învățare permanentă și atitudini pozitive față de carte.)

Cuvintele țintă sunt selectate din carte. Considerând că pot exista copii care nu cunosc

sensul acestor cuvinte, ele sunt explicate în timp ce citesc cartea. Întrebările care trebuie adresate copiilor, exemplele și explicațiile sunt notate în prealabil. Explicațiile se bazează pe

situațiile cu care se confruntă copiii în viața de zi cu zi sau pe cuvintele pe care le cunosc (Copiii își pot împărtăși experiențele).

Ar trebui să existe distrageri (jucării, ornamente, alte cărți, mediu de mesaje, zgomot, muzică) pentru a distra atenția copilului în mediul în care este citită cartea. Toți copiii trebuie să stea într-un mod în care să poată vedea imaginile cărții. (Pot sta prin crearea unui cerc.)

În timpul activității de citire, practicienii utilizează tonurile adecvate și fac copiii să simtă emoțiile prin utilizarea imaginilor. Practicianul spune "Vom citi cartea astăzi...." și arată coperta cărții către studenți. La început se discută despre coperta cărții. Copiii sunt rugați să ghicească despre ce este vorba. După ce se fac predicțiile copiilor, numele cărții, autorul, ilustratorul și numele editorului sunt explicate printr- un deget. (Citirea cu degetul este importantă pentru ca copiii să observe direcția de scriere și să acorde atenție acesteia.) Atrăgând atenția asupra titlului și copertei cărții, se pun întrebări cu răspuns deschis despre ce este cartea și ce fel de evenimente ar putea fi în poveste. De exemplu: Ce credeți că fac copiii în această imagine? Ce părere ai despre fata/băiatul ăsta? Ce crezi că va face fata/băiatul ăsta acum? Știți care este imaginea? Etc.

- Imaginile de pe fiecare pagină sunt afișate copiilor. Copiii sunt întrebați ce văd în imagini. După ce răspunsurile sunt primite, ele sunt repetate de către practician. (Când răspunsurile neașteptate sunt primite de la copii, acestea nu sunt discutate astfel încât problema să nu se disipeze. Se poate spune ca "Ei Bine, sa mai citim povestea, poate ca parerea ta se schimba").
- Atunci când o propoziție despre starea de spirit este citită în carte, propoziția este neterminată și copiii sunt rugați să completeze propoziția. "Cum v-ați simți dacă v-ați afla în această situație?" După primirea răspunsului, aceste întrebări pot fi adresate:
„Cum v-ați comporta? Ce-ați face? Apoi, practicianul continuă să citească cartea.

- După citirea cărții se pune această întrebare; Ei, ce s-a întâmplat cu copiii/mama/tatăl/profesorul/etc. din carte? Practicianul nu așteaptă mai mult de un minut ca preșcolarii să-și amintească complotul.
- După primirea răspunsurilor, sunt adresate întrebările specifice răspunsului (de exemplu, cum s-a simțit mama lui în fața acestei situații și ce a făcut?). Toți copiii sunt așteptați să răspundă.
- După primirea răspunsurilor, aceste întrebări sunt adresate copiilor; "Te simți așa?" apoi, "În ce situații simțiți acest lucru?" "Cum acționați atunci când simțiți acest lucru?" Toți copiii trebuie să răspundă la întrebări.
- După primirea răspunsurilor, practicianul face un scurt discurs despre starea lor emoțională în cadrul cărții citite cu copiii. Dacă este necesar, procesul continuă cu o activitate bazată pe mișcare.

2.1.1. Implementarea Modelului:

Practicianul plasează copiii într-o poziție în care aceștia pot vedea cu ușurință imaginile cărții, pot fi confortabili și nu sunt distrageri. El/ea ține cartea spre copii, citește titlul. În timp ce citește titlul, el/ea arată, de asemenea, cu degetul. Practicianul atrage atenția asupra titlului și acoperă imaginea cărții și adresează copiilor întrebări cu variante deschise despre subiectul cărții și ce fel de evenimente pot avea loc în poveste. (Ce vedeți în această imagine? Cum pare İnci? De ce credeți că İnci pare supărat?) Practicianul citește numele autorului/ilustratorului cărții și arată numele cu un deget. El/ea le spune copiilor să asculte cu atenție povestea. În timp ce citește povestea, el/ea folosește tonuri de sunet și emoție potrivite pentru evenimente. (Acest lucru îi ajută pe copii să-și îndrepte atenția și să înțeleagă mai bine dispoziția lor.) El/Ea citește povestea cu voce tare către copii, astfel încât aceștia să poată auzi clar.

Când İnci se trezi în dimineața aceea, soarele strălucea deja în cameră. — Ura! Ce zi frumoasă! Mama mea mă va lăsa cu siguranță să-mi port astăzi noua fustă!” Dar din acel

moment totul a început să meargă prost. Când İnci se ridică din pat, piciorul îi prinse o jucărie și căzu pe jos. Au, piciorul meu! strigă ea și își frecă piciorul. Furioasă, își trase fața și se duse la baie.

İnci s-a enervat din nou în baie: Pasta ei de dinți s-a terminat. Trebuia să folosească pasta de dinți a părinților săi. Nu-i plăcea deloc gustul pentru că era amar. Uf! Din fire, închise cu putere ușa de la baie. Apoi mama ei veni și spuse că nu-și putea purta noua fustă.

"İnci, nu poți să-ți porți astăzi fusta, e rece." İnci strigă, sirenându-se, dar fără nici un rost. Trebuia să poarte pantaloni. Mai mult, blugii aceia cârpiți urâți. Problemele au continuat la grădiniță.

Practicianul întreabă: „Cum pare İnci acest tablou? De ce credeți că İnci este supărată? ”
"Cum te-ai simți dacă ai fi în locul ei?" El/Ea își pune întrebările în ordine și după ce a primit răspunsuri de la copii, trece la următoarea întrebare. „Ce crezi că s-ar fi putut întâmpla rău la grădiniță?” întreabă practicianul. După primirea răspunsurilor, el continuă să citească.

Cand İnci intră, văzu că locul său preferat de joacă era plin. Copiii mai mari decat ea începuseră deja să se joace. După ce i-a urmărit o vreme, İnci s-a apropiat de ei adunându-și curajul. "Pot să mă joc și eu cu voi?" Dar băieții mari își scutură capetele: "Nu! Ești prea mică ca să te joci cu noi!" İnci era furioasă. Durerea îi veni în stomac de la furie. Dar ea își înăbuși nervii, se întoarse și se furisă arătându-le limba pe la spate.

Practicianul întreabă: "Ați trecut vreodată printr-o situație similară?" Apoi întreabă copiii care au declarat că au

trecut: „Cum v-ați simțit atunci? Cum ați răspuns? ”. După primirea răspunsurilor, practicianul continuă să citească cartea.

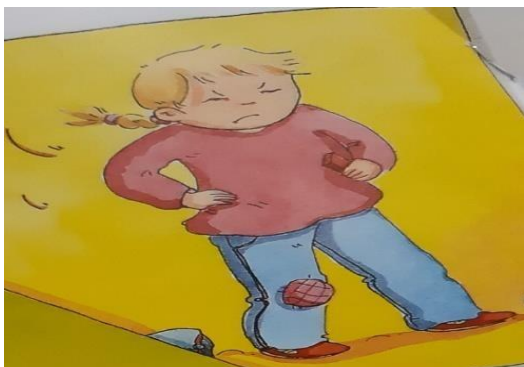
Înci a început să-și caute prietenii. Profesoara Burcu a spus însă că Nil s-a îmbolnăvit. Asta e tot ce aveam nevoie! Ce să facă Înci acum? ”Pot să merg să mă dau în leagăn? o întrebă ea deodată pe profesoara ei. „Nu poți pleca acum”, a declarat Profesoara Burcu. „Vom merge cu toții împreună mai târziu. Vino să stai cu noi. Am să-ți citesc cartea.” ”Știu cartea asta. E o carte plictisitoare! ” a spus ea.

Și-a întors capul și a plecat de acolo. ”Ce zi rea!” gândi ea. Pufnind, a mers la un alt colț de joacă și a decis să construiască un turn.

A început să pună bucățile de lemn una peste alta. Aproape că a uitat de furia sa construind turnul. Deodată, turnul mare s-a prăbușit.

Practicianul întreabă: "Dacă ați fi în locul ei, ce ați face când turnul se prăbușește?" Apoi continuă să citească cartea după ce i-a ascultat pe copiii care doresc să răspundă. În carte, el/ea prezintă imaginile care descriu reacțiile lui Înci copiilor una câte una. Practicianul întreabă după fiecare fotografie: „Ce face Înci aici? Cum se simte Înci acum? Ce-ai simți dacă ai fi trăit o situație similară? Cum te-ai comporta? ”. (Practicianul poate diversifica întrebările). După primirea răspunsurilor, continuă citirea.

Înci s-a supărat din nou. Era chiar atât de supărată, încât începu să se enerveze. Era nervoasă pe bucățile de lemn, pe alți copii și pe ea însăși. Inima începu să-i bată cu

repeziune. Corpul a început să fie mai fierbinte. Fața ei roșea ca o roșie. Stomacul începu

s-o doară. Acum ar trebui să iasă toată această mânie. Înci a început să arunce blocurile în aer strigând!

"De ce credeți că Înci este atât de furioasă?" "Ar fi putut experimenta altceva pe care nu îl știm?" "Este supărată doar pentru că turnul său a fost distrus?" Atenția copiilor este atrasă asupra faptului că furia lui Înci s-a acumulat nu din cauza situației în care s-a confruntat, dar din cauza evenimentelor rele pe care le-a trait de-a lungul zilei. Auzind zgomotul, Profesoara Burcu se repezi imediat la coltul de joacă. "Înci, ce s-a întâmplat?" a

întrebat ea. Înci își flutură brațele cu violență în aer, dându-și picioarele de pământ. "Lasați-mă în pace!" O împinse pe profesoară. Pentru o vreme își arată mânia. Profesoara ei așteaptă ca Înci să se calmeze puțin. Apoi, "vrei să-mi spui ce te enfurie?" întrebă profesoara. Furia

lui Înci a dispărut brusc și a regretat ceea ce făcuse. Își dădu seama că ceilalți copii o privesc cu teamă. „Nimeni nu mă va mai iubi”, a gândi Înci. "Nici profesoara Burcu".

Practicianul întreabă: "Cum te-ai simți dacă ai fi locul lui Înci?" Cum ți-ar plăcea ca profesorul și prietenii tăi să te trateze? " Fiecare copil trebuie să răspundă. După primirea răspunsurilor, citirea continuă.

Dar nu s-a întâmplat așa cum se aștepta Înci, iar Profesoara Burcu a îmbrățișat-o. Atunci, Înci a început să explice totul profesoarei sale. Îi explică cât de rău a început ziua. Profesoara Burcu dădu din cap, înțelegând. Atunci profesoara a spus că uneori se pot întâmpla lucruri pe care oamenii nu le vor. „Nu are rost să continuăm să fim furioși cu încăpățânare, este mai bine să găsim o altă soluție pentru a scăpa de furie”, a declarat Profesoara Burcu.

După ce a gândit ce a spus profesoara ei pentru o vreme, Înci a spus: " Dar dacă mânia mea este prea mare ca să mă gândesc la ceva?" "Da, se întâmplă uneori", spuse profesoara.

"Furia este un comportament uman normal. Si când te enervează, trebuie să scapi de ea. Dar, apropo, nu trebuie să-i rănească pe alții." Înci a roșit. Dar de data asta nu s-a enervat.

"Îmi pare rău că v-am împins", șopti ea. "Accept scuzele tale, spuse profesoara zâmbind." "Am avut noroc și că bucățile aruncate nu au rănit pe nimeni. Ar putea veni și în ochii unui prieten. " Înci își înclină capul și se gândi ce putea face pentru a scăpa de mânia ei data viitoare când se înfurie.

Practicianul îi întreabă pe copii: "Ai făcut vreodată acest lucru?" După fiecare răspuns pozitiv continuă; "Cum te-a făcut să te simți?" "Ce faci când te înfurii?" întreabă el/ea. În conformitate cu răspunsul dat, "vă face să

vă simțiți confortabil?" întreabă el/ea. După primirea răspunsurilor, citirea continuă. Era încântată să o vadă pe mama ei venindu să o ia. Când au venit acasă, "Ne jucăm împreună, mamă?" a întrebat Înci. Mama ei spuse: „Să ne jucăm, fiica mea. Dar trebuie să sun pe cineva mai întâi”, zise mama. Înci a luat jocul dorit și l-a pus pe masă.

Sunt gata! Striga ea mamei sale. Cu toate acestea, mama ei inca mai vorbea la telefon. Înci așteptă și așteptă. Mama! Striga ea. "Întoarce-te acum!" Înci a început să se enerveze din nou. În acel moment, voia să arunce jocul pe perete. Dar in ziua aceea isi aminti ce vorbeau cu profesorul. A inceput sa loveasca, tragand perna spre ea.

Mama lui Înci își întinse încet capul prin ușa camerei. — Wow! Cine este boxerul ăsta? Unde e fetita mea de la Înci?" Înci zise mormăind "Vom juca împreună jocuri?". Dar apoi chicoti puțin. Furia ei se stinse. „Îmi pare rău, am vorbit mult timp”, a spus mama ei. „Dar acum ne putem juca”Înci mai avea o idee. Își pregăti un semn de furie cu mama sa si-l agata de usa camerei.

”Ce înseamnă semnul de avertisment de furie?” Întrebă practicianul. El/ea așteaptă ca toți copiii să răspundă. Practicianul adaugă opinia sa la răspunsurile date și explică ce este semnul de avertizare de furie. "Cum crezi că au făcut semnul de avertisment de furie?" întrebă practicianul, așteaptă răspunsurile copiilor și zice: "Va funcționa semnul de avertizare de furie?". După primirea răspunsurilor, practicianul continuă să citească cartea.

Trasează o față veselă în fața semnului pe care l-au pregătit din carton și o față furioasă pe spate. Deci toată lumea ar ști cum simte Înci și poate că va înțelege că vrea să fie singură în acel moment. Semnul era foarte frumos. Iar Înci credea că ziua care a început prost a fost foarte bună după aceea.

Practicianul le spune copiilor, “Da, am citit cu toții ce s-a întâmplat cu Înci. Să rezumăm cartea pe care am citit-o și să ne spunem unul altuia ce este în mintea noastră. ”Cere copiilor să repete secvența evenimentelor din poveste. Întrebă copiii dacă povestea este reală sau nu. Cere copiilor să creeze un nou sfârșit pentru poveste. În sfârșit, pentru a întruchipa învățarea copiilor și a asigura continuitatea, "Hai să facem propriul nostru semn de controlarea furiei!" adaugă și adună copiii în jurul oricărei mese. (Dacă nu există masă, pot sta pe podea.) Au

nevoie de hârtie groasă sau carton, foarfece și creion preparate în prealabil pentru fiecare copil

de pe masă. Hârtia sau cartonul este tăiat în triunghiuri cu copii. (Fiecare copil primește ajutor pentru a-l tăia.) O față mânioasă este desenată pe o singură față. (Asta înseamnă: Lasă-mă singură! Practicianul le explică copiilor.) O față veselă este desenată de cealaltă parte. (Aceasta înseamnă: Pericolul s-a terminat, puteți intra! Practicianul le explică

copiilor.) Se face o gaură cu o foarfecă pe partea superioară a semnului, iar copiii atârnă semnele pe ușa camerelor lor.

2.2. Măștile Emoțiilor

Scopurile punerii în aplicare sunt următoarele: Deși își exprimă sentimentele, unii copii pot avea nevoie de mai mult timp, în timp ce scopul său este de a câștiga respect și răbdare astfel încât alți copii să le poată acorda timp și să aștepte fără să stea de vorbă (Respect). Unii dintre copii ar putea avea nevoie de mai mult timp să își exprime sentimentele, în timp ce alți copii se așteaptă să câștige timp și respect, astfel încât să le poată acorda timp și să aștepte fără a vorbi între ei (Răbdare). Materialele sunt măștile emoțiilor preparate înainte de eveniment

(fericit, nefericit, furios, obosit, surprins, etc.) Măștile pot fi pregătite folosind plăci din plastic și materiale cu pipeta. Si fața emoțiilor poate fi trasă pe plăci de plastic (fericite, nefericite, furioase, obosite, surprinși etc.) (Un proces similar poate fi realizat cu materiale precum cartonul de hârtie de acasă) și materialele de activitate pot fi pregătite cu ușurință. Imagini în care se desenează expresii fericite, furioase, triste, speriate și confuze sunt prezentate copiilor. Copiii sunt rugați să numească aceste emoții. Întrebările sunt adresate copiilor despre care sunt sentimentele trăite în acele situații. De exemplu;

- Când primesc jucăria pe care o vreau....
 - Când prietenul meu nu-și împarte jucăria cu mine
 - Când profesorul intră în clasă târându-se
 - Când prietenul mă lovește
 - Când văd pisici zburătoare
- Răspunsurile copiilor pot fi notate.

2.2.1. Puncte de luat în considerare:

Copiii care nu-și pot exprima sentimentele au nevoie de timp să gândească și nu ar trebui să se insiste asupra acestui aspect. Instrucțiunile practicianului pentru copii trebuie să fie clare. Copiii ar trebui mai întâi să fie rugați să definească măștile prietenilor lor după ce definesc emoțiile în propria lor mască. În procesele ulterioare, după îngrijirea copiilor, se poate recomanda indivizilor să discute cu copiii despre emoțiile pe care le văd în ziare și reviste și despre cauzele și consecințele acestor

emoții. Copiii joacă un joc numit “dansul emoțiilor” sub controlul mediatorului, însoțit de muzică sau un cântec de copii cunoscut de copiii din grup. Copiii și facilitatorul ne stau în picioare și sunt aliniate ca "U". Trebuie să existe măști emoționale într-o casetă de lângă facilitator. Copiii sunt rugați să își pună măștile emoționale în moduri diferite. Sunt întrebați care sunt rele și care sunt bune. Se reamintește că toate cărțile trebuie să fie inversate.

Însoțit de un cântec, copiilor li se cere să meargă liber în clasă fără a se atinge unul de altul, când muzica se oprește, fiecare copil stă pe un cartonaș de emoție, apoi întorc cartonașul și arată acea expresie pe fețele lor în conformitate cu emoția și completează propoziția (sunt fericit pentru Îmi pare rău, sunt furios pentru Sunt uimit pentru, speriat pentru...). Practicianul ar trebui să ceară copiilor, la rândul său, sentințele pe care le-au cerut copiilor să le completeze. Copiilor li se reamintește în special să se respecte unii pe alții și să asculte cu răbdare unii pe alții în timpul jocului. Când muzica se oprește, copiii sunt făcuți să se uite unul la altul și să ghicească expresia emoțională de pe fețele prietenilor lor.

Apoi, copiilor li se cere să meargă la mese și să folosească materialele cu care pot vopsi (hârtie, creioane etc.) pentru a lucra la expresia emoției pe care o doresc și pentru a da nume acestor expresii faciale. Pozele despre expresia emoțiilor de pe față sunt agățate în locuri în care copiii pot vedea în fiecare zi în sala unde se desfășoară evenimentul și se poate crea un colț al sentimentelor copiilor.

2.2.2. Evaluarea și Reușitele Următoarele întrebări pot fi adresate copiilor la finalul activităților:

- Ce sentimente am învățat astăzi?
- Ce emoție ați realizat în operele voastre de artă?
- Ce ai simțit în timp ce ai jucat jocul emoțiilor?
- Ce expresie emotică a prezentat cele mai mari dificultăți? De ce?
- Ce te face fericit în viața ta cel mai mult?
- Ce te surprinde cel mai mult?
- Ce te-a supărat cel mai mult?
- Ce te face să te mânești cel mai mult?
- Ce te sperie cel mai mult?

Reușite:

- Să fim în stare să definim mimici, emoții și stări;
- Dezvoltarea empatiei
- Dezvoltarea repertoriului emoțiilor
- Recunoașterea emoțiilor
- A fi capabil de a stabili o relație cauză-efect
- Absorbirea conceptelor abstracte
- Dezvoltarea emoțională și Dezvoltarea Abilității Exprimării Sinelui
- Dezvoltarea Socială

2.3. Navigarea spre noi continente

Această activitate urmărește să permită copiilor să poată evalua ceea ce este absolut necesar pentru viață și dezvoltare; să distingă cererile de nevoi; să coreleze drepturile omului și nevoile omului; să participe la procesele comune de lucru și de luare a deciziilor; să înțeleagă modalitățile de evaluare a dorințelor și nevoilor altor persoane, a empatiei și a competențelor de discuție. În faza de pregătire, practicianul pune întrebări pentru a afla ce știu copiii despre dorințele, nevoile și drepturile altora. El/ea face o notă cu informațiile pe care le-a obținut în această etapă pentru a lua în considerare rezultatele după joc. El/ea copiază și taie un pachet de solicitări și are nevoie de card pentru fiecare grup; Apoi le pune într-un plic.

Jocul constă din două sau mai multe grupuri formate din cel puțin 8 și mai mult de 20 de persoane. Câte grupuri și numărul de persoane din grup sunt menținute flexibile în conformitate cu îndrumarea practicantului și capacitatea de control asupra copiilor. Membrii grupului sunt diagnosticați cu o deficiență mentală ușoară și, prin urmare, vor consta într-un profil de copil care are nevoie de o capacitate de inteligență emoțională sporită. De asemenea, este potrivit pentru copiii cu vârste cuprinse între 8 și 13 ani, în ceea ce privește conținutul jocului și stilul de joc. La crearea grupurilor, același număr de copii ar trebui să fie în fiecare grup, iar numărul de fete și băieți ar trebui să fie echilibrat. În timpul creării grupurilor, loturile pot fi desenate ca activitate de încălzire sau practicianul poate determina el însuși grupurile în timpul fazei de pregătire. După formarea grupurilor, cereți-le să găsească un nume de grup cu metoda comună de luare a deciziilor pentru a crește apartenența copiilor la grup. Spune-le copiilor să se gândească că sunt pe cale să plece către un nou continent. Nici o lume nu trăiește unde merg. Astfel, să se declare că atunci când vor ajunge acolo vor fi pionierii care vor înființa o nouă țară. În această etapă, clarificarea situațiilor de care nu au putut avea sens din partea copiilor. Utilizați plicuri, cărți de nevoi și dorințe, lipici, bandă, hârtie și clepsidră care sunt ușor disponibile în acest joc. Împărțiți copiii în grupuri mici și oferiți fiecărui grup un pachet complet de carti de nevoi si de cereri . Spuneți-le că acestea sunt lucrurile pe care le vor lua cu ei pentru a trăi în noua țară. Cereți fiecărui grup să deschidă plicul în mâna lor, să distribuie toate cărțile și să înceapă investigația. Dați grupurilor câteva cărți albe; lăsați-i să scrie tot ce consideră necesar sau doresc aici. Utilizați clepsidra de un minut pentru a angaja copiii în gestionarea timpului de-a lungul evenimentului și utilizați clopoțelul pentru a începe și a încheia ora.

2.3.1. Puncte de luat în considerare

Subliniați următorul punct: Ceea ce a rămas nu poate fi recâștigat și ceea ce dețin este necesar pentru a construi o nouă țară dincolo de supraviețuire până când aceasta este "ridicată". Unele elemente au fost lăsate în mod deosebit de nedeterminat pentru a stimula dezbaterile cu privire la stabilirea a ceea ce este important și indispensabil (de exemplu, un telefon mobil poate fi considerat un lux pentru unii, dar poate fi considerat o cerință de comunicare pentru alții). Copiii mici pot întâmpina dificultăți în a face distincția între ceea ce doresc și ceea ce au nevoie. Ajutați-le prin evidențierea a ceea ce este necesar pentru a supraviețui într-o nouă țară. Comparați cărțile aruncate în fiecare moment critic în timpul interogării. Întrebați copiii ce fel de diferențe văd oamenii în preferințele lor. În același timp, prin această activitate, se observă competențele profesionale ale grupurilor de copii, participarea la procesele decizionale, competențele empatică.

2.3.2. Implementarea

Acum afirmați că nava este pe cale să navigheze și începeți cu o narațiune cum că era foarte plăcut la început. Soarele strălucea deasupra, iar marea era calmă. Dar dintr-o dată se auzi o furtună puternică și nava începu să se scuture. Pentru ca nava să nu se scufunde, trebuie să luați în mână trei dintre cărți. Cereți fiecărui grup să decidă ce să sacrifice. Să le amintiți că nu se pot întoarce la ce au aruncat. Astfel, colectați cărțile alese și puneți-le împreună într-o punte.

Continuați să povestiți. În cele din urmă, furtuna s-a sfârșit. Toată lumea era ușurată. Cu toate acestea, un raport care urma să sosească în aer a declarat că un uragan se apropia de navă. Pentru a scăpa de uragan, trebuie aruncate încă trei cărți în mare. Dar amintiți-vă, apropo: Ceea ce veți arunca nu este ceea ce va trebui să supraviețuiți în noua dumneavoastră țară. Colectați aceste cărți noi aruncate ca înainte într-o punte. Continuați povestea. Am supraviețuit! Dar aproape că am ajuns pe noul continent. Toată lumea este atât de entuziasmată. Continentul a apărut deja la orizont.

Dar în acel moment o balenă uriașă lovește nava și face o gaură în navă. În acest caz, este necesar să ușurăm și mai mult nava! Alte trei cărți vor fi aruncate. Colectați aceste cărți noi într-o punte. Declarați că ați ajuns în cele din urmă pe noul continent și acum este timpul să construiți o nouă țară. Lăsați fiecare grup să lipească cărțile pe care le au pe o foaie largă de

hârtie și să vadă ce a fost adus pe noul continent pentru ca toată lumea să le poată vedea. Sunt lucrurile suficiente pentru a trăi, a crește și a se dezvolta bine?

2.3.3. *Evaluarea:*

Spuneți fiecărui grup să închidă lista pe care au pregătit-o și să explice ce au de făcut cu noul continent. În acest proces, asigurați-vă că fiecare copil vorbește. Întrebați despre activitate punând întrebări după cum se arată mai jos.

- Ce v-a plăcut la acest eveniment?
- Cum ați decis ce se va întâmpla sau nu? Ce era absolut necesar? Ce decizii au fost greu de luat?
- A existat vreun dezacord în cadrul grupului cu privire la ceea ce urmează să se desfășoare și la ce să se arunce? Cum ați rezolvat astfel de dispute?
- Sunt nevoile tuturor oamenilor la fel? Cine are nevoie de nevoi diferite?
- ce părere aveți despre cele mai recente decizii pe care le luăm? Poți supraviețui într-un loc nou? Poți crește și dezvolta acolo?
- Cum a decis grupul dvs. ce să arunce?
- V-a surprins cel mai recent rezultat?
- Permite evaluarea deciziilor

Sublinierea faptului că drepturile omului se bazează pe nevoile omului: Acestea sunt lucruri pe care fiecare persoană trebuie să le trăiască, să le dezvolte și ducă o viață onorabilă. Puneți întrebări de tipul următor:

- Ați înțeles ce vă trebuie să trăiți?
- Ați înțeles ceea ce este necesar pentru a crește și a vă dezvolta?
- Ce s-a întâmplat dacă ați dorit de fapt să obțineți ceva, dar nu ați considerat-o necesar?

Mesaj pentru practician:

Subliniați faptul că toată lumea ar trebui să aibă toate drepturile omului. Dintre acestea, lucrurile precum hrana, îngrijirea medicală, apa curată și adăpostul sunt esențiale pentru supraviețuire. Cu toate acestea, alții transmit mesajul că este necesar ca oamenii să trăiască și să se dezvolte bine.

METODE DE GAMIFICARE PENTRU A FACILITA INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ PENTRU COPIII CU UN IQ SCĂZUT

Autori: İKBAL KARAMAN, BEYZA TÜRÜDÜ, DIRECȚIA PROVINCIALĂ A
FAMILIEI, MUNCII ȘI SERVICIILOR SOCIALE DIN ANKARA , TURCIA

Rezumat

Inteligența emoțională este un concept care este direct legat de capacitatea indivizilor de a identifica, evalua și controla emoțiile proprii, precum și ale altora. Cercetătorii susțin că IQ-ul (Coeficientul de Inteligență) nu poate fi singurul mod de a măsura inteligența umană și că IE (Inteligența Emoțională) poate fi mai important decât IQ. În acest context, copiii cu un grad scăzut de inteligență pot avea niveluri mai ridicate de inteligență emoțională. Deoarece IE este considerat un model de recunoaștere și îmbunătățire de înaltă performanță, IE pentru copiii cu un nivel scăzut al IQ poate avea un efect radical. Diverse instrumente, metode, pot fi, de asemenea, adoptate și utilizate pentru definirea, gestionarea și îmbunătățirea inteligenței emoționale. Articolul de față examinează metoda de gamificare în acest sens și urmărește să ofere o perspectivă asupra unei abordări bazate pe inteligența emoțională a gamificării. Astfel, această revizuire a literaturii acoperă conceptele de inteligență emoțională, metoda de gamificare și utilizarea gamificării în relație cu IE pentru copiii cu IQ scăzut.

1. INTELIGENȚA EMOTIONALĂ ȘI GAMIFICAREA

De-a lungul anilor au fost aplicate diverse variante și metode pentru evaluarea inteligenței umane. Cadrele didactice universitare și profesioniștii s-au concentrat pe raportul de inteligență (IQ) ca măsură standard de inteligență. Mai târziu, oamenii care lucrează pe teren și-au îndreptat direcția în căutarea unor tipuri diferite de inteligențe (Goleman, 1998). Psihologul Howard Gardner, de exemplu, a sugerat că inteligența nu este doar o singură abilitate generală; În schimb, el sugerează că există de fapt inteligențe multiple și că oamenii pot avea puncte forte în mai multe dintre aceste zone (Cires, 2019). Studiul lui Dolan (2002) arată că:

„Importanța emoției pentru varietatea experienței umane este evidentă prin faptul că ceea ce constatăm și ne amintim nu este lucrul cotidian, ci evenimentele care evocă sentimente de bucurie, tristețe, plăcere și durere. Emoția este moneda principală în relațiile umane, precum și forța motivațională pentru ceea ce este cel mai bine și cel mai rău în comportamentul uman.

Emoția exercită o influență puternică asupra rațiunii și, în moduri care nu sunt înțelese sau cercetate în mod sistematic, contribuie la fixarea credinței” (p. 1991).

Astfel, tipul de inteligență pe care s-a pus accent în cea mai mare parte asupra a fost inteligența emoțională. Studiile privind inteligența emoțională au început în secolul al XIX-lea, astfel încât recunoașterea și utilizarea acestui concept datează din acel moment. Astfel cum se menționează la Faltas (2016) în istorie, oamenii de știință din domeniu și-au concentrat cercetările privind inteligența emoțională asupra dezvoltării umane, capacităților cognitive ale indivizilor, asupra abilităților indivizilor de a acționa în mod intenționat, și asupra dezvoltării continue a unor modele strategice de unificare a conceptului practic de inteligență emoțională cu privire la îmbunătățirea performanței și a relațiilor (Bar-ON, 2012; Jafri, Dem, Choden, 2016). Inteligența emoțională a fost conceptualizată prin diferite puncte de vedere care evidențiază o caracteristică specifică a acesteia. Cu toate acestea, definiția generală convenită a inteligenței emoționale se referă la capacitatea unei persoane de a recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții și emoțiile altora. În plus, Salovey și Mayer (1990, p.1) au definit inteligența emoțională (IE) ca „subset de informații sociale care implică capacitatea de a monitoriza sentimentele și emoțiile proprii și ale altora, de a le diferenția și de a utiliza aceste informații pentru a orienta gândirea și acțiunile”. Cu alte cuvinte, inteligența emoțională înseamnă, de asemenea, cunoașterea proprie, legătura cu alții, gestionarea situațiilor stresante și luarea unor decizii mai bune. Aceste elemente și caracteristici ale inteligenței emoționale pot fi de mare importanță în ceea ce privește copiii care au un nivel relativ scăzut al coeficientului de inteligență (IQ).

Persoanele cu un IQ scăzut au putut să funcționeze precum persoanele cu un IQ ridicat atunci când au IE ridicată, în special, o înțelegere emoțională ridicată. Înțelegerea emoțiilor se referă la capacitatea de a înțelege tipul de mesaj pe care emoțiile îl transmit și de a explica modul în care emoțiile se desfășoară și se dezvoltă (Fiori, 2015). Deoarece Coeficientul de Inteligență (IQ) nu poate fi singurul factor determinant care afectează succesul unei persoane în viața și abilitățile sale, în special în viața școlară și în cercul social, recunoașterea inteligenței emoționale a acestor copii, precum și înțelegerea și îmbunătățirea acestora le pot oferi ocazia de a avea mai mult succes în multe aspecte ale vieții. IE contribuie la creșterea motivației, a planificării și a procesului decizional, ceea ce influențează pozitiv performanțele academice (Ferando, Prieto și Almeida, 2010). Din acest motiv, atașarea priorității la relația dintre inteligența emoțională și un IQ scăzut ar deschide o nouă perspectivă utilă. Conform Fiori (2015, p.4), o bună înțelegere a modului de desfășurare și dezvoltare a emoțiilor poate

ajuta mai bine indivizii să-și exploateze autocontrolul în timpul unei performanțe. Pe de altă parte, nivelul scăzut al inteligenței emoționale poate avea corelații negative cu comportamente și abilități pozitive, având în vedere că IQ nu este considerat singurul determinant în acest sens. Potrivit unui studiu care viza explorarea relației dintre inteligența emoțională și consumul de alcool și tutun la adolescenți; „IE a fost corelată în mod negativ consumului general de alcool și tutun. Este plauzibil ca adolescenții cu IE ridicat să aibă o capacitate mentală mai mare de a-i citi mai bine pe alții și de a detecta presiunea anturajului” (Trinidad & Johnson, 2002).

În ceea ce privește recunoașterea și îmbunătățirea inteligenței emoționale a copiilor cu IQ scăzut, există multe modalități, instrumente și metode care pot fi aplicate. Printre aceste metode, gamificarea ar avea un mare impact asupra înțelegerii și dezvoltării inteligenței emoționale. Pentru a adapta această metodă la rezultatele dorite, gamificarea ar trebui să fie bine înțeleasă, incluzând toate etapele, procesele și funcțiile acesteia. Seturile de procese și activități care pot fi considerate drept gamificare pot fi utilizate prin aplicarea caracteristicilor elementelor jocului. Potrivit lui González, Toledo & Muñoz, (2016) gamificarea este utilizarea mecanicii jocului și a strategiilor în contexte non-joc. În plus, gamificarea este o zonă de interes în curs de dezvoltare în ceea ce privește studiile cognitive, psihologice, pe lângă alte domenii, cum ar fi educația, viața de afaceri etc. Abordările bine structurate ale gamificării au o șansă mai mare de a conduce emoțiile copiilor în direcția dorită.

2. METODA GAMIFICĂRII

Gamificarea este un termen care se referă la utilizarea elementelor de joc în contexte non-joc cu scopul de a implica oamenii într-o varietate de sarcini (Borges, Marelli & Isotani, 2014). La începutul secolului XX, jocurile au început să atragă atenția oamenilor și au început să fie văzute ca o modalitate de creștere a productivității. Termenul de gamificare a fost utilizat pentru prima dată de Nick Pelling în 2002, care poate fi înțeles ca folosind mecanica și logica jocului în medii non-joc pentru ca oamenii să se angajeze în atingerea scopurilor dorite. În 2005 au început să se dezvolte designuri de jocuri bazate pe site-uri. În ceea ce privește anul 2010, Jane McGonigal susține un discurs TED intitulat ”Jocurile Pot Face Lumea Mai Bună”, în care aceasta prezice un paradis bazat pe jocuri: „Când îmi imaginez următorul deceniu, știu două lucruri cu siguranță: că putem clădi orice viitor ne putem imagina, și putem juca orice joc pe care le dorim, așa că spun: să înceapă jocurile care vor schimba lumea.”Această discuție ar putea fi momentul definitoriu în istoria

gamificării (Growthinging, 2019). Începând din 2011 până în 2020, studiile, dezvoltarea, punerea în aplicare și creațiile în domeniul gamificării au crescut treptat.

În tehnicile de gamifiere, participanților li se acordă un premiu atunci când îndeplinesc o anumită sarcină dorită; Aceste sarcini sunt de obicei activități care fac comunitățile să crească (Thongtanunam, Kula, Cruz, Yoshida, Ichikawa, Iida, 2013). În ceea ce privește aspectul structural al gamificării Hamari, Koivisto și Sarsa (2014) susțin că gamificarea are trei părți principale: 1) abordările motivaționale puse în aplicare, 2) rezultatele psihologice și 3) rezultatele comportamentale suplimentare. Primul pas al unei acțiuni gamificate poate fi acceptat ca motivarea oamenilor și, în acest scop, pot fi puse în aplicare strategii. Apoi, cea de-a doua etapă va avea rezultatele preconizate la sfârșitul unei puneri în aplicare. În cele din urmă, ultima etapă a gamificării care are durabilitate este existența unor rezultate cognitive și comportamentale. Aceasta este legată de studiul lui Nicholson (2015), care a oferit un cadru pentru metoda de gamificare:

„Pentru a operaționaliza aceste concepte, șase elemente inspirate de designul jocului vor fi explorate mai în profunzime: • Joaca— facilitând libertatea de a explora și de a eșua în cadrul limitelor. • Expoziția — crearea de povești pentru participanții care sunt integrați cu mediul lumii reale și care le permit să își creeze propriul mediu. • Alegerea — dezvoltarea unor sisteme care pun puterea în mâinile participanților. • Informația — utilizând concepția jocului și conceptele de afișare a jocului pentru a permite participanților să afle mai multe despre contextul lumii reale. • Angajarea— încurajarea participanților să descopere și să învețe de la alții interesați de mediul real. • Reflecția — asistarea participanților în găsirea altor interese și experiențe anterioare care pot aprofunda implicarea și învățarea” (p.9). Cu toate acestea, termenul de gamificare nu trebuie înțeles ca fiind jocuri pe calculator propriu-zise, ele pot fi activități care includ motivația și elementele de gamificare.

2.1. Un Aspect Gamificat al Inteligenței Emoționale

Inteligența emoțională tinde să fie în general legată de anumite caracteristici, cum ar fi autogestionarea, managementul relațiilor, conștientizarea socială și conștientizarea personală, sunt capabile să înțeleagă și să gestioneze emoțiile. Gamificarea folosește elemente și strategii de joc pentru a spori implicarea, motivația, învățarea și chiar a rezolva probleme. Cea mai mare atracție a aplicării gamificării unei activități sau unui curs este aceea că încurajează implicarea și angajamentul sporit (Brigham, 2015). Pentru copiii cu un IQ scăzut, inteligența emoțională ar trebui încurajată și îmbunătățită în direcția dorită. Gamificarea este un instrument adecvat pentru reglementarea inteligenței emoționale, permițând acestor copii să

fie conștienți de emoțiile lor și să le controleze, această îmbunătățire ar trebui să fie sprijinită și prin recunoașterea și înțelegerea altor emoții. Dacă scopul este de a schimba pe termen lung pe cineva, atunci sistemul de gamificare trebuie privit ca un strat care poate fi îndepărtat astfel încât participantul să poată fi lăsat în realitatea concretă (Nicholson, 2015). Astfel, dezvoltând activități care utilizează metoda de gamificare, trebuie luate în considerare atât avantajele și dezavantajele metodei, cât și conținutul și rezultatele dorite. Rezultatele posibile pentru copiii cu un nivel scăzut de IQ pe termen lung pot fi specificate ca fiind capabile să controleze sentimentele și comportamentele impulsive; inițiativa; recunoașterea propriilor emoții și a efectelor acestora asupra gândurilor și comportamentelor; respectarea angajamentelor; adaptarea la schimbarea circumstanțelor și înțelegerea emoțiilor, nevoilor și preocupărilor altor persoane prin empatie.

Cu toate acestea, ca și concept pedagogic, gamificarea nu implică neapărat utilizarea unui joc sau a unei tehnologii informaționale reale. Mai degrabă, implică integrarea elementelor de design sau a modelelor de activitate care se găsesc în mod tradițional în jocuri în contexte non-joc. (Buckley & Doyle, 2017). Dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor cu un nivel scăzut al IQ-ului poate fi încurajată atât prin aplicații gamificate pe calculator/telefon mobil, cât și prin activități fizice sau verbale în medii fără jocuri. Lamprinou și Paraskeva (2015) fac o distincție mai clară între aceste două tipuri de gamificare, afirmând că:

”Gamificarea se împarte în două tipuri; gamificarea structurală și gamificarea conținutului. Primul tip se referă la utilizarea elementelor jocului fără nicio modificare a conținutului pentru a spori implicarea cursanților. Conținutul nu este similar jocului, dar structura acestui tip de gamificare include elemente de joc pentru a motiva cursanții prin recompense. Aplicarea gamificării structurale utilizează în principal puncte, ecusoane, realizări și niveluri, precum și plăci de conducere și bare de progres, în scopul urmăririi progreselor înregistrate în procesul de învățare. Elementele de joc, cum ar fi caractere și elemente de poveste, sunt încă elemente de structură a gamificării, deoarece nu schimbă conținutul (KAPP et al., 2014). Pe de altă parte, gamificarea conținutului este utilizarea elementelor de joc pentru a face conținutul mai prietenos. Acest tip adaugă elemente de poveste sau provocări fără a transforma conținutul într-un joc. (KAPP et al., 2014)” (p. 407, 408). Ambele tipuri de gamificare pot fi aplicate pentru înțelegerea și dezvoltarea inteligenței emoționale.

În plus, utilizarea reglementării emoționale ca funcție în proiectarea jocurilor sau a activităților gamificate de îmbunătățire a IE pentru copiii cu un nivel scăzut al IQ-ului este o

necesitate, pentru că este vorba despre capacitatea de a gestiona emoțiile și comportamentul în conformitate cu cerințele unei situații. În acest sens, jocurile și activitățile gamificate ar trebui să încurajeze copiii să fie capabili să înțeleagă situația lor emoțională și a altora și să le comită emoțiile în mod corespunzător. Acești copii pot avea dificultăți în dezvoltarea sau utilizarea competențelor pentru această capacitate. În acest moment, beneficiile posibile ale metodei de gamificare, cum ar fi reducerea comportamentului perturbator, atenția sporită, o mai bună comunicare, aptitudini sociale și atitudini pozitive față de învățare ar trebui direcționate către reglementarea emoțională dorită a copiilor cu vârste mici în IQ, astfel încât metoda să poată răspunde nevoilor emoționale ale copiilor. Avantajele suplimentare ale metodei de gamificare pentru acești copii pot fi sortate după cum urmează:

- Activități de învățare distractive și interactive,
- Metode didactice de reglementare și înțelegere a emoțiilor;
- Sprijinirea și modelarea emoțiilor negative în unele pozitive;
- Contribuția la dezvoltarea cognitivă;
- Creșterea nivelului de implicare în mediile de învățare;
- Stimularea dezvoltării competențelor de soluționare a problemelor;
- Consolidarea competențelor sociale;
- Furnizarea de feedback instantaneu și așa mai departe.

În plus, există câțiva pași pentru gamifiere care ar trebui urmați de la început până la sfârșit. În primul rând, trebuie să găsim răspunsuri la patru întrebări de bază pentru a acționa în mod planificat. Aceste întrebări pot fi definite după cum urmează:

1. De ce aplicăm gamificarea? – Este vorba despre obiectiv;
2. Ce vrem să facă copiii? – Este vorba despre acțiuni;
3. Pentru cine ne proiectăm? Este vorba despre jucători;
4. Cum îl putem proiecta? – este vorba despre sistem (Manrique, 2013).

Conform studiului Morschheuser, werder, Hamari și ABE (2017), procesul de gamificare ar trebui să aibă următoarele etape de bază:

Pregătirea proiectului: Toate activitățile care trebuie executate înainte de începerea proiectului;

Analiză: Activități care sunt utilizate pentru a identifica cunoștințele necesare ale utilizatorilor, proceselor și proiectului în sine;

Idei : Activități de a veni cu idei privind desenele de gamificare;

Model : Proiectarea abordărilor de gamificare și crearea de prototipuri;

Implementare: Punerea în aplicare a unei abordări a gamificării;

Evaluare: Evaluarea și testarea abordării gamificării;

Monitorizare: Monitorizarea metodei de gamificare după lansare (p. 1309).

2.2. Modele și Activități Gamificate pentru IE-ul Copiilor cu un IQ scăzut

2.2.1. Cadrul De Proiectare Pentru Gamificare

Acest cadru a fost creat de Andrzej Marczewski în 2017, care constă în trei faze principale: Definiție, proiectare/construcție și îmbunătățire. Înainte ca toate aceste faze să înceapă, trebuie să existe o pregătire înainte de faza de descoperire. Faza de descoperire se referă la descoperirea problemei reale care necesită rezolvare și apoi înțelegere mai bună a persoanelor pentru care o soluționați. Acesta constă din trei trepte principale (Marczewski, 2017).

Figura1 Cadrul De Proiectare A Gamificării

Conform constatărilor lui Marczewski (2017), etapele de proiectare a unui cadru de gamificare trebuie să proceseze după cum urmează:

- Definierea Problemei
- Definierea Utilizatorilor

- Definirea Succesului
- Proiectarea Călătoriei Utilizatorului

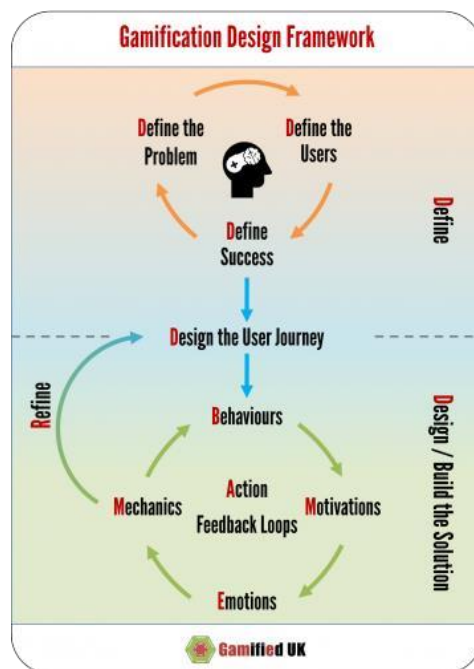

Figura 2 Cadrul de Proiectare al Gamificării

2.2.2. “Numește-o pentru a o împlânzi” de Dr. Daniel Siegel

Această strategie a fost elaborată de Dr. Daniel Siegel, autor și psihiatru, cu scopul de a calma copiii care se confruntă cu emoții intense. A folosit bazele științei cerebrale și cei doi pași simpli pentru a calma un copil care trăiește emoții intense. El categorizează creierul ca partea de sus (cortex) și cea de jos (sub cortex) și subliniază care parte a creierului este responsabilă pentru emoțiile din creierul de jos. Partea stângă a creierului lucrează pentru a numi un sentiment în creierul de jos.

- Pasul 1: Conectarea

Acest pas se referă la conectarea cu rațiunea și logica care activează cealaltă parte a creierului.

- Pasul 2: Numește-o pentru a o împlânzi

Acest pas se referă la recunoașterea și înțelegerea stării emoționale actuale, denumirea emoției exacte. Întrebările care trebuie puse sunt: Mă întreb cum simte de fapt cealaltă persoană / mă întreb cum mă simt? (Practicianul trebuie să-și adreseze întrebări). Mă întreb dacă vă simțiți (Speriat, curios, fericit etc.)? (Practicianul trebuie să adreseze copilului astfel de întrebări).

Conform unui articol scris de Debbie (2019):

”Prin punerea la punct a acestui instrument simplu de lucru, emoțiile dumneavoastră vă pot informa și nu copleși. Iată elementele de bază ale modului în care funcționează „numește-o pentru a o îmblânzi”: Când sunteți într-o situație de mare dramatism și solicitat emoțional intens, creierul dvs. limbic începe să pompeze hormoni de stres către mușchii dvs. pentru a vă strânge și pregăti pentru acțiune. Acest mecanism de luptă-zbor este profund legat de sistemul nervos și preia controlul. Acesta este un lucru bun dacă sunteți singur într-o alee întunecată pentru a vă proteja — nu este un lucru bun dacă sunteți într-o o întâlnire și vă supărați pe un coleg de serviciu. Odată ce observați că aveți o reacție emoțională puternică, următorul pas este să o descrieți, sau să o denumiți. De exemplu, a spune mental „mă simt furios” sau „am o minge strânsă de nervi în intestinele mele”. Alegerea cuvintelor pentru a descrie emoțiile subtile vă pornește creierul executiv și se calmează în creierul dumneavoastră limbic emoțiile. Calmându-vă emoțiile, creierul executiv are timp pentru a filtra și organiza emoțiile reactive, dramatice, copleșitoare. Acum aveți o capacitate mai mare de a vă alege răspunsurile pe moment.”

Figura 3 Numește-o pentru a o îmblânzi

2.2.3. Exemple de Activități Gamificate Privind Inteligența Emoțională

□ Happy 8-12:

Happy 8-12 și Happy 12-16 sunt două programe concepute pentru a forma competențe emoționale în situațiile de viață de zi cu zi, precum și în situațiile de conflict între colegii de la nivelul școlii elementare și, respectiv, de la nivelul liceului. Scopul acestor programe este de a instrui competențele emoționale ale copiilor prin recunoașterea și reglementarea emoțiilor lor în timp ce se află într-o situație de conflict. În același timp, copiii învață și răspunsul cel mai adaptiv și mai hotărât la această situație. Acest proces se desfășoară prin 4 etape de bază și progresive (a se vedea figura de mai jos). Acest software pentru jocuri video constă în 25 de conflicte contextualizate în diferite setări, cum ar fi terenul de joacă, sala sau chiar acasă.

Rolurile jucătorului (student) în timpul conflictului pot fi trei: A) persoana care arată un comportament agresiv, b) persoana care suferă de agresiune, și c) persoanele prezente. În fiecare dintre conflicte, procesul de reglementare a emoțiilor este format în felul următor:

EMOTIONAL REGULATION PROCESS			
1 ST STEP	2 ND STEP	3 RD STEP	4 TH STEP
EMOTIONAL AWARENESS	TRAFFIC LIGHT	REGULATION STRATEGIES	ASSERTIVE RESPONSE
Become aware of what you are feeling	STOP - BREATH - THINK	1. Behavioural and Cognitive Distraction 2. Show the Emotions: Talk to a friend, write to your friends... 3. Ask for help 4. Change your thoughts 5. Find a solution 6. Ask for help to an adult	N (Name) - E (Emotion) - M (Motive) - O (Objective)

Figura 4 Procesul de Recunoaștere Emoțională a Jocurilor

Figura 5 Procesul ”Semaforului” în software

Jocul a fost aplicat la două grupuri diferite pentru un studiu, iar eficacitatea jocurilor a fost evaluată prin compararea a două grupuri de participanți. Conform studiului lui Morente, Cuenca și Filella s-au obținut următoarele rezultate: „Jocul video Happy 8-12 a dus la o îmbunătățire semnificativă din punct de vedere statistic a competențelor emoționale și sociale în rândul elevilor. În plus, amplitudinea dezvoltării emoționale, care este cea mai sensibilă la schimbări, a arătat o creștere importantă din punct de vedere statistic. Un alt efect interesant al software-ului a fost scăderea semnificativă din punct de vedere statistic a nivelurilor de anxietate ale copiilor care au beneficiat de formare cu Happy” (p. 155, 156).

□ Happify:

Happy aplică strategiile de gamifiere pentru fericire și bunăstare. Aceasta susține că poate spori fericirea utilizatorilor cu activități și jocuri de distracție, poate ajuta oamenii să învețe obiceiuri în schimbare de viață pe baza științei și poate reduce stresul. Acesta prezintă mai multe întrebări pentru a răspunde la modul în care vă simțiți în viața curentă a copiilor și le atribuie un anumit ”Scor De Fericire”. După aceasta, le cere să aleagă o cale pentru a lucra pe baza unor idei precum ”Cucerii Gândurile Dumneavoastră Negative”. Fiecare pistă le cere copiilor să îndeplinească sarcini de joc, cum ar fi baloanele cu aer comprimat, doar cu cuvinte pozitive. Jucând aceste jocuri și alte activități de joc câștigă puncte și medalii și se deplasează pe alte piste cu activități diferite.

Figura 6 Aplicația Happify.

Inteligența emoțională reprezintă capacitatea de a recunoaște, înțelege și controla emoțiile, iar acest concept există din anii '90. În plus, aceasta implică posibilitatea de a observa, înțelege și acționa în mod eficient asupra emoțiilor. Studiile și implementările în domeniul inteligenței emoționale au făcut ca IQ-ul să fie inefficient, astfel încât acesta nu este singurul factor determinant pentru examinarea inteligenței umane. Această situație se aplică copiilor aflați la un nivel scăzut de IQ, iar luarea în considerare a inteligenței emoționale este vitală pentru îmbunătățirea calității vieții lor sociale și educaționale. Nivelul de inteligență emoțională a acestor copii poate fi sporit prin diferite modalități. În acest moment, gamificarea pătrunde în plan. Eficacitatea acestei metode pentru copii, învățarea și îmbunătățirea caracteristicilor specifice au fost dovedite prin diferite studii și implementări. Aplicațiile și activitățile sunt benefice pentru ei pentru copiii cu IQ scăzut.

Referințe

- Brigham, T. J. (2015). O introducere la gamificare: Adăugarea de elemente de joc pentru implicare. *Servicii de referință medicală trimestrială*, 34(4), 471-480
- Buckley, P., & Doyle, E. (2017). Individualizarea gamificării: O investigație a impactului stilurilor de învățare și a trăsăturilor de personalitate în eficacitatea gamificării folosind o piață predicțională. *Computere și Educație*, 106, 43-55.
- Cherry, K. (2019, December 6). IQ or EQ: Care este mai important? Recuperat pe 17 Februarie 2020, from <https://www.verywellmind.com/iq-or-eq-which-one-is-more-important-2795287>
- Debbie. (2017, July 20). Numește-o pentru a o îmblânzi. Luată de pe site-ul <https://powerofted.com/name-it-and-tame-it/>
- De Sousa Borges, S., Durelli, V. H., Reis, H. M., & Isotani, S. (2014, March) O cartografiere sistematică a gamificării aplicate educației. În Cursul celui de al 29-lea simpozion anual al ACM privind aplicarea informatică (pp. 216-222).
- Dolan, R. J. (2002). Emoție, cunoaștere și comportament. *știința*, 298(5596), 1191-1194.
- Fernández, M. C. (2011). Inteligența emoțională și performanța academică: Controlarea pentru efectele IQ-ului, personalitatea și conceptul de sine. *Jurnalul Evaluării Psihopedagogice*, 29(2), 150-159.

- Ferrando, M., Prieto, M. D., Almeida, L. S., Ferrándiz, C., Bermejo, R., López-Pina, J. A., & Fiori, M. (2015). Inteligența emoțională compensează pentru IQ-ul scăzut. *Personalitatea și diferențele individuale*, 81, 169-173.
- González, C. S., Toledo, P. & Muñoz, V.(2016). Consolidarea implicării sistemelor tutorial inteligente prin personalizarea gamificării. *Jurnalul Internațional al Ingineriei Educației*, 32(1), 532-541.
- Hamari, J., Koivisto, J., & Sarsa, H. (2014, January). Gamificarea funcționează?—o recenzie literară a studiilor empirice asupra gamificării. În *ediția 47 a Conferinței internaționale din Hawaii asupra științei sistemelor*,(pp. 3025-3034).
- Lamprinou, D., & Paraskeva, F. (2015, November). Cadrul de desfășurare a gamificării bazat pe STD pentru motivarea elevilor. În *Conferința Internațională asupra Tehnologiei și Învățării Comunicării Mobile Interactive(IMCL), 2015* (pp. 406-410). IEEE.
- Manrique, V., & Manrique, V. (2017, September 15). Un ghid complet al designului gamificării. Luat din <https://technologyadvice.com/blog/information-technology/a-complete-guide-to-gamification-design/>
- Marczewski, Andrzej. “Un cadru de desfășurare al gamificării revizuit.” *Gamified UK #Gamification Expert*, 6 Apr. 2017, www.gamified.uk/2017/04/06/revised-gamification-design-framework/.
- Mora, A., Riera, D., Gonzalez, C., & Arnedo-Moreno, J. (2015, September). O recenzie literară asupra cadrului de proiectare al gamificării. În *A șaptea Conferință Internațională a Jocurilor și Lumilor Virtuale pentru Aplicații Serioase, 2015(VS-Games)* (pp. 1-8). IEEE.
- Nicholson, S. (2015). O rețetă pentru gamificare. În *Gamificarea în educație și în afaceri* (pp. 1-20). Springer, Cham.
- Ros Morente, A., Cabello Cuenca, E., & Filella Guiu, G. (2018). Analiză a efectelor a două software-uri de gamificare emoțională și educațională privind bunăstarea emoțională a copiilor și adolescenților spanioli. *Jurnalul Internațional al Tehnologiilor de Învățare*, 2018, vol. 13, numărul. 9, p. 148-159. (1990). Inteligența emoțională. *Imaginație, cunoaștere și personalitate*, 9(3), 185-211.

Thongtanunam, P., Kula, R. G., Cruz, A. E., Yoshida, N., Ichikawa, K., & Iida, H. (2013). Istoria gamificării privind găsirea expertizei în comunități: experiența și practica cu Stack Exchange. *Recenzia strategiilor Sociologice*, 7(2), 115-130.

Trinidad, D. R., & Johnson, C. A. (2002). Asocierea între inteligența emoțională și consumul de alcool și tutun în adolescența timpurie. *Diferențe individuale și de personalitate*, 32(1), 95-105.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ

Autor: İKBAL KARAMAN, ŞEYDA PEKÇETİN, DIRECȚIA PROVINCIALĂ A FAMILIEI, MUNCII ȘI SERVICIILOR SOCIALE DIN ANKARA ,TURCIA

Rezumat

În abordările actuale, privind inteligența, accentul nu mai este pus doar pe inteligența cognitivă, ci și pe rolul altor tipuri de inteligență, precum inteligența emoțională. Acest studiu își îndreaptă atenția asupra beneficiilor aduse în urma ajutorului acordat copiilor de grădiniță pentru a-și înțelege sentimentele și, de asemenea, urmărește să inițieze personalul care educă adulții cu probleme emoționale și care îngrijesc copiii cu o inteligență scăzută. În consecință, relația dintre IQ și inteligența emoțională a fost studiată și s-a observat că IQ și inteligența emoțională nu se exclud reciproc, și reprezintă abilități separate. Putem spune că inteligența emoțională este o sursă care oferă informații despre întreaga viață a individului. Din acest motiv, este important să contribuim la dezvoltarea emoțională a copiilor în perioada preșcolară și să determinăm activități în această măsură. Activitatea desfășurată în cadrul cursului este de o mare importanță.

Cuvinte cheie: Inteligență, inteligență emoțională, preșcolar, nivel scăzut de inteligență, probleme emoționale, reglementare emoțională.

1. INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ

Emoția este un sentiment, cu gânduri specifice, stări psihologice și biologice și cu o serie de tendințe de mișcare (Goleman, 1996). Emoțiile au un rol important în înțelegerea oamenilor și în a da un sens gândurilor și comportamentelor. S-au făcut diverse cercetări cu privire la emoții, au fost prezentate i diferite opinii și au fost studiate diferite concepte. În ultimii ani, a existat un interes și o orientare intensă față de conceptul de inteligență emoțională, cunoscut ca unul dintre tipurile de inteligență. Intensitatea conflictului din viața profesională și privată, pierderea de energie și incapacitatea de a gestiona performanța, a fi nesatisfacut cu viața proprie și, prin urmare, gestionarea emoțiilor negative, se află în baza acestui interes și a acestei orientări (Erdoğdu, 2008). Atunci când este evaluată la o dimensiune individuală, inteligența emoțională este o dimensiune inteligentă care poate fi utilizată pentru atingerea obiectivelor, pentru a obține satisfacție din viață, pentru a face alegeri conștiente în rezolvarea problemelor și în multe alte domenii (Erdoğdu, 2008).

Inteligența emoțională este definită de mulți teoreticieni în moduri diferite. Salovey și Mayer (1990) au introdus pentru prima dată acest concept. Potrivit lui Mayer și Salovey (1993), inteligența emoțională „este o sub-formă de inteligență socială, ce se referă la capacitatea individului de a observa sentimente și emoții, atât ale sale, cât și ale altora, de a face o distincție între ei și de a folosi cunoștințele pe care le-a dobândit prin acest proces, în gândurile și comportamentele sale.”

O formă a inteligenței emoționale

Reuven Bar-On (2005) definește inteligența emoțională ca fiind „un director de competențe și aptitudini personale, emoționale și sociale, care va ajuta individul să facă față cu succes presiunilor și solicitărilor care au venit din mediul său”.

Pe de altă parte, Cooper și Sawaf (1997) definesc inteligența emoțională drept „capacitatea de a simți, înțelege și utiliza emoțiile ca sursă de energie umană, utilizată în cadrul cunoștințelor, relațiilor și influențelor” (așa cum se menționează la Şahin și Ömeroğlu, 2015).

Inteligența emoțională este una dintre cele mai bune modalități de a cunoaște copiii. Aceasta se datorează faptului că inteligența emoțională este o resursă care oferă informații despre întreaga viață a individului, de la relațiile sale sociale la succesul său academic. Este un set de procese care permit ca individul să fie înțeles atât din cadrul jocurilor din copilărie cât și din viața profesională de adult. Prin urmare, este important să contribuim la dezvoltarea emoțională a copiilor în perioada preșcolară și să determinăm activitățile în această direcție. Odată cu dezvoltarea inteligenței emoționale, crește gradul de conștientizare al copiilor, aceștia sunt mai dispuși să învețe și devin mai deschiși la toate tipurile de învățare audiovizuală (Weisinger, 1998). Cunoscând întrebările, utilizând creativitatea și intrând în procesul de comunicare, ei se pot recunoaște cu ușurință atât pe ei înșiși cât și mediul lor apropiat. În perioada preșcolară, copiii acționează în mod autonom, ei învață ce este corect și greșit, încearcă să se cunoască punând întrebări despre ei înșiși și învață valorile, comunicând cu familia și profesorul lor (Koç Akran & Kocaman, 2019).

Din ce în ce mai mult, cercetarea confirmă eficacitatea formării explicite, în materie de inteligență emoțională, începând de la o vârstă foarte fragedă. Potrivit mai multor studii, preșcolarii care participă la programe de competențe sociale emoționale, prezintă mai puține probleme de agresiune și anxietate și devin mai buni în rezolvarea problemelor sociale. În timp ce aceste rezultate pot crea un mediu școlar mai pașnic, beneficiile depășesc vârsta preșcolară: Comportamentul social în primii ani de viață este strâns legat de performanțele academice viitoare și de sănătatea mintală. Cu alte cuvinte, atunci când copiii învață cum să se calmeze, când folosesc limbajul pentru a-și exprima sentimentele și pentru a-i trata pe alții cu bunătate, acestea vor constitui baza succesului viitor și a bunăstării personale.

Când se examinează dezvoltarea emoțională a copiilor în această perioadă, se observă că cele mai importante nevoi emoționale ale acestora sunt nevoia de iubire și apreciere. Ei doresc să fie în centrul atenției în comunitatea lor și simt nevoia de succes. În această perioadă, emoțiile precum frica, furia, gelozia, bucuria și iubirea pot umple ziua unui copil, una după alta. Emoțiile lor se schimbă rapid. Ele tind să-și exprime sentimentele în mod deschis și liber. Se poate vedea gelozia asupra prietenilor și fraților. Nu le place să eșueze (Damon & Eisenberg, 2006). În studiile de inteligență emoțională, trebuie să se țină cont de caracteristicile copiilor în perioada preșcolară. Este necesar să se contribuie la dezvoltarea acestora în aceste momente.

IQ și inteligența emoțională nu se opun reciproc. Pentru noi toți, mintea și sensibilitatea emoțională sunt amestecate; persoanele cu inteligență emoțională ridicată și slabă sau cu inteligență emoțională scăzută și inteligență emoțională ridicată sunt relativ rare, în ciuda credințelor stereotipe. De fapt, există o legătură ușoară între IQ și unele aspecte ale inteligenței emoționale, dar aceasta este atât de mică încât arată clar că IQ și inteligența emoțională sunt fenomene independente. (Goleman, 2002).

Inteligența emoțională nu este inteligența anti-IQ. Persoanele utilizează ambele tipuri de informații. Cu toate acestea, ratele lor predominante de utilizare diferă de la individ la individ (Yılmaz 2002). În acest caz, în timp ce gândurile noastre ne afectează starea emoțională, emoțiile noastre ne afectează, de asemenea, percepțiile și amintirile. Inteligența emoțională cuprinde posibilitatea de a recunoaște sentimentele oamenilor în fața abilităților și competențelor sociale, de a se pune în locul lor și de a interacționa cu oamenii din jurul lor în relații bune. Oamenii de știință afirmă că inteligența emoțională nu este "destin" ca IQ, ci poate fi dezvoltată la orice vârstă (Acar, 2002).

Potrivit lui Goleman (1996), inteligența emoțională este un mod diferit de a fi inteligent. Acest concept conține ceea ce sunt sentimentele și modul de a lua decizii bune folosind sentimentele. Înseamnă să depășești dispoziția tristă și să controlezi impulsurile. IQ este de asemenea important, dar are diferite aspecte față de inteligența emoțională. Inteligența emoțională este exprimată nu numai ca un control emoțional sau ca un oponent al IQ, ci și ca un complement și un potențiator sinergic. Inteligența emoțională înseamnă, de asemenea, eliberarea de emoții. Cu cei mai simpli termeni, inteligența emoțională reprezintă utilizarea rațională a emoțiilor (Goleman, 2003).

În conformitate cu acestea, nivelul studiilor privind dezvoltarea inteligenței emoționale la copiii cu inteligență scăzută, are o mare importanță. Oamenii de știință, văd inteligența emoțională ca un domeniu al inteligenței cursive, care poate fi dezvoltat și avansat în orice moment și la orice vârstă. Potrivit experților, nivelul de inteligență emoțională nu este moștenit, iar dezvoltarea sa nu se produce doar în prima copilărie. Spre deosebire de IQ, care nu prezintă o îmbunătățire semnificativă după 13-19 de ani, probabilitatea de a învăța inteligența emoțională, poate ajunge la un nivel suficient de înalt prin învățarea continuă.

2. BENEFICIILE DE A AJUTA PREȘCOLARII SĂ-ȘI ÎNȚELEAGĂ ȘI SĂ-ȘI DISCUTE EMOȚIILE

Capacitatea de a înțelege emoțiile, care sunt componente importante ale dezvoltării emoționale, se dezvoltă la o vârstă fragedă. Fundamentul esențial pentru ca copiii să înțeleagă emoțiile, este pus încă din primii ani de viață. Astfel, copiii dezvoltă capacitatea de a identifica semnele vizuale și verbale ale emoțiilor înainte de a începe să vorbească despre experiențe emoționale și înainte de a-și exprima experiențele emoționale (Thompson & Lagattuta, 2006). Este esențial ca copiii să înțeleagă emoții care sunt definite și care au denumiri care să le permită să dobândească experiențe sociale (Denham & Burton, 2003). Copiii cu capacitatea de a înțelege emoțiile vor forma relații mai pozitive cu colegii. Capacitatea de a înțelege emoțiile se află în centrul suficienței emoționale (Denham & Burton, 2003). Pe măsură ce copiii devin mai capabili să cunoască atât emoțiile proprii cât și emoțiile altor persoane, ei devin pregătiți să dobândească aptitudini de empatie, de perspectivă și de reglementare emoțională.

Nivelul de reglementare a emoțiilor, care este una dintre sarcinile fundamentale de dezvoltare în timpul perioadei preșcolare, constă în procese externe și interne de monitorizare, evaluare și schimbare a reacțiilor emoționale, pentru realizarea obiectivelor unei persoane (Thompson, 1994). Reglementarea emoțiilor, care se dezvoltă rapid începând din primii ani de viață (Eisenberg, Spingrad și Eggum, 2010), este un proces care începe, susține și schimbă reacții emoționale atât în evenimente pozitive, cât și în cele negative. Acest proces se referă la a face față emoțiilor pozitive și negative din ce în ce mai mari, cum ar fi bucuria, plăcerea, anxietatea, furia și teama. Ajustarea emoției reprezintă schimbarea emoției stimulate. Această schimbare s-ar putea produce în cadrul proceselor interne ale persoanelor, precum și în procesele interpersonale (Cole, Martin și Dennis, 2004).

Regulamentul emoțional este un fenomen de dezvoltare, care a evoluat de la conștientizarea de către copii a diferitelor impulsuri emoționale și a interacțiunilor cu îngrijitorii (Kopp, 1989). Umorul copiilor, caracteristicile personale ale îngrijitorilor și interacțiunile comportamentale, sunt esențiale pentru dezvoltarea abilităților de reglementare emoțională. Cu alte cuvinte, competențele de reglementare a emoțiilor au o relație cu factorii genetici și de mediu și afectează interacțiunea acestor factori. Cu toate acestea, diferențele individuale cauzate de genetică au efecte constante asupra competențelor de ajustare ale copiilor după un an sau doi (Eisenberg et al., 2010). Nivelurile de reglementare a emoțiilor, afectează în mod semnificativ intervențiile externe și apar ca urmare a efectelor în context social, care sunt importante pentru modelarea impulsurilor emoționale ale copiilor (Thompson, 1994). Din această perspectivă, reglementarea emoțiilor se dezvoltă în principal, în relația dintre copii și personal sau îngrijitorii (Suthas-Gerow & Kendall, 2002).

Având în vedere aceste informații, acest studiu se concentrează pe beneficiile ajutării copiilor de grădiniță să-și înțeleagă sentimentele și urmărește să educe personalul care educă adulții care au probleme emoționale și care îngrijesc copiii cu inteligență scăzută. Pentru a ajuta copiii de grădiniță să-și înțeleagă sentimentele, au fost urmați 5 pași:

1. Denumirea emoțiilor
2. Normalizarea emoțiilor
3. Elaborarea strategiilor

4. "Citirea" imaginilor
5. Practica conștientizării momentului prezent

2.1 STRATEGII DE FORMARE A PERSONALULUI CARE EDUCĂ ADULȚII CE ÎNGRIJESC COPIII CU PROBLEME EMOȚIONALE CU INTELIGENȚĂ SCĂZUTĂ

2.1.1 Denumirea emoțiilor

Copiii își recunosc propriile emoții; aceasta le permite să se exprime verbal în perioada dinaintea vorbirii. Le permite atât definirea cât și exprimarea sentimentelor prin manifestare verbală, în perioada următoare.

Ascultarea reflectorizantă este un semn de consiliere eficientă. Terapeuții își ascultă pacienții și apoi reflectă ceea ce ei aud, ca o modalitate de a consolida înțelegerea de către pacienți. Copiii mici și prescolarii au competențe lingvistice expresive limitate, însă personalul și profesorii pot „asculta” comportamentul lor – fie că tipa, împinge, plânge sau se retrage – îl reflectă înapoi și îi pot ajuta să denumească ceea ce simt. Pentru a rezolva emoțiile cu care se confruntă copiii, îngrijitorii ar trebui să acorde atenție tonurilor (teamă, emoționat, fericit etc.), expresiilor faciale, expresiilor non-verbale ale copiilor în timpul sau după evenimentul în care trăiesc și să ofere feedback adecvat cu privire la emoțiile pe care le suferă copilul.

Exemple de practică:

- "Sunteți supărat! Fratele mai mic v-a sfâșiat fotografia și sunteți foarte supărat."
- "Sunteți trist! Bunica dumneavoastră a plecat și nu ați vrut ca ea să plece. Va simțiți foarte, foarte supărat."
- "Sunteți fericit! Aveți un balon mare și săriți în sus și în jos pentru că sunteți atât de fericit!"

Pe măsură ce copiii se maturizează, puteți folosi această strategie pentru a introduce nuanțe care vor construi vocabularul lor emoțional: „Te simt frustrat. Turnul tău a căzut și ai muncit din greu să-l înalți! Este dezamăgitor.” Sau „arați surprins. Acest tunet a fost cu adevărat puternic și v-a surprins.”

2.1.2 Normalizarea emoțiilor

Fiecare emoție este la fel de naturală ca atunci când ai fi însetat, înfometat sau ți-ar fi frig. Le putem accepta chiar ca pe un sentiment sau ca pe emoție. Prin urmare, este extrem de firesc să fii supărat pe cineva, să te temi de cineva, să fii trist, să fii încântat, să fii gelos, să-ți faci griji. Numai după emoție, gândul și comportamentul pe care le-ați realizat pot fi adevărate sau false. De exemplu, un copil poate fi gelos pe un nou coleg de clasă. După acest sentiment, copilul cade pe gânduri, considerându-se lipsit de stimă de sine și că nu este la fel de bun precum colegul său iar aici, trebuie să intervenim. În plus, comportamentul față de prietenul său, după starea de gelozie, poate fi acceptat corect sau greșit. Puteți începe

prin a accepta emoția copilului, a ascultat-o și a corectat distorsiunile pe care le are (fiind un copil) atunci când își face simțite emoțiile.

Un mod bun prin care poți interveni este să asculți, după care să verifici ce a cauzat acea emoție. Dacă este să concretizăm, unui copil care este gelos pe prietenul său, în loc să îi spunem ” Nu fi gelos, noi te iubim pe tine!”, poți să-l asculți și să-i spui: ” Ești gelos pe prietenul tău și cred că ești supărat pentru că te gândești că prietenii tăi nu se vor mai comporta cu tine ca înainte. Să vorbim despre ce putem face, pentru a rezolva această problemă.”

Sentimentele nu trebuie clasificate ca bune sau rele. Chiar și așa, emoțiile puternice îi pot speria sau suprasolicita pe copii, astfel încât să își normalizeze răspunsul la stimuli – ajutându-i să vadă că fiecare se simte supărat, trist sau speriat uneori – îi poate liniști și își poate construi abilitățile de a privi în perspectivă. După ce copilul s-a calmă, și va rezuma pe scurt ce s-a întâmplat, inclusiv cum s-a simțit, amintiți-le că fiecare – inclusiv dumneavoastră. – simțiți uneori acest lucru.

Exemple de practică:

„Când bunica a plecat în această dimineață, te-ai simțit foarte trist. Ai renunțat și ai strigat. Ai dorit ca bunica să rămână și să se joace cu tine. Fiecare se simte trist uneori. Și eu m-am simțit trist când a plecat bunica mea. Îmi place să vorbesc cu ea și să o privesc cum îmi citește cărți.. Este trist când oamenii își iau la revedere. Vrei s-o chemi mâine să o saluți sau să-i desenezi o felicitare?”

Un avertisment: Nu vă mirați dacă un copil dorește să audă povestea despre „momentul în care te-ai supărat la țintă” de mai multe ori. Dar o astfel de repetiție are beneficiile sale: Cu evenimentul de declanșare din trecut, tu și copilul îl puteți folosi ca punct de referință atunci când va întâlni stimuli emoționali în viitor.

2.1.3 Elaborarea strategiilor

La un moment dat, toată lumea învață că aruncarea unui țânțar în mijlocul problemei, nu este chiar o alegere înțeleaptă. Dar asta nu înseamnă că nu ne simțim frustrați atunci când alergăm și suntem blocați într-o lume care parcă stă în loc, lentă. Nu putem mereu să controlăm ceea ce simțim, dar putem controla modul în care ne exprimăm emoțiile.

Uneori chiar și o melodie simplă poate ajuta copiii să facă față stresului emoțional. Poți schimba cuvintele unui cântec pe care copilul îl place și poți să-l faci, de exemplu: "Când mă enervez, nu pot să-mi lovesc fratele, dar pot să lovesc podeaua cu picioarele."

Puteți ajuta copiii să se dezvolte cu strategii similare simple, memorabile. Dacă un copil se luptă cu un comportament agresiv special, ajutați-l să facă ceea ce trebuie să facă, cum ar fi: „Când sunt supărat, nu pot să-mi lovesc fratele, dar pot să-mi strâng mingea.” Puteți, de asemenea, modela legătura dintre dispoziție și alimentația sănătoasă, exerciții și somn: „Uneori când sunt frustrat, mănânc o gustare sănătoasă sau trag un pui de somn, pentru a mă ajuta să mă simt mai bine.“

2.1.4 "Citirea" imaginilor

Potrivit lui Miller (1989), în perioada preșcolară, copiii încearcă să perceapă lumea prin imagini, jocuri simbolice, discuții. Copiii își utilizează logica prin simpla clasificare, observând în același timp lumea. Isi impartasesc gandurile cu lumea din afara, prin logica si dezvoltarea limbajului. În această perioadă în care dezvoltarea limbii este rapidă, fiecare obiect are un echivalent concret sau imaginar. Deoarece copiii de vârstă preșcolară nu pot utiliza competențe lingvistice de bază, cum ar fi citirea și scrierea, aceștia acordă prioritate percepțiilor, emoțiilor și proceselor mentale, cum ar fi memoria vizuală.

Cercetările indică faptul că lectura de ficțiune promovează empatia. Pentru cei mici, cărțile cu imagini oferă un instrument suplimentar de predare a cunoștințelor emoționale: Ilustrații care servesc drept indicii vizuale. Când un eveniment fericit, înspăimântător sau frustrant apare într-o poveste, întrerupeți lectura și priviți imaginea împreună. „Uitați-vă la ea – cum credeți că se simte chiar acum?” Examinați expresiile faciale ale personajelor, cum stau și ce fac. Utilizați aceeași tehnică când vizionați împreună media.

2.1.5 Practica conștientizării momentului prezent

Această practică de bunăstare a fost adoptată de către clinicieni și de către profesori ca o modalitate de sprijin a sănătății mintale și de îmbunătățire a autoreglementării emoționale. Copiii care experimentează această stare, încep să-și dea seama mai bine atât de sentimentele lor, cât și de sentimentele celor din jurul lor.

În același timp, copiii care încep să-și exprime gândurile și sentimentele, sunt mai ușor de învățat să-și gestioneze

emoțiile intense și să nu judece atât propriile gânduri, cât și pe cele ale celorlalți. Un principiu cheie al acestei practici este calmarea corpului și a minții dumneavoastră și acordarea atenției senzațiilor din jurul dumneavoastră- sunete, mirosuri și imagini. Exersați ședința în liniște cu copilul sau cu studenții dumneavoastră timp de 60 de secunde- apoi împărtășiți ceea ce ați văzut și auzit fiecare. Ieșiți la o plimbare în parc sau în

vecinătatea acestuia. Înainte de culcare sau la sfârșitul zilei de școală împărtășiți momente mici care v-au făcut fericit.

Un exemplu al studiilor despre mentalitate, utilizate în dezvoltarea inteligenței emoționale:

Fiecare copil primește un făuritor de spumă (pentru a face bule). Sunt rugați să observe ce se întâmplă atunci când suflă.

Atenția lor se concentrează asupra bulelor pe care le suflă încet. Există unii copii care observă că bulele sunt de diferite mărimi, unele mai mici iar altele mai mari; unele se pot evapora repede, altele își pot menține forma mai mult timp; își dau seama că unele sunt mai rapide, iar altele sunt mai lente.

Scopul acestui studiu este următorul: ”Uneori când simțim o emoție sau un gând în mintea noastră, mai ales dacă nu ne place și vrem să scăpăm de ea, poate avea o însemnătate mult mai mare pentru noi. Cu toate acestea, trebuie să știm că „nu mă regăsesc în acest gând, ci doar îmi trece prin minte.” De fapt, aceste sentimente și gânduri sunt ca niște bule de săpun. Apar, se ridică și, după un timp, se sparg și dispar. Așa cum observăm bulele de săpun, putem observa cu calm că gândurile și emoțiile noastre se ridică, după care, dispar. ”

Într-un alt studiu despre mentalitate, studenții își identifică emoțiile în funcție de vreme. De exemplu, temerile sunt asemănate cu furtuna și sentimentele bune față de soare. Scopul principal aici este de a-i face pe copii conștienți de emoțiile lor.

Educația emoțională este la fel de importantă ca și învățarea alfabetului. După cum amintește psihologul Daniel Goleman, ” Dacă nu aveți în mână capacitățile emoționale, dacă nu aveți conștiința de sine, dacă nu reușiți să vă gestionați emoțiile puternice, dacă nu aveți empatie și relații eficiente, atunci, indiferent cât de deștept sunteți, nu veți ajunge prea departe.”

În acest studiu, este vizată educarea personalului care educă adulții ce se ocupă de copiii cu probleme emoționale și cu un nivel scăzut de inteligență. În acest scop, sunt subliniate beneficiile ajutorării copiilor de grădiniță să-si înțeleagă emoțiile. Literatura de specialitate a fost examinată iar relația dintre IQ și inteligența emoțională, a fost de asemenea, studiată.

Inteligența emoțională este exprimată nu numai ca un control emoțional sau ca un oponent al IQ, ci și ca un complement și un potențiator sinergic. În consecință, putem afirma că inteligența cognitivă a copilului a cărui inteligență emoțională este consolidată, va fi întărită, lucrând în același timp cu copiii cu un nivel scăzut de inteligență. Prin urmare, este important să înțelegem și să lucrăm cei cinci pași menționați mai sus în formarea personalului. În timp ce studiem aceste etape, este necesar să cunoaștem dezvoltarea emoțională și etapele de dezvoltare a copiilor preșcolari. Studiul a inclus, de asemenea, dezvoltarea emoțională a copiilor preșcolari.

Inteligența emoțională nu este exprimată doar ca un control emoțional sau ca un oponent al IQ, ca urmare, inteligența emoțională este o resursă care oferă informații despre întreaga viață a unei persoane, de la relațiile sociale la succesele academice, de-a lungul întregii vieți individuale. Este un set de procese, care permit ca individul să fie înțeles încă din cadrul jocurilor de copii preșcolari până la viața profesională a adulților. Din acest motiv, este important să contribuim la dezvoltarea emoțională a copiilor în perioada preșcolară și să determinăm activitățile în această direcție.

Bibliografie

Akran, K. S., & Kocaman, İ. (2019). Efectul vizualizării activităților la nivelul dezvoltării emoționale a copiilor preșcolari. *Eğitim, Kuram ve Uygulama Araştırmaları Dergisi*, 5(1), 113-123.

Cole, P. M., Martin, S. E., & Dennis, T. A. (2004). Reglementarea emoțiilor ca o construcție științifică: Provocări metodologice și îndrumări pentru cercetarea în domeniul dezvoltării copiilor. *Dezvoltarea Copilului*, 75(2), 317-333.

Denham, S. A., & Burton, R. (2003). Programe de prevenire și intervenție socială și emoțională pentru preșcolari. New York: Kluwer-Plenum.

Eisenberg, N., Spinrad, T. L., & Eggum, N. D. (2010). Autoreglementarea legată de emoții și relația acesteia cu dereglarea copiilor. *Analiza anuală a Psihologiei Clinice*, 6, 495-525.

Erdoğan, Y. (2008). Cercetarea raportului emoțional în ceea ce privește anumite variabile. *Jurnalul electronic al științelor sociale*, 7(23), 62-76.

Gottman, J. M., Katz, L. F., & Hooven, C. (1996). Metaemoție părintească, filozofie și viața emoțională a familiilor: Modele teoretice și date preliminare. *Jurnal psihologic de familie*, 10, 243-268.

Laible, D. J., & Thompson, R. A. (1998). Anexa și înțelegerea emoțională la copiii preșcolari. *Psihologia dezvoltării*, 34(5), 1038-1045.

Şahin, H. Şi Ömeroğlu, Esra. (2015). Impactul inteligenței emoționale asupra copiilor care participă la programul de educație pentru dezvoltare psihosocială a grădiniței. *Jurnalul internațional al științelor educationale din Turcia*, 39-56.

Thompson, R. A., & Lagattuta, K. H. (2006) Sentiment și înțelegere: Inceputul dezvoltării emoționale. McCartney și D. Phillips (Eds.), În manualul Blackwell, privind dezvoltarea copiilor de vârstă mică (p.31-337). Oxford, Regatul Unit: Blackwell Publishing Ltd

Uyar, R. Ö., Yılmaz Genç, M., & Arnas, Y. A. (2018). Reglementarea și înțelegerea emoțiilor prescolarilor, ca predictor al socializării materne a emoțiilor. *Educație și știință*, 43(195), 1-17

EDUCAREA COPIILOR PREȘCOLARI ȘI DE ȘCOALĂ PRIMARĂ CU PROBLEME DE AUTISM

Autor : Margherita Santogrossi , Polaris Sarls,Italia

CAPITOLUL I

EMOTIVITATEA

Toți adulții au fost copii odată. Însă puțini își amintesc.

- *Antoine de Saint-Exupéry* -

Copiii reprezintă multe emoții: râsul, țipatul, plânsul, îmbrățișările, pupici. Fiecare emoție corespunde unei reacții, câteodată interpretată corect de către adulți, iar alte dăți mai dificil de decodat. Totul devine greu în momentul în care aceste emoții implică copii cu o anume fragilitate. În acest caz, părinții, prietenii, profesorii, trebuie să învețe să interpreteze semnalele transmise de copii și să-I ajute să se simtă confortabil în relațiile cu ceilalți. Printre cele mai frecvente boli ale copiilor cu probleme emoționale se numără autismul.

Autismul este o boală a dezvoltării neurologice caracterizată prin deprecierea interacțiunilor sociale și deficite ale comunicării verbale și nonverbale, ce cauzează micșorarea interesului și comportamentele repetitive. Trădătura care predomină în autism este prezența unui cadru clinic în care apare o boală a integrării funcțiilor creierului necesare pentru a dezvolta o relație. Plânsul la un film de dragoste, tremorul la vederea unor poze care înfățișează tortura, într-un cuvânt, să știm cum să ne punem în pielea celuilalt este ceea ce numim empatie. Circuitul creierului care stă la baza sentimentului de "împreună" este făcut din așa-numiți neuroni oglindă. Studiile recente au descoperit diferențe semnificante referitoare la legătura strânsă dintre funcția redusă a neuronilor oglindă și deficitul de limbaj, de imitare și ale

comportamentului social, simptome tipice ale autismului. Neuronii oglindă ne permit să explicăm în mod psihologic abilitățile de a relata cu alții. Aceste studii ar putea să ne ajute să înțelegem de ce oamenii autiști nu participă în viața altora, nu se pot conecta cu lumea din jurul lor, nu înțeleg gesturile și acțiunile altora. Cuvântul ”autism” vine din grecescul ”auts” care înseamnă ”sine”, iar ca boală sau model particular al structurii psihice, este subliniat dramatic de izolare, anestezie afectivă și dispariția inițiativei, dificultăți psiho-motorii și ale dezvoltării limbajului. Termenul a fost folosit prima oară în 1908 de către psihiatrul elvețian Eugen Bleuler, susținător al teoriei psihanalitice, pentru a se referi la o formă particulară de izolare de lume, cauzată de schizofrenie.

În 1943 psihiatrul austriac Leo Kanner a descris 11 copii cu o imagine clinică caracterizată printr-o afecțiune în ”contactul afectiv cu realitatea”. Aceste afecțiuni rezultă în neglijare, izolare și comportament atipic. Conform ICD-10 (Clasificarea problemelor mentale și de

comportament în copilărie și adolescență de către Organizația Mondială a Sănătății), este un ”sindrom definit de prezența unui impediment de dezvoltare care se anifestă înainte de trei ani și cu un tip caracteristic de funcționalitate anormală în zonele interacțiunii sociale, comunicării și comportamentului care este limitat și repetitiv.” Autismul, deci, nu este o boală. ci o afecțiune a dezvoltării care se manifestă în multiple aspecte și, în general, înainte de trei ani (perioadă în care copilul normal își dezvoltă potențialul fundamental de învățare și contactul cu realitatea care îl înconjoară.)

Este dificil să intri în lumea celorlalți, în lumea reprezentărilor împărțite, care duce la neîmpărtășirea emoțiilor, neexprimarea intențiilor și neangajarea în interacțiuni sociale.

Părinții observă de obicei primele semne în primii 2 ani de viață ai copilului lor, iar diagnosticul final are loc până în 30 de luni de viață. Copiii cu dizabilități sunt printre cei mai batjocoriți și excluși din societatea noastră, iar lipsa de informație asupra dizabilității și reacțiile negative asociate acestei lipse, în multe cazuri se transformă în marginalizarea copiilor cu autism în familie, școală și mai presus de acestea, societate.

În multe țări nașterea unui copil cu dizabilități este asociată cu vină, rușine și frică, iar copilul este de obicei ascuns, abuzat și exclus din activități importante pentru dezvoltarea sa și integrarea în rândul celorlalți. Chiar și aceia care sunt mai norocoși, născuți în țări cu o sensibilitate instituțională și socială mai ridicată pentru dizabilități, copiii suferă cazuri de excludere în diferite aspecte ale vieții sociale. Din cauza discriminării, copiii cu dizabilități pot avea urmări distructive ale sănătății, educației, ale stimei de sine, interacțiune limitată cu ceilalți și un risc mai mare de violență, abuz, neglijare și exploatare.

Observarea copiilor autiști oferă sentimentul de a fi pus în fața unei dileme a creierului în încercarea de a-și integra funcțiile pentru a obține un rezultat. Urmărind un copil care, fără oprire, mușcă o mână sau învârte un obiect uitându-se la acesta cu orele, privind în gol sau lovindu-și fața și uitându-se

fix, provoacă frică. Copilul autist ignoră și respinge tot contactul uman, nu ascultă și nu vorbește cu adultul, nu permite să fie atins, îi plac mai mult obiectele decât oamenii și comunitatea. Mii de autiști în lume au fost închiși pe viață sau s-au sustras din familie ei înșiși, aparent pentru că le este frică de comunitate, în realitate pentru că generează frică și comportamentul lor de neînțeles este intimidant; ideea că ar conține un mesaj ascuns care nu este ușor de înțeles îi chinuie pe cei care îi observă.

Este necesar să încercăm să intrăm în lumea necunoscută a comunicării dintre acești subiecți, deoarece adesea aceștia nu comunică verbal, ci prin reprezentări grafice, și să încercăm să investigăm rolul anomaliilor cerebrale în spectrul autismului prin expresiile grafice ale afecțiunilor.

CAPITOLUL 2

TEORII EMOȚIONALE

Principalele teorii ale dezvoltării sociale ale copiilor sunt: Teoria lui Erik Erikson despre Dezvoltarea Psihosocială și Teoria Învățării a lui Jean Piaget, considerat părintele pedagogiei moderne. Atât Piaget, cât și Erikson, au fost adepții tradiției Freudiene ale psihanalizei. Amândoi au respins modelul lui Freud al studiului minții și amândoi au desfășurat studii importante cu privire la dezvoltarea copiilor.

2.1 ERIK H. ERIKSON

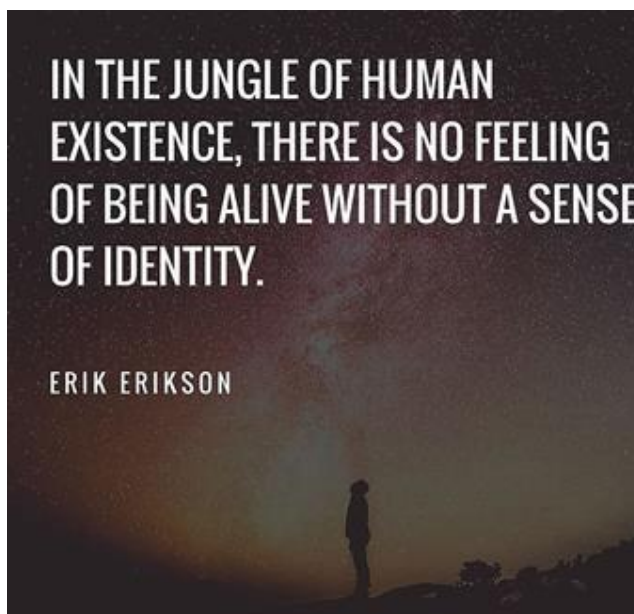
Erikson a propus nouă strategii ale vieții, care se intersectează cu ale lui Piaget. Prima oprire a lui Erikson, copilăria durează de la naștere până la 18 luni și implică învățarea copilului să se încreadă în lume și în oameni. Copilăria timpurie – durând până la 3 ani – solicită copiii să învețe despre corpul lor, abilitatea de a exista în relație cu alții și pentru alții.

În timpul vârstei jocului, de la 3 la 5 ani, copilul învață să creeze jocuri imaginative de situații și să-și imagineze roluri noi. În perioada școlară, de la 6 la 12 ani, copilul învață să dobândească încredere în abilitățile sale. De la 12 la 18 ani, copilul experimentează adolescența, în care își dezvoltă o identitate autonomă. Cele 4 stadii referitoare la perioada de adult nu sunt direct comparabile cu interesele lui Piaget. Erikson propune o teorie a abilităților, fiecare din aceste faze vitale ajută la dezvoltarea unui set de abilități.

Stagiile diferențiate:

1. Încredere versus neîncredere

Această fază începe de la naștere la 18 luni și depinde de relația care a fost creată cu mama sa. Relația cu mama va determina viitoarele relații care vor fi stabilite cu oamenii pe perioada vieții. Este sentimentul de încredere, vulnerabilitate, frustrare, satisfacție, securitate care determină calitatea relațiilor.

2. Autonomia împotriva rușinii și a îndoielii

Faza începe de la 18 luni până la 3 ani. În timpul acestei faze copilul își începe dezvoltarea mentală și musculară, când începe să-și controleze și să-și exerseze mușchii care sunt legați de excreție. Acest proces de învățare poate duce la momente de îndoială și rușine. Similar rezultatele obținute în această perioadă din viață declanșează un sens de autonomie și sentimentul de organism independent.

3. Inițiativa împotriva vinei

Acest stagiu corepunde vârstei de la 3 până la 5 ani. Copilul începe să se dezvolte foarte repede, atât fizic cât și intelectual. El sau ea începe să fie interesat de interacțiunea cu alți copii, testându-și abilitățile. Copiii sunt curioși și este bine să fie motivați să-și dezvolte creativitatea. Dacă părinții reacționează negativ la întrebările sau inițiativa copiilor, este probabil să genereze vină.

4. Hărnicia versus inferioritatea

Acest stagiu se desfășoară între 6 și 12 ani. Copiii arată un interes real pentru cum funcționează lucrurile și încearcă să facă activități pe cont propriu, cu efortul lor, folosindu-se de propriile abilități și cunoștințe. Din această cauză stimularea pozitivă oferită la școală, acasă sau în grupul de prieni este foarte importantă. Încurajarea copiilor este crucială, în caz că nu se întâmplă într-un mod pozitiv copilul se va dezvolta cu un sentiment de inferioritate care îl va face să se simtă nesigur în fața altora..

5. Explorarea identității și împărțirea identității

Acest stagiu are loc în adolescență. În această perioadă, o întrebare este adresată insistent: Cine sunt eu? Adolescenții încep să arate mai multă independență și se detașează de părinți. Preferă să petreacă

mai mult timp cu prietenii și încep să se gândească la viitor și decid ce vor să studieze, ce carieră vor să urmeze, unde să locuiască, etc. Explorarea posibilităților are loc în acest stagiu. Copiii vor fi

capabili să-și susțină identitatea pe baza experiențelor, iar această căutare îi va face să fie confuzi asupra identității lor cu diferite ocazii.

6. Intimitatea și izolarea

Acest stagiu include vârsta de 20 de ani până la 40 de ani. Felul în care relatăm cu alte persoane se schimbă, adultul începe să prioritizeze relațiile mai intime care oferă și necesită implicare, o intimitate care generează un sens de securitate, de prietenie, de încredere. Acest tip de intimitate fiind evitat, poate duce la izolare, din care poate rezulta depresia.

7. Generativitate versus stagnare

Această fază durează între vârsta de 40 până la 60 de ani. Este o perioadă în viață când persoana își dedică timpul familiei. Căutarea balanței între productivitate și stagnare este o prioritate. Productivitatea legată de viitor, al lor sau ale viitoarelor generații, este misiunea de a se simți necesari altora, de a fi și a se simți folositori. Stagnarea este întrebarea pe care individul și-o pune: Ce fac aici dacă este inutil? Individul se simte blocat și nu poate să își canalizeze efortul pentru a oferi ceva apropiaților sau lumii.

8. Integritatea de sine în fața disperării

Această fază apare de la 60 de ani și durează până la moarte. Este o perioadă în care individul încetează să fie productiv, sau nu produce la fel de mult cât era capabil înainte. Este o perioadă în care viața și stilul de viață sunt total alterate, prietenii și unii membri ai familiei mor, trebuie să facem față greutăților cauzate de bătrânețe, atât în propriul corp cât și al celorlalți.

2.2 JEAN PIAGET

Piaget credea că dezvoltarea intelectuală a tuturor copiilor este caracterizată de 4 stadii de evoluție: senzorial-motor (se extinde de la naștere până la 2 ani și este caracterizată de folosirea experiențelor senzoriale și motorii ca o metodă de explorare și de înțelegere a lumii înconjurătoare), pre-operațională (de la 2 la 6 ani, copilul folosește pentru a cunoaște

lumea și gândirea simbolică, care își găsește expresia în limbaj, dar acest gând este încă centrat pe sine, deoarece copilul consideră totul dintr-o perspectivă singulară, a sa), concret operațională (include perioada dintre 7 și 11 ani și aduce cu aceasta posibilitatea de a înțelege și a folosi gândirea logică) și formal operațională (începe de la 12 ani și este caracterizată prin abilitatea de a folosi gândirea abstractă și ipotetică). Niciunul dintre aceste stadii nu poate fi sărit, deoarece se bazează pe ce a făcut copilul în stadiul anterior. Mecanismul a fost de asemenea aplicat de Piaget la evoluția culturii, deoarece istoria gândului uman se pare că a trecut prin stadii asemănătoare cu cele ale creșterii intelectuale ale copilului.

Autorul înțelege învățarea ca o reorganizare a structurilor cognitive existente tot timpul. Învățarea este înțeleasă ca un proces constant evolutiv de schimbare care trece prin diferite stadii nu pentru că mintea se schimbă în natură în mod spontan odată cu trecerea timpului, ci deoarece unele modele mentale variază în relații și sunt organizate diferit în creșterea și integrarea cu spațiul înconjurător.

Cele 4 stagii ale lui Piaget în dezvoltarea cognitivă:

1. Faza Senzorială

Aceasta este prima fază de dezvoltare și pentru Piaget durează de la naștere până la aproximativ 2 ani. Ce definește această fază este achiziționarea de cunoștințe de la interacțiuni cu mediul înconjurător imediat. Copiii de această vârstă a dezvoltării cognitive exprimă un comportament centrat pe sine în care diviziunea conceptuală principală care există este cea care separă ideea de ”eu” și de ”mediu”.

2. Faza Preoperațională

A doua fază de dezvoltare cognitivă după Piaget apare mai mult sau mai puțin între 2 și 7 ani. Copiii care sunt în faza pre-operațională încep să obțină abilitatea de a se pune în locul altora, urmărind roluri ficționale și utilizând obiecte simbolice. Totuși, centrarea pe sine este prezentă în acest stagi, ceea ce rezultă în dificultăți serioase în accesarea gândurilor și reflecțiilor de o abstractitate relativă.

3. Faza operațiilor concrete

Între 7 și 12 ani, faza operațiilor concrete este accesată, o fază a dezvoltării cognitive în care logica începe să fie utilizată pentru a ajunge la concluzii valide. În plus, sistemele de categorii pentru a clasifica aspectele realității devin considerabil

mai complexe la acest stagi, iar stilul de gândire încetează să fie atât de centrat pe sine.

4. Faza operațiilor formale

Faza operațiilor formale este ultima pe care Piaget o propune în dezvoltarea cognitivă și apare la vârsta de 12 ani. În timpul acestei perioade apare abilitatea de a folosi logica pentru a ajunge la concluzii abstracte care nu sunt legate de cazuri specifice care au fost experimentate de persoană. Deci, din acest moment este posibil să ne ”gândim la gânduri”, până la consecința finală, să tonalizăm deliberat și să manipulăm modele de gânduri și să deducem ipotetic raționamentul care poate fi folosit.

După Piaget, copiii cu autism au o a cincea fază numită ”faza dezvoltării senzoriale-motorii”, în care dobândesc abilitățile conceptualizării obiectelor.

Niște studii consecvente arată cum pot fi considerate, ca un index predictiv, numărul și diferite tipuri de acțiuni produse de copiii cu autism în timpul unei activități recreaționale. Aceste acțiuni pot urmări adesea diferite stadii de dezvoltare. Obiectele pot fi considerate ca agenți ai schimbului interpersonal între adult și copilul autist.

CAPITOLUL 3

3.1 CE ESTE AUTISMUL COPILOR

Uneori autismul se dezvoltă în timpul sarcinii și în primii trei ani de viață. Unii părinți declară că bebelușii lor au fost diferiți de la naștere. Se spune ca acești copii au un ”autism timpuriu”: Autism neonatal.

Alți părinți declară că a părut că copiii lor au o dezvoltare normală, în timp ce apoi au avut o regresie care a dus la autism, în general în jur de 12 până la

24 luni. Acești copii au un autism regresor. Unii cercetători susțin că regresia nu este reală, iar autismul pur și simplu nu a fost observat de părinții acestor copii. În schimb, mulți părinți declară că copiii lor au fost complet obișnuiți (limbă, comportamente, socializare) până la 1 -

2
ani.

Posibilul rol al vaccinărilor, multe dintre acestea fiind adăugate programului de vaccinare a copiilor în 1980, drept cauză a autismului, este în prezent un subiect fierbinte. Un studiu recent, realizat de primul autor, a comparat 53 de copii cu autism cu 48 de copii normali. Părinții din grupul cu autism neonatal au raportat o întârziere semnificativă în atingerea obiectivelor de etapă normale, inclusiv vârsta la care au fost bătuți (2 luni întârziere), au reușit să stea (2 luni întârziere) sau au mers (4-5 luni întârziere) și 11 luni

întârziere sau mai mult). În plus, acești copii au avut întârzieri în mersul pe jos și, de fapt, mulți copii cu autism au nevoie și de terapie fizică. În schimb, copiii din grup cu autism regresiv au atins, în mod normal, obiective de dezvoltare în același timp cu copiii neurotipici.

Înainte de 1990, aproximativ două treimi dintre copiii cu autism erau astfel de la naștere și doar o treime regresau după un an de vârstă. Începând din 1980, tendința s-a inversat: Mai puțin de 1/3 sunt acum autiști de la naștere, iar 2/3 devin în al doilea an de viață. Următoarele rezultate se bazează pe răspunsurile la chestionare ARI, care au fost completate de sute de familii cu copii cu autism. Aceste rezultate sugerează că s-a întâmplat ceva între 1 și 2 ani, ca urmare a expunerii sporite la mediu, uneori, pentru daunele aduse vaccinului. Mai multe studii privind autopsia creierului au indicat faptul că lezarea creierului are loc uneori în timpul primului trimestru de sarcină, dar multe dintre aceste studii afectează persoanele care s-au născut înainte de anii 1990. Astfel, aceste constatări nu se aplică la ceea ce pare a fi noua populație de persoane cu autism regresor.

Autismul este o patologie cu debut timpuriu care stă la baza unei tulburări complexe și extinse a funcționării mentale și relaționale, care afectează toate domeniile de dezvoltare. Cauzele acesteia sunt multiple, iar sindromul este diferit de la individ la individ pentru varietatea de simptome prezente. În cadrul acestei tulburări se găsesc

subiecte foarte diferite, cu grade de alterare socială și dizabilități cognitive extrem de diverse. Cauzele autismului sunt încă necunoscute, astfel încât descrierea care poate fi făcută a unei astfel de dezordine este doar comportamentală. Copiii cu autism se caracterizează printr-un deficit de comunicare în comunicarea verbală și non-verbală, printr-un deficit expresiv și prin prezența unor interese, ritualuri și/sau mișcări stereotipe.

Deficitul de comunicare se poate observa în toate etapele dezvoltării copilului, inclusiv în cea prelingvistică, adică înainte de a începe să vorbească. Unii copii autiști nu vor avea niciodată acces la limbă, alții ar putea să facă sunete mai devreme, dar este puțin probabil să evolueze

într-o limbă. Alți copii pot încă să-și însușească limba, dar cu întârzieri în comparație cu evoluția fiziologică preconizată.

În ceea ce privește comunicarea non-verbală, se observă absența expresiilor faciale pentru a exprima stări și absența gesturilor pentru a folosi cuvintele. În plus, diferite canale expresive, cum ar fi privirea, mimica și gesturile, sunt absente sau sunt utilizate necorespunzător. Copiii se izolează adesea de cei din jurul lor și se străduiesc să păstreze mediul intact. În special, compromisurile calitative ale interacțiunii sociale se pot manifesta printr-o capacitate inadecvată de a înțelege semnalele socio-emoționale, printr-o utilizare necorespunzătoare a semnalelor sociale și printr-o integrare slabă a comportamentelor sociale, emoționale și comunicative.

Un interes deosebit îl reprezintă importanța obținerii de tovarăși de joacă pentru copiii cu handicap, precum și avantajele jocului în aer liber și interacțiunea cu natura înconjurătoare. Compromisurile calitative ale comunicării sunt reprezentate de lipsa de utilizare socială a competențelor lingvistice, de compromis al jocului inventiv și imitativ, de lipsă de sincronizare și reciprocitate în schimbul și absența unui răspuns emoțional la stimulările verbale și non-verbale ale altor persoane. În cele din urmă, modelele de comportament, interesele și activitățile par limitate, repetitive și stereotipe și se manifestă cu tendința de a impune rigiditate și monotonie pe aproape toate aspectele vieții cotidiene.

3.2 CARACTERISTICILE ȘI FORMELE SINDROMULUI

În mare, ”felul de a fi” al persoanelor cu autism este:

1. dificultatea stabilirii de relații cu semenii, în special la o vârstă fragedă, acest lucru nu este foarte vizibil, dar, pe măsură ce anii trec, devine mai ușor pentru copii să prefere jocuri solitare decât joaca în grup;
2. manifestarea bruscă și fără niciun motiv;
3. contact vizual puțin;
4. insensibilitatea aparentă la durere;
5. preferința de a rămâne singur;
6. rotirea obiectelor sau jucăriilor obsesiv, întrucât copiii nu utilizează jocurile în mod funcțional;
7. atașarea necorespunzătoare asupra unui obiect sau a unei părți din acesta

8. excesul sau lipsa evidentă a activității fizice;
9. incapacitatea de a răspunde la sistemele normale de educație.

Alte semne includ:

10. dificultăți de coordonare oculo-motor;
11. stări de anxietate fără motiv aparent;
12. lipsa de reciprocitate afectivă (acest lucru nu înseamnă că acești copii sunt afectați, dar își rezervă capacitatea de a exprima acest sentiment);
13. dificultăți în exprimarea nevoilor;

14. Joc bizar;

15. lipsa unei temeri reale de pericole (de exemplu traversarea drumului fără a privi);

16. rezistența marcată la schimbare (de exemplu, schimbând modul de a merge de la școală acasă, acești subiecți își exprimă dezaprobarea).

Un semnal final este limba, în care cuvintele sau expresiile lipsite de sens sunt repetate. Repetarea patologică a cuvintelor poate fi imediată sau amânată în timp. Toate aceste semne pot fi adânci sau blânde, pot fi indivizi cu toate simptomele, sau indivizi care au doar unele. Diagnosticul de autism se face pe baza prezenței simultane a unui număr de simptome, în diferite zone comportamentale ale persoanei, referindu-se la deficiențe în calitatea interacțiunilor, și nu la absența lor absolută. Cercetările au arătat că multe persoane care prezintă comportamente autisice sunt afectate de afecțiuni înrudite, dar distincte. Printre acestea se numără: Sindromul Asperger, Sindromul Landau-Kleffner, Sindromul X Fragil, Sindromul Rett Și Sindromul Williams

Sindromul Asperger este cea mai cunoscută formă de autism. Cei afectați sunt obsedați, dar, în același timp, dezvoltă abilități de memorie peste medie. Această formă de autism nu compromite viața subiectului, care poate trăi autonom. Campionul ecologic Greta Thunberg suferă de sindromul Asperger.

Sindromul Landau-Kleffner este forma autismului care apare mai invaziv decât cel anterior. Bolnavii par, de fapt, să refuze orice contact social și să prezinte probleme enorme de comunicare. Caracteristica acestui tip de autism este manifestarea sa la o vârstă mai înaintată decât alte forme și nu poate apărea decât după vârsta de șase – șapte ani.

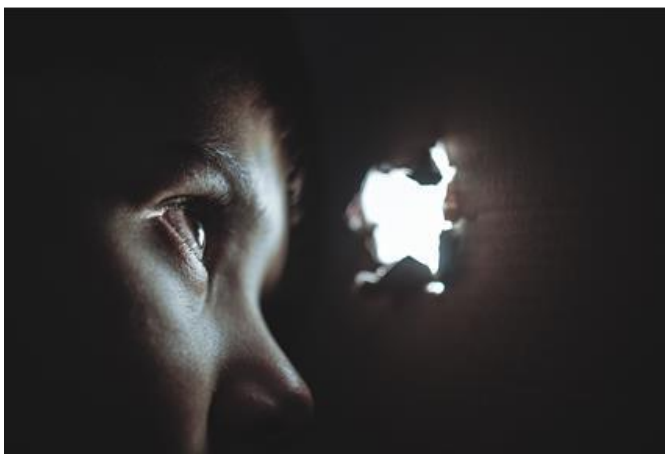
Sindromul X fragil (sau sindromul Martin-Bell), pe de altă parte, nu este într-adevăr o formă de autism primar, deoarece este rezultatul unei încetări mentale cauzate de o contracție acromozomilor X. Doar o parte din persoanele cu handicap afectate de acest sindrom au, de asemenea, o formă de autism. Una dintre caracteristicile cele mai evidente este hiperactivitatea.

Chiar și în cazul sindromului Rett, pacientul afectat este sufocat de lumea din jurul lui. Nu vorbește, refuză contactul cu alți oameni și se mișcă adeseori în mod nenatural. Femeile sunt afectate în mod special de acesta, suferind adesea de o întârziere mentală.

În cele din urmă, sindromul Williams este o formă foarte gravă de autism. Cu toate acestea, în ciuda dificultăților lingvistice și a deficitelor de atenție, persoanele afectate nu refuză contactul cu alte persoane.

3.3 CAUZELE AUTISMULUI

Copilul cu un anumit diagnostic de autism crește odată cu tulburarea sa, chiar dacă se dobândesc competențe noi odată cu timpul. Totuși, aceste competențe sunt „modelate” în funcție de tulburările nucleare și vor avea în continuare o calitate „autistică”. Prognoza la orice vârstă este puternic influențată de gradul de funcționare

cognitivă, care în prezent pare a fi cel mai puternic indicator în comparație cu dezvoltarea viitoare. Copiii care dezvoltă un limbaj la 5 ani par să aibă o prognoză mai bună, dar trebuie amintit că limba, atât în ceea ce privește înțelegerea, cât și în ceea ce privește producția, pare, de asemenea, puternic condiționată de nivelul de funcționare cognitivă. Un copil cu sindrom nerecunoscut printr-o prognoză în copilărie determină în mod obișnuit condițiile de maturitate ale handicapului, cu limitări serioase în ceea ce privește autonomia și viața socială. La celălalt

capăt, o proporție foarte mare de copii autiști devin adulți care nu se pot descurca și au în continuare nevoie de îngrijire pe tot parcursul vieții.

În unele cazuri, adulții autiști pot continua să locuiască acasă, utilizând îngrijirea la domiciliu sau supravegherea de către operatori, care se ocupă, de asemenea, de programe axate pe consolidarea anumitor competențe. De asemenea, există posibilitatea de a profita de facilitățile rezidențiale, care oferă nu numai posibilități terapeutice, ci și oportunități din punctul de vedere al organizării timpului liber, al activităților recreative și al formării pentru forme simple de angajare. Cu toate acestea, adesea, aceste structuri contribuie la izolarea oaspeților mai mult, nu favorizează o incluziune, deși parțială, în contexte sociale. Un număr mult mai mic de oameni autiști sunt capabili să trăiască și să lucreze în cadrul comunității, cu grade diferite de independență. Unii oameni cu autism pot duce o viață normală sau aproape normală.

CAPITOLUL 4

CUM SĂ PROCEDĂM

Prima dificultate de a depăși autismul în relația cu copilul este cea a comunicării. Comunicarea cu un copil cu autism s-ar putea dovedi dificilă: Foarte des cei mici afectați de această patologie nu vă privesc și nu vă vorbesc. Aproape ca nu vă asculta.

De fapt, nu este așa, iar cei care îi frecventează știu cât de sensibili sunt. Copiii cu autism au

adesea nevoie de asistență în rutinele simple ale vieții iar capacitatea de a se gestiona, de a se deplasa independent pentru a-și satisface nevoile personale, sunt realizări importante pentru ei și pot avea cu siguranță un impact major asupra calității

vieții lor. Prin urmare, dacă este normal să ne gândim la pregătirea mediilor în așa fel încât acestea să poată găzdui persoana cu autism, cu toate caracteristicile proprii, și persoana însăși trebuie să dobândească aptitudinile funcționale care îi pot satisface mediul.

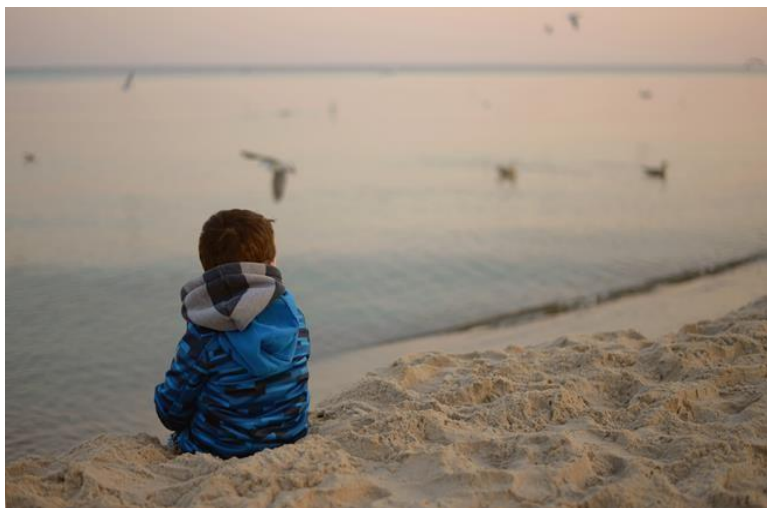
Având în vedere variabilitatea individuală ridicată a afecțiunii, nu există nicio intervenție specifică care să se aplice tuturor în același mod. S-ar putea spune imediat că autismul este o afecțiune generalizată, întrucât compromite funcționarea generală a persoanei care suferă de acesta, rezultă că intervenția trebuie să fie cât mai extinsă posibil. În plus, deoarece regresia totală a simptomelor este rareori posibilă, există multe tratamente diferite care vizează autismul. Singurele sprijinite de studii științifice privind valabilitatea lor sunt intervențiile comportamentale și farmaceutice. Intervențiile cele mai eficiente se manifestă adesea ca fiind cele efectuate la o vârstă fragedă și se bazează în principal pe o formare foarte structurată și adesea intensivă, adaptată în mod individual copilului. Terapeuți lucrează la dezvoltarea competențelor sociale și lingvistice. Pe măsură ce copiii învață cu cât sunt mai mici, acest tip de terapie ar trebui să înceapă cât mai curând posibil.

Consumul de medicamente are ca scop reducerea sau încetarea unor comportamente problematice, cum ar fi auto-agresivitatea sau tulburările asociate, cum ar fi epilepsia și deficitul de atenție, cu scopul precis de a evita mai departe agravarea sindromului. Copilul autist învață numai atunci când este ghidat de un mediu de învățare bine structurat, clar și previzibil. Totuși, acest lucru se aplică, de asemenea, chiar și pentru adolescenți și adulți. Spre deosebire de alți copii sau adolescenți, copilul autist învață foarte rar în mod spontan sau întâmplător prin simpla imitație, sau explicându-i-se doar verbal ceea ce are de făcut. Având în vedere dificultățile sale fundamentale legate de înțelegerea socială, lumea convențională și simbolică a realității noastre de zi cu zi și complexitatea aferentă a comunicării este necesar să se știe cum să se facă diferențierea între ceea ce este esențial și ceea ce este secundar, ceea ce este abstract de ceea ce este concret. Astfel, în lumea noastră complexă nu putem decât să-i învățăm reguli simple, dar nu cele mai desăvârșite aspecte, și cu atât mai puțin aspectele emoționale ale comportamentului nostru. Este vorba despre identificarea priorităților fundamentale pentru o viață cât mai sigură și mai autonomă posibil. Cu toate acestea, multe lucruri pot fi învățate din aspectele concrete, în mod nepractic. Înțelegerea faptului că jocul este important pentru acești copii nu este atât de simplă, pentru ei nu este doar o plăcere, ci o sarcină care trebuie finalizată în cele mai bune metode; Dacă activitatea de predare a jocului nu este abordată cu atenție, copilul poate fi, de asemenea, grav afectat, blocându-se în continuare. A se juca între copii înseamnă a învăța să facă compromisuri. Este necesar să înțelegem că este o etapă fundamentală a creșterii copilului, care, prin activitatea de joc, învață arta negocierii și dezvoltă rolul său motorizat. Copiii cu autism acceptă cu greu normele sau regulile care nu se aplică jocurilor, astfel încât înțelegerea este încetinită. Este important și obligatoriu să urmărim copilul cu

atenție, cel puțin prima dată, în activitățile de joc cu alți copii, îndrumându-l și încercând să creăm cele mai bune condiții pentru ca acesta să poată socializa cu semenii săi. Ar trebui să predăm copilului să propună un joc propriu, să înțeleagă dacă alt copil contestă o regulă, să aștepte rândul său și să partajeze: Partajarea este o parte fundamentală a jocului în sine. Începeți doar cu reguli de bază mici și ușoare, ușor de înțeles pentru toată lumea și distractive.

Când va exista o interacțiune cu alți copii, se recomandă prezența unui adult, în special în tristețea care ar putea apărea din faptul că nu urmați șablonul pe care l-ar dori un copil autist. Copilul se ajută de imagini, simboluri, forme colorate, acest lucru se datorează faptului că îi este mai ușor să memoreze și să înțeleagă regulile. Jocul este important pentru copiii cu autism, tocmai pentru că este primul pas de a începe socializarea cu alți tovarăși, astfel încât veți observa imediat o îmbunătățire a comportamentului său.

Dimpotrivă, dacă copilul nu reușește să împartă momentul distracției, riscă să se izoleze și să- i agraveze încet situația. Au fost găsite cazuri de copii cu o plictiseală care se învecinează cu depresia. Prin joc nu numai că va fi într-adevăr mai fericit, dar va putea să relateze și cu străinii, o mare realizare pentru ei. Să nu uităm un alt aspect important al jocului: Dezvoltarea limbii. Astfel, copiii autiști vor asocia jocul cu anumite cuvinte pentru a obține ceea ce doresc.

De fapt, prin relaxare, ei se vor putea exprima mai liber și mai ușor. Dacă limba este învățată doar la școală, ei o percep ca pe o obligație, în timp ce într-un context de joc nu va fi un alt munte de urcat.

Fiind ca bureții în procesul de învățare, copiii vor absorbi limba și modurile de a se

comporta direct de la semenii lor. Cu toate acestea, ar trebui remarcat faptul că mediile de joc nu sunt întotdeauna la fel de ordonate și de precise ca și copiii cu autism; acest element s-ar putea dovedi a fi o problemă, deoarece este esențial ca ei să dețină tot ce se află sub control, să știe unde să găsească lucrurile, să le pună la loc în modul în care preferă. Prin urmare, învățarea este oarecum limitată, în special sub formă de observație. Învățând jocul, copiii învață, de asemenea, cât de importanți sunt colegii lor. Este cert că alți copii vor avea o influență mai mare asupra comportamentului lor decât diferitele norme impuse de adulți. Cea mai directă

acțiune a acestora va fi foarte incisivă. Pentru a dezvolta înțelegerea lingvistică, precum și înțelegerea simbolică și figurativă a limbii, este recomandabil să se ia măsuri de precauție:

A) Predarea limbii cu ajutorul limbajului semnelor; este ușor pentru părinți să învețe câteva semne simple și să le folosească atunci când vorbesc cu copiii lor. Aceasta se numește „comunicare simultană” sau „limbajul semnelor”. Cercetările recente sugerează că utilizarea limbajului semnelor sporește șansele copiilor de a învăța.

B) Învățarea cu utilizarea imaginilor: Sistemul de comunicare pentru schimbul de imagini (PECS), care implică imagini indicative sau simbol. Limbajul semnelor poate fi eficient în limbajul didactic.

C) Încurajați copilul să cânte cu casete video.

D) Stimularea vestibulară, de exemplu legănarea, în timp ce îi învățați.

E) Mai multe abordări nutriționale/biomedicale au fost asociate cu îmbunătățiri majore ale limbilor, inclusiv dimetilglicin (DMG), B6 vitamine cu Magneziu; și dieta fără gluten și cazeină (discutată mai târziu)

De asemenea, este esențial pentru un bun echilibru al vieții să se respecte următoarele recomandări în viața de zi cu zi:

1. Să se pregătească întotdeauna pozitiv și să adopte un mod educațional și incitant de educație;
2. În primul rând, identificați un obiectiv foarte simplu pentru care demonstrează deja o încercare de înțelegere, interes și execuție și instrucțiuni verbale directe oferite cu propoziții lungi;
3. Încurajarea copilului autist în zonele sale talentate;
4. Vorbiți încet, clar și specific, ajutându-vă de asemenea de obiecte;
5. Fiți răbdători, deoarece oamenii cu autism pot petrece mai mult timp decât alții în a face lucruri;
6. Utilizați o abordare pozitivă, evitând comentariile neplăcute și încurajând comportamente pozitive cu laude verbale și fizice /întăriri; Alte metode:

1. Niciodată nu ridicați vocea sau nu amenințați cu pedepse, mai degrabă ajutați copilul să înțeleagă zgomotele puternice, prin răsete puternice și surse de lumină intermitentă.

2. Nu lăsați niciodată o întrebare fără răspuns. Trebuie să fiți răbdător în perioadele de răspuns și să încurajați răspunsul.

3. Deoarece copiii nu pot înțelege pe deplin și nu pot acorda atenție tuturor indicațiilor de mediu care indică faptul că o tranziție este pe cale să aibă loc, aceștia trebuie notificați atunci când o activitate trebuie să înceteze sau ar trebui să înceapă o altă activitate. De asemenea, trebuie să fie pregătiți dacă ceva neobișnuit sau înspăimântător se va întâmpla.

4. Insistați ca o sarcină atribuită să fie finalizată, ajutându-vă cu întăriri ale verbelor.

5. Nu blocați brusc copilul din timpul rutinei sale, deoarece este periculos pentru sine și pentru alții. Pentru a-i învăța în mod eficient trebuie să-și atragă atenția cu mici persuasiuni.

6. Captând atenția copilului: Puteți face acest lucru poziționându-vă astfel încât să fie "în centrul scenei" sau utilizând un obiect cărui îi place copilul. După ce v-ați atras atenția, comunicați clar, pur și simplu, utilizând câteva elemente.

Faceți un schimb social motivant, clar și finalizat: Oferiți copilului posibilitatea de a alege între două activități care să se preteze cooperării între doi parteneri de joc, implicând materiale de interes și având o temă clară. Păstrați controlul materialelor astfel încât copilul să își poată finaliza rândul numai dacă pune în aplicare pentru prima dată un schimb de comunicare și social cu dvs.

8. Folosiți o limbă calibrată pentru nivelul de dezvoltare al copilului: O regulă bună este aceea a "cuvântului suplimentar", conform căreia lungimea propoziției adulților conține aproximativ un cuvânt mai mult decât lungimea propozițiilor folosite de copil.

9. Sublinierea comunicării: Un ton emoțional, pozitiv, dar calm, al vocii și utilizarea gesturilor și expresiilor faciale care însoțesc comunicarea verbală subliniază ceea ce este comunicat și ajută copilul să înțeleagă „simțul” comunicării între ele.

10. Activități structurate: Organizarea informațiilor în conformitate cu o explorare definită a activităților care vor avea loc, a duratei și a succesiunii acestora. Acest lucru îi ajută pe copii să înțeleagă cât timp vor trebui să se angajeze și când se pot aștepta la accesul la cele mai binevenite activități.

11. Propunerea unor obiective clare: Este important ca fiecare activitate să vizeze un obiectiv clar de învățare pentru copil.

12. Predarea copilului pentru a comunica mesajele-cheie: De exemplu, conceptul de „ancoră” și „suficient”. Cu cât copilul trebuie să se exprime mai mult, cu atât este mai puțin probabil să recurgă la "comportamentul problematic" pentru a obține ceea ce dorește.

13. Înțelegerea funcției de „comportament problematic”: Înțelegerea motivelor pentru care se aplică un comportament inadecvat, analiza a ceea ce se întâmplă înainte și după. Este important să se învețe comportamente adecvate care îndeplinesc aceeași funcție și să recompenseze în mod sistematic aceste comportamente, descurajând în același timp comportamentele problematice.

4.1 IMPORTANȚA SPORTULUI

În special pentru copii și tineri, sportul are o mare putere educațională, deoarece promovează respectul pentru ceilalți, încurajează incluziunea, limitează izolarea și marginalizarea socială, care este adesea prezentă în populația adolescentă. Este foarte important să se testeze eficiența sportului chiar și în aceste persoane, pentru a identifica și planifica tratamente bazate pe probe de natură sportivă. Pentru copiii și adolescenții cu tulburări ale spectrului autismului, implicarea în diferite activități care promovează incluziunea și care pot provoca simptome și

avantaje comportamentale este esențială. Sportul, deși nu este o activitate terapeutică, ci o activitate recreativă; poate fi extrem de importantă în calea terapeutică. În urma unor cercetări aprofundate, acestea au fost considerate eligibile

din punct de vedere științific pentru a fi incluse. Sporturile acoperite sunt cinci: Alergare, călăritul, arte marțiale, yoga/dans și înot, practicate în majoritatea activităților de cercetare într-un raport de 1:1 cu un instructor, În timp ce în alte studii este garantat un raport de 1:2 între instructor și copii sau adolescenții cu ASD.

În plus, se poate spune că sportul are beneficii semnificative în ceea ce privește copiii, adolescenții și adulții cu tulburări ale spectrului autismului în ceea ce privește îmbunătățirile fizice, psihologice și comportamentale. Având în vedere marea eterogenitate clinică a oamenilor din spectrul autismului și având în vedere diferitele dificultăți de gestionare bazate pe gravitate și pe niveluri funcționale, este esențial să se investigheze care dintre sporturi sunt

cele mai eficiente pentru autism și ce beneficii poate aduce fiecare sport.

4.2 TEHNICA CAT-KIT

CAT-KIT este un instrument pentru educația cognitivă și afectivă, conceput de Tony Atwood, Kirsten Calleresen și Annette Muller Nielsen și bazat pe teoria comportamentală cognitivă. Autorii au structurat materialul în funcție de copiii și adulții care suferă de tulburări ale spectrului autismului, însă consideră că acesta poate fi utilizat pentru toți copiii cu vârsta de 6 ani și cu un nivel cognitiv mai mare, precum și pentru cei mai în vârstă cu dizabilități intelectuale. Orientările internaționale privind autismul recomandă intervenții pentru educație în sentimentele și emoțiile proprii și ale altora și facilitarea comunicării interpersonale. Începând din 2005, în noile orientări privind tulburările în spectrul autismului se recomandă și prima cercetare a eficacității CAT-KIT, larg răspândit în țările anglo-saxone. Este un material cu un sprijin vizual și tactil simplu, care vizează educația și reglementarea emoțională și stimulează competențele sociale; de asemenea, ține seama de suprasolicitarea senzorială cu care se confruntă unii copii.

materialele **CAT-KIT** consistă în:

-metru de la 0-10 de intensitate și interesul emoțiilor;

- 12 emoții;

- 116 cuvinte;

-(1:1) 93 fețe zâmbitoare corespunzătoare (care nu sunt utilizate pentru a recunoaște emoțiile, ci pentru a le exprima);

-casetă de instrumente;

-scrisul într-un jurnal al săptămânii, al zilei;

-cercul relațiilor;

Materialul CAT-KIT este conceput pentru a fi utilizat într-o relație individuală și într-un grup mic, în timpul ședinței, dar și acasă și la școală de către părintele sau profesorul cu pregătire corespunzătoare. Copiii, cu ajutorul figurilor și cuvintelor asociate, vor putea să-și exprime

emoțiile, indicând și intensitatea, iar părinții vor trebui să înregistreze în jurnal evoluțiile copilului până la eliminarea treptată a suportului CAT-KITului.

Linkuri de referință- https://www.youtube.com/watch?v=CkCM5_pLr4s&t=28s

CAPITOLUL 5

CONCLUZII

În concluzie, pentru afecțiuni emoționale și relaționale, ne referim la setul de greutate și dificultăți pe care copiii, adolescenții și adulții le experimentează atunci când nu pot interacționa cu alții creând bariere de protecție emoționale, afective și relaționale. La baza celor mai multe dintre aceste tulburări se află adesea reprezentări disfuncționale, sau "filtre" prin care persoana tinde să și evalueze singur viața, relațiile interpersonale ale lui și ale lumii din jur, pornind de la tendința de a exagera aspectele negative ale realității, cu rigiditate și puțină flexibilitate a gândirii.

Persoanele cu afecțiuni emoționale și relaționale au adesea o stimă de sine scăzută, atitudini opuse și respingătoare, se simt neputincioase, și experimentează anxietate și furie.

Există multe cauze care determină subiecții descriși să aibă aceste afecțiuni, genetica nu joacă întotdeauna un rol major, dar și factori externi afectează emoționalitatea care declanșează alarma tulburărilor, cum ar fi:

1. dificultăți de separare de părinți;
2. dificultăți de socializare cu colegii și de căutare a unei relații exclusive cu adultul;

3. dificultăți în gestionarea emoțiilor: inhibiție emoțională sau neliniștiți excesive;

4. simptome psihosomatice, cum ar fi greață și durere în stomac, dureri de cap și tulburări de somn;

5. hărțuirea și intimidarea tovarășilor săi;

6. Anxietate școlară și de performanță;

7. izolarea, lipsa interesului, închiderea în sine, marginalizarea;

8. episoade frecvente de furie și agresiune ca reacție la frustrare și constrângere, atât fizice cât și psihologice;

9. apatia ca scădere sau absență a oricărei reacții emoționale în fața situațiilor, evenimentelor din viața de zi cu zi

Tulburări emoționale și relaționale pot apărea în contextul școlar; începând de la grădiniță sau în mediile sociale non-familiale. Nu este neobișnuit ca profesorii să aducă în atenția părinților și membrilor familiei descrieri incoerente ale experienței copiilor lor. Este destul de clar că anumite emoții au o influență semnificativă asupra învățării și motivației școlare. Cu cât punem copilul în poziția de a experimenta emoții pozitive în școală, cu atât mai mult trebuie ajutați să învețe.

Cei care s-au ocupat de copii la începutul școlii primare vor fi observați că mulți dintre ei se apropie de învățare cu un entuziasm considerabil, dar aceasta se reduce în timp. Dacă studiul este asociat cu dispoziții care pot fi studiate, va fi stimulată capacitatea activă de participare a studentului la procesul de învățare. Din păcate, acest lucru se întâmplă destul de rar, este important să se țină cont de faptul că o tensiune emoțională excesivă afectează negativ eficiența multor performanțe: Aceasta înseamnă că, dacă copilul este prea tensionat și implicat, performanța sa va scădea în orice activitate, nu numai în activitățile strict școlare, dar și în activități sportive, artistice sau de altă natură.

Emoțiile interferează cu activitățile mentale, anumite mecanisme cognitive, cum ar fi concentrarea și atenția, sunt afectate negativ de o tensiune emoțională excesivă, astfel încât este dificil să vă concentrați asupra ceea ce trebuie să învățați atunci când sunteți prea agitat sau supărat. Emoțiile afectează, de asemenea, relațiile interumane: Copiii care, de exemplu, prezintă un nivel excesiv de agresiune vor primi răspunsuri la fel de agresive sau tind să fie

evitate, respinse. Dimpotrivă, în cazul în care există o sfială excesivă în relațiile interpersonale, copilul va avea dificultăți în a intra în grup și se poate găsi izolat din punct de vedere social. De asemenea, trebuie luat în considerare faptul că emoțiile dominante determină climatul psihologic al clasei.

Acest lucru se datorează faptului că anumite emoții negative, dacă se manifestă cu înaltă frecvență și intensitate, creează un climat destul de negativ în sălile de clasă, care îi reduce pe profesori și îngreunează procesul de învățare. Cele mai frecvente senzații devin metode uzuale de răspuns, așa că, dacă aveți copii care adesea experimentează anxietate în fața întrebărilor sau sarcinilor din sala de curs, este foarte probabil ca o astfel de neliniște, în absența unei intervenții specifice, să se consolideze chiar și în anii următori. Același lucru este valabil și pentru alte comportamente, cum ar fi, de exemplu, ostilitatea sau tristețea care, dacă nu sunt abordate în mod corespunzător, vor deveni în cele din urmă o parte stabilă a repertoriului emoțional al copilului.

CUPRINS

Perspectivă contemporană în educarea inteligenței emoționale a copiilor mici	
- Autor: Prof.Dr. Anghel Elena, Asociația EU-RO-IN, România	3
Strategii și tehnici eficiente de învățare pentru adulții care educă copiii preșcolari și de școală primară cu probleme emoționale	
- Autor : Plesca Daniela, Asociația EU-RO-IN, România.....	10
Metode de educare și intervenție pentru copiii de vârstă școlară mică cu probleme emoționale și cu tulburări de comportament	
- Autor : Plesca Daniela, Asociația EU-RO-IN, România	27
Metode pe care le pot utiliza adulții care îngrijesc copiii preșcolari și de școală primară cu probleme emoționale ce provin din familii monoparentale sau dezorganizate	
- Autori: Mirna Ibañez și M. Angeles Solano, ALZIRA, SPANIA	41
Metode pentru personalul care educă adulții care au grijă de preșcolari și de copiii de școală primară cu probleme emoționale cu un singur părinte	
- Autori: Mirna Ibañez și M. Angeles Solano, Ayuntamiento Dealzira, Spain.....	52
Educarea adulților care îngrijesc copiii preșcolari și de vârstă școlară mică cu un nivel înalt de inteligență	
- Autori: Assist. Prof.Dr. Mevlut Aydoğmuş, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Kurnaz, Assoc. Prof. Dr. Suleyman Barbaros Yalcin, Assist. Prof. Dr. Süleyman Arslantas, Universitatea „Necmettin Erbakan”, Konya, Turcia	61
Strategii utilizate de staf în educarea adulților care îngrijesc copiii preșcolari și de vârstă școlară mică cu un nivel înalt de inteligență	
- Autori: Assist. Prof.Dr. Mevlut Aydoğmuş, Assoc. Prof. Dr. Ahmet Kurnaz, Assoc. Prof. Dr. Suleyman Barbaros Yalcin, Assist. Prof. Dr. Süleyman Arslantas, Universitatea „Necmettin Erbakan”, Konya, Turcia	76
Situația adulților migranți care au grijă de copiii preșcolari și din școala primară cu probleme emoționale în Suedia	
- Autor: Charlotte Meletli, Mobilizing Expertise AB, Suedia.....	88
Resurse pentru adulții care au grijă de copiii preșcolari și copiii cu probleme emoționale și cu handicap	
- Autor : Antonio Paolo Miccoli, Teresa Moleon Linares, Agifodent, Spania.....	100
Metodologia pentru adulții care au grijă de copiii cu probleme emoționale și cu dizabilități	
- Autor : Antonio Paolo Miccoli, Teresa Moleon Linares, Agifodent, Spania.....	110

Diferite tipuri de jocuri pentru adulții care se ocupă de copiii din învățământul preșcolar și primar cu probleme emoționale și cu un nivel scăzut de inteligență

- Autori: İkbal Karaman, Beyza Türüdü, Fatma Aslan Çobanoğlu, Fethiye Hecer Yilmaz, Ali Çiçek, Direcția Provincială a Familiei, Muncii și Serviciilor Sociale din Ankara, Turcia 118

Metode de gamificare pentru a facilita inteligența emoțională pentru copiii cu un IQ scăzut

- Autori: İkbal Karaman, Beyza Türüdü, Direcția Provincială a Familiei, Muncii și Serviciilor Sociale din Ankara, Turcia 133

Inteligența emoțională

- Autor: İkbal Karaman, Şeyda Pekçetin, Direcția Provincială a Familiei, Muncii și Serviciilor Sociale din Ankara, Turcia 147

Educarea copiilor preșcolari și de școală primară cu probleme de autism

- Autor: Polaris Sarls, Italia 157

Cuprins 180